

Edicija *Putokazi*

Knjiga 20

Marina Adamović

THE REST OF 1.

Nova POETIKA

Beograd, 2013.

THE REST OF 1.

jedinstveno i kapitalno delo Marine Adamović
(predgovor Izdavača)

Čast mi je da, kao priređivač i izdavač ovog kapitalnog i jedinstvenog dela, mogu izraziti zadovoljstvo i sreću što sam „odabran“ za promotera lirike Marine Adamović!

Posebna mi je čast što mogu da predstavim, posle dve objavljene knjige (CURRICULUM VITAE I PSIHODELIJA MINI-JATURE) najobimnije i najoriginalnije pesničko štivo, na koje sam naišao u poslednjih nekoliko godina, baveći se ovim sumanutim zanatom, što nova knjiga THE REST OF 1. izvesno jeste...

Kuriozitet ovog izdanja je i odluka autorke da knjiga bude, nesebično, publikovana kao digitalno izdanje, u PDF I flip-book opciji, na poklon čitaocima, kako bi delo moglo biti dostupno besplatno i lako, široj čitalačkoj publici. Izdanje će, ovih dana, biti katalogizovano (dobiće isbn i cip), tako da je zvanično, a ne „divlje“ poput mnogih koja se mogu naći na internetu. Dakle, još jedan dokaz „ovovremenosti“ dela i poštenog, čistog i realnog prezentacijskog pristupa...

U eri skribomanije, lirskog neukusa, premalog znanja i prepisivačke neoriginalnosti, pred sobom imamo delo JEDINOG hiperproduktivnog liričara, koji osobenošću i snagom svojih „izlomljenih“ stihova (zar se često i sami ne osećamo *izlomljeno*?) ne oscilira kvalitetom pesama i čija je „svaka izrečena“ sadržajno jaka i neponovljiva...

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

U „aritmičnosti“ i često namernoj disharmoniji i anarhičnosti (zar se često i sami ne osećamo *aritmično, disharmonično i anarhično?*) Marininih pesama i songova, autorka oslikava SVOJE vreme i ne beži u iluzionističko metaforisanje i ispraznost (prilagođenu skribonaskoj modi tzv. modernih i postmodernih pesnika)...

Često odsustvo „logičkog uvida“ u Marininu liriku nikako nije nedostatak, već prednost za *razumevanje* njene poezije, jer autorka vlada *zanatom*, što je takođe retkost kod domaćih autora poezije. Na opštu žalost, mnogi liričari ne nalaze za shodno da se zanatom pozabave ozbiljnije, pa im je džaba sva postojeća literarna edukacija, ako nema posvećenosti i vere u sopstveno autorstvo (mnogi mešaju veru u svoj rad sa sujetom). Ovde sujeta nije prisutna, ni u kom obliku, što je veoma, veoma retko u vremenu sadašnjem...

Pred sobom imamo liriku koja nas direktno dodiruje, koja je refleksija mnogih naših osećanja i strahova i svega što i sami „znamo, a ne umemo da izrazimo“...

Ikreno sam ubeđen da će, ova jedinstvena lirika, ostaviti neizbrisiv trag u istoriji savremene književnosti, bar na našem govornom području...

Vreme Marinine lirike tek dolazi, kao što vreme jalovog pejzažisanja i poetske neikrenosti prolazi.

Novi standardi pisanja poezije su ustanovljeni.

AUTOBIOGRAFIJA

ako ikog zanima ko sam – zbirka pesama je moj izvod iz matične knjige rođenih. Ako je bitno čime se bavim – između redova je izvod iz matične knjige umrlih, zaista, ne bih drugačije mogla predstaviti sebe... izvinite... ne sklapam ruke, sklapam stranicu i prelazim na hiljaditu...

Mladen Gvero

UTEHA KAO – RECENZIJ

Ciklus kratkih originalnih pesma o životu, neživotu, oživljenju u deset bdenija. Sve počinje tamo gde se završava, na groblju, gde se širi miris neke raspevane humke. Uz osećaj ili priziv (...otičem i ja tek uspravljenih dragih tamnokrilih iščekivanja...). Ili o ljubavi (...mesec i misli u dogovoru izvode rekvijem za dvoje...)... O mrljama (...a u mom srcu lokva... I, iz rane koja zaceljuje – evo me!...)... O stanju (...oblak nada mnogom, dva u meni, treći podamnom...). Opet (...probodeni snovi ostaju nerazjašnjeni...). Bol (Grančica pucketa i vrhom mi se zabada u samu dušu...). Svakodnevnica (...Dozvoljavam danu da lupeta – ništa!...). Hrabrost (...Svrkla krater poezije...). U ciklusu kratih pesama pomešanog bola i hrabrenja reči se broje, one se mere nevidljivim aršinima ovozemaljskog i nebeskog...

THE REST OF 1.

ANALOGIJE

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1

svako jutro otpočinje pitanjem
zašto – zašto – zašto
dan provodim u predstavi – zato
zato – zato
noć podvuče liniju –
nastavićeš sutra

moje razumevanje
ulazi u tamu

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

2

ujed psa
mačke
pauka
život traži poravnanje
ugrišću i ja
telo vremena
sećanje i zaborav
virtuelni prikaz
elokventnog ni-
šta-
vila

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

3

sve će biti
TO
ispred ili iza
uzduž i popreko
ja sam ti
oni – mi
vetar lomi i
sakuplja
sijaset tričarija
bez smisla i s povodom
ne razmišljaj
– BUDI

kamin(n)gs

4

2000 pesama
pesnik(a)inje
šta znače – šta?
ašovima su unete u biblioteke
posle arheoloških radova
na subjektima
i
objektima
poetičke odsutnosti
vremena prethumne
geografije
i onda
i posle
kora stvrdle proje

kamin(n)gs

5

pristala sam i postala
kamenčić boje ne znam koje
ali
upadljive
pramamljive
za dobacivanje
i
pogađanje
drugog kamenčića suprotne nijanse
vraćanje u džep bez poruba
i
pitanje
gde li je sada? PS uff

kamin(n)gs

6

u svakoj reči – paaa
nad svakim paaa – bora na čelu
u svakoj bori – ambis
ako
reč
uopšte
ima
prorez u čelu je kaplje kroz dušu
m
o
j
u

kamin(n)gs

7

čoveku je potreban san
da bi otišao tamo gde je
rođen

i

snu je potreban čovek
da bi zvezde zaspale na
miru

kamin(n)gs

8

od prvog dana ja sam znala
odmah sam plućima opipala
bubne opne krpila
noću sasvim nestajala
jer
u meni i kroza mê
nicalo je
panično – bolno –
očajanje

kamin(n)gs

9

u svakom dahu poneko slovo
iz svakog slova poneka reč
u svakoj reči hiljadu značenja
u svakom pogledu – tako je TO
ni olovka – ni pero – niti bilo ko
ne može ući u moju dušu
i postaviti dijagnozu –
poezija su joj linije na dlanu
ujedi vremena čuvaju tajnu
u pećini
u samici
u pepelu
vrag bi znao gde

kamin(n)gs

10

žao mi je neandertalaca
dinosaurusa
životinja – inja – inja – nja
ljudi ne
ne
nipošto
ne znače mi više ništa
neeeeeeeeeeeeeeeeeee
i sebe ubijam jer sam homo hominis
decu bih poklonila Crnoj rupi
ili
zmiji
imaju više svetla od najveće zvezde na mlečnom putu
pa i nju su ljudi zavili u crno i bacili
...
na... eksplozija... o... i... ja... i... ja... ja... aaa
žalosno

kamin(n)gs

11

povod mog rođenja
još uvek se utvrđuje
neprestano odgovaram
na pitanja nadležnih organa
kad nastupi onaj izvršni
osećam da ću odustati
na kraju krajeva
on presudi bez prava na žalbu

kamin(n)gs

12

pre mnogo godina
bilo o! lepih dana
slažem se sa zaključcima
– bilo je i loših
i ove godine
smenjuju se po svom nahođenju
a sutra?
verovatno – isto
samo što ću to „isto“
osetiti u svojstvenom obliku

kamin(n)gs

13

u krošnji je puno ptica
o čemu li pričaju bez stanke?
razmotriću
pa ću i ja sestiti na neku od najviših grana
možda zacvrkućem – kriknem
i progovorim najrazumnijim sredstvom za
komunikaciju
da
gra-gra-gra
(u prevodu – pucajte, pa šta?!)

kamin(n)gs

14

nagnem glavu na jednu stranu
– zamislim se
okrenem je na suprotnu
– tonem u promišljanje
toliko mudrosti u ovolicnom opsegu
sveopšeg prostranstva
ja
gmizavac i oktopod
poletuša i gnjurac
istresam razum na podlogu od kosti
a o tome – šta ću dalje
ne bih znala
odlučiće dašak vetra i svirala grudnog polja

kamin(n)gs

15

dragi moji
gotovo je...
prebrza sam
možda grešna
završavam
stavljam tačku (.)
prelazim na drugu stranu
opet – opet – sve iznova
izmešani glasovi
i inspiracija

kamin(n)gs

16

sažeti sebe u nekoliko slova
sasvim je dovoljno za biografiju
budući da ima onih koji
viču
pevaju
šapuću
poneko i mrmlja
i šta biste još da saznate?
otvorite čula i...
toliko
psihoanaliza smisla metamorfoze

kamin(n)gs

17

između Ne i Da
postoji isuviše Možda
u svakom od njih giljotina
melanholija ili
jednačenje sa
analizom suprotnog značenja
zato stalno ćutim
ali
preduzimam odgovornost za
sebi znano TO

kamin(n)gs

18

u praznoj ruci – čudo
u praznom oku – avet
u praznoj duši – ambis
praznina praznine –

k

.r

..i

...k..amin(n)gs

19

dobila sam obeležje
neobične osobe
vrlo – preko – isuviše
dugo sam razmišljala kako bih vam
objasnila to
tumačila i komentare
poput –
Ti si – O!
za tebe je Bič!
evo ti – Na!
na moje pitanje – ima li još nade? odgovarali su
Ne...
jasno vam je... analogna podudarnost
sado-mazo ko incidencije

kamin(n)gs

20

godinama proučavam umetnost

flore

faune

i

nebeskog svoda

rekla bih

u uvodnoj reči –

„nisam sigurna kako vladam time“

ali

izložbeni eksponat je jako izazovan

budući da sam sebi otkinula delove organa

i jaučem od zadovoljstva što vam donosim

umetnost prirode na

javno razgledanje

i... ako me ko traži – trenutno sam...

za

u

ze

TA

kamin(n)gs

21

jutros je umro još jedan sused
smrt se očeša o moju glavu
pokuša da zasadi nemo sažaljenje
vruga
lomeći kost do kosti
opne su mi pištale
od jeke šupljine –
u očima mrak – a u njima
lobanja –
ronila sam sve dublje
i dublje
pa
osetih
.
ja ne trebam njemu!
ma...
nešto
nešto
ipak
–
samo kad bih znala šta...
JA
sigurno –
NEE!!!

kamin(n)gs

PESME U PROZI

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

u sobu je ušlo našminkano jutro. razgledalo je sve – od plafona
do tunela ispod kreveta. užareno je upiralo prst u mrežu
paučine, smetove prašine, pohod mrava preko izbočine na
trosedu. budući da mu samo još njih nije bio do paranoje
razvijen, opraštam mu što je previdelo psa –
opijenog zadahom tela preminulog.
preminuli je bio svetac i milovao ga je dok nije prestao da cvili...
ili je pas bio svetac
pa sam ućutao da bi se razdvojili tiho
verovatno
da
ništa ne bih dodala
ni
šta
.
kamin(n)gs

2.

pakao (u)pak(ovan) (k)ao raštiovana violina odjekivao je gradom. čovek, slučajni prolaznik, uhvatio se za glavu i najednom shvatio da je prepuna i da je mora valjano isprazniti. došao je do mosta, pogledao u reku, a ona je uzvratila pogledom nedohranjene ale. „sačekaj, imam nešto za tebe,“ reče čovek i raspakova svoje teme. ...teme su se nizale iz bezbrojnih vijuga i rado skakale u nezasite čeljusti. tačno se sećam dana kada sam to videla. evo, još uvek traje. na mostu stoji niko, obezglavljen, a raštiovana violina, sada gola, raspakovana, vibrira u ritmu mu zike za stres i doskoka hrane ogledalu pod mostom. Sve teče, a ništa se ne menja... a-a-a... pa (k)ao (j)ao!

kamin(n)gs

3.

na pisaćem stolu pesnika stoji 1. njegova slika kad je zamišljao da postoji, 2. oštećena slika s izrazito istaknutim očima u boji stranice neštampane knjige i to, da ne zaboravim, 3. slika pesnika kada su mislili da ga više nema. E, ta treća je, čudom, najveća, uramljena i povezana mašnicom u boji ponoći. Sasvim dovoljno da ga inspiriše da i dalje piše o lepoti onoga što tek sada jasno vidi – život razbaškaren u multidimenzionalnoj kumovoj slami.

kamin(n)gs

4.

(ovaj tekst je nađen nekoliko godina posle objavljivanja...
detalji o tome nisu poznati)

tog popodneva, Nomen Nescio je okupio prijatelje i poznanike. Previše je u životu toga doživeo (veo neke sivomaslinaste s(e)te s(le)te tada do njegovog uma i reče –dosta! predahnimo malo) i zaista, ljudi su se ćutke okupili željni tišine i neposrednosti. Kosti su krenule u tiho međusobno došaptavanje, a njegove oči su malo dopustile sebi da se zaklone od bljeska sunca u odlasku. da li iz nehata ili su šolje bile prepune, tek, svako je prosuo po gutljaj kafe na zemljani stolnjak. NN je osetio neku tihu jezu, kao neko gugutanje srca ili svesti; i vazduh se nekako proredio. prijatelji su se okupili oko njega, stopili poglede u jedan opširni. „neka mu je laka crna zemlja“... izgovoriše „kome?“ povika on „pa ja sam na zemlji, aman, vidim vas! Priđite, zašto ste već krenuli? sivomaslinasta s(e)ta je moja najlepša pesma – danas objavljena! živ sam!“

živ je... živ je – proguta la la ga zemlja.

kamin(n)gs

5.

toliko dugo je sunce dozivalo mesec da je zemlja odlučila da im prenosi poruke. kako uopšte više ne spavam, rado sam preuzela ulogu administratora. znate, to je tako idiličan položaj – samo nadgledam da li će nešto narušiti vezu i – do sada nije... i neće... pečat srcem – ovako predanoj i odgovornoj, besmrtnost mi je u opisu radnog zadatka. toliko od mene, moram potpisati današnji i otkucati datum sledećeg dana: M.e.s.e.c.p.o.n.o.ć.13.p.e.t.a.k.S...

kamin(n)gs

6.

carpe diem... diem... pokušala je da upamti ovaj epitaf na nadgrobnoj ploči neznanca. osvrnula se levo-desno, nigde žive duše nije bilo, samo je lagano uzdisala Bahova svita za čelo bez orkestra. i to je pokušala na plućnom krilu da odsvira. gle čuda! in medias res... celo telo joj je bilo čelo! a gudalo? komadići zemlje koji su još uvek, u blagom odronu, padali preko njenog kovčega. „to me raduje, Horacije“, izgovorih i izglačah epitaf koji sam sebi davno isklesala.

kamin(n)gs

7.

pogovor.

prevodilačkim radom Nomen Nescio se počeo baviti još kada je bio maloletni delikvent na planetama Ego-i-Zam. jako su mu privlačili pažnju stihovi punoletnih (stvorova metarskih krila za puni let do beskraja) jer su pisani u simbiozi izgubljene i generacije sletele s Partenona. sve je leksički , morfološki... prepevao na, za to najteži, jezik gestikulacije. patos pesništva je uspeo da ga svrsta među sebi jednake – na njemu je i završio poslednje delo. sada ga možete sresti ako noću pogledate prema Veneri.

kamin(n)gs

8.

Živeo je u svom godišnjem dobu... Oslikane reke, lepote preлива, muzičko drveće i pregršt sećanja... Tako umnožen, on bi se pretočio u bezgranično nadanje, ali nije znao da je samo ono beskrajno... nije znao da zaljubljenost u jedno doba može zaključati sve tajne sveta... šteta... uvelo lišće, mutna reka, i žalosno sunce – sakrili su tajnu sutrašnjice. beskrajna posvećanost brazda, u tajnu uramljuje lice. sećam se čoveka koji je živeo u svom godišnjem dobu... oslikane reke, lepote preлива, muzičko drveće i pregršt sećanja – tiho hoda kraj njegovog groba... šteta...

kamin(n)ngs

9.

život je hodao pored mene... gledao je u moja stopala, nekako je učtivo progovorio „može li to malo smelije?“ ogrnula sam svoje drugo ja tesnom kabanicom. Kako da mu objasnim, pomislih, da sam odvojena od svoje egzistencije. zamislila sam se, teško, filozofski... on me je i dalje gledao i smešio se instrumentima u Boleru.

eh, više nismo znali put. ritam nam se, kô Njutnov doručak, preokrenuo. svakoga dana iste se stvari ponavljaju, mi udvostručimo korake i mislimo da je život ubrzao tempo. zabluda, objasni, ravel! objasni kakva to zabluda presuđuje u korist halucinacije...

uzdahnula sam i ućutala. ravel je ugasio ulične svetiljke. razmisli i ti, dodao je, tvoj život i ja smo istomišljenici – na tebi je da odlučiš ko je u pravu – mi koji smo uravnoteženi, a glasniji ili ti, koja se zavaravaš da si ubrzala. zapravo, sve je to déjà vu, déjà vu... kao odgovor besmislu.

život hoda pored mene i menja instrumente... ovaj dan, nalik na jučerašnji – ali u sasvim drugoj boji...

kamin(n)gs

10.

postoji priča o danu koji predstoji.

zamišljeni mudrac nije otkrivao tajnu, samo bi ponekad izustio: „stići će dan...“ ljudi su mu prilazili, tiho bi pitali „kada?“ on bi ostajao nepomičan, očiju prilepljenih za čudo neviđeno... ništa ne bi odgovarao. svi su osećali da se nešto presudno kugli zemaljskoj priprema. glasine su letele poput olluje, lomile listove nade u bolje sutra. noć je ubacila u tamnicu sva iščekivanja. ona su plakala, sudarala se u nemuštoj tami. kip mudraca je bio prekriven hiljadama pitanja od misli iste boje. i... tako je vreme proticalo. u jednom trenu začu se glas. svi su potrčali iscrpljeni ka mestu gde je junak ove priče sedeo i gledao u sunce na pomolu. „stigao je dan.“ ljudi su se začuđeno pogledali, nisu više imali snage da pitaju šta će se desiti. mudrac je podigao ruku prema svetlosti i nastavio kao da samom sebi odgovara: „još jedan dan je stigao – isti kao onaj juče“. ljudi su spustili glave postiđeno i tek tada shvatili da ne treba puno mudrosti da bi se život odgonetnuo. svaki je dan kap večnosti koja se, ipak, može preliti. nećeš otkriti ništa novo: živi kao da je prvi i poslednji, ali – živi.

kamin(n)gs

11.

u velikoj sali savesti odvijao se proces između svesti i intuicije. sudac je prstom pokazao na gomilu dokaza pod šifrom „šut i otpad duše“. prvo je upitao svest da li prihvata optužbu za rasulo civilizacije. svest je glasno odgovorila „ne, nikako! uzimajući u obzir da je prisutni irelevantni stvor previše zaostao...“ tu ga savest prekide: „dovoljno je, sedite.“ na isto pitanje Intuicija se podiže, mahnu repom u znak pojednostavljenja odgovora, sede i pogledom ispisa pitanje savesti:
reče li ti da si Mihjar?

kamin(n)gs

12.

izašla je iz tela i ostavila ga da nahrani vrbe. na dnu neba
susrela je kamingsa. najsrdačniji doček do tada (doživljen?)
ponebljen. nasmejani prijatelji pristizali su sa svih zvezdanih
staza. nikada srećnija nije bila. bacila je pogled na dole-niklu-
travu i zapitala karajona – zašto se oni-tamo (nekako tužno)
raspituju – kako ćemo sada bez nje? zašto je nema više?
nahuatl je o! davno razjasnio kako izgleda carstvo bestelesnog
– niko ga ne može osporiti, niko, iko... i ko se sada dvoumi da
sam srećna, taj je previše udaljen od kosmičke poezije. neka,
neka, ne treba mi... još ne... još

kamin(n)gs

13.

cele noći je keruša lizala (Jesenjine! ti to razumeš, не так ли?)
mlado, tek iznedreno štene.

u kućici je bio jastuk napunjem iverjem i otpadom... nema veze, ko obraća pažnju na trun kraj prepune trpeze... ona je , po nalogu antiistorije, obavljala svoj predani zov. bilo bi suviše iracionalno kada bih rekla „joj, kako zanosni prizor“... to naslednici vukova ne razumeju. razumeju samo da jezikom treba opipavati puls, otok krvi kraj pregrizene vrpce i ništa više... ništa... ono što smo mi nazvali ljubavlju, prikazaću vam slikom da biste bolje razumeli: mališa je oko ponoći prestao da dahće, a keruša je i dalje lizala zamišljeno bilo. cele noći je lizala uspomene...

kamin(n)gs

14.

na nečijem (ne-čijem?) prozoru šetala je svetlost, skoro slepa, ali ipak nije napuštala mesto nekog (ne-kog?) dešavanja. misli su me zbolele od preispitivanja (ne-pre-ispitivanja!) kako joj ne dosadi da bude sama i tako uporna da se prikazuje. zaustavila sam dah da ne propustim nešto (ne-što?) pa sam tako i ja postala slepa, ali ipak dovoljno jasna, oslikana senka njene prisutnosti. evo, potpisujem da to još niko nije video te noći, pa ni ona sama, jer se pretočila (ne-čila!) u moju saglasnost.

znači, ipak postoji prolaz između dva sveta kroz koji njihova unespokojenost postaje zajednički spokoj.

kamin(n)gs

15.

jesen je. osećam to po zagasito-zelenom prekrivaču od pliša,
po uzdahu sunca koje plače i moli vlastiti odsjaj da se vrati i po
talasu dvokrilih nebeskih uzdanica. Jesen je, ali ne u meni. u
meni su četiri godišnja doba, koja se javljaju po svom
nahodanju. danas me je posetio li tai po i zima mu je priredila
dobrodošlicu. on je sedeo tako mirno da sam pomislila da ja
ne postojim. iznenada je tiho rekao –
a suze bez prestanka iz očiju mojih

samo teku i teku.

uzalud je zima dozivala leto. jesen se učvrstila i u meni odajući
počast zimskom caru leda i snegom ispisanih stihova. satima
su dvokrile nebeske uzdanice raskidale tamu septembarskog
mûka. blještale su poove suze u padu – borova krošnja – moja
bašta od pliša.

kamin(n)gs

16.

nebo mesec ja... ja nebo mesec... ja mesec nebo... mesec nebo
ja – duša mu se igrala igra (la-la-la-la-la) ili je nekome davala
znak. kome? kome? o! ne! ona je bila na sprovodu insekata i
pevala oproštajno opelo (lo-lo-lo-lo-lo!)

kada odrasteš – govorio mu je otac – moraćeš biti dovoljno
mudar (ja? zar?) da rukovodiš životom po pravilima ljudskog
jata. znao je da će ih (ne-na-merno (pa on je iz drugog jata))
prekrišiti čim nauči da leti. i – eto. poletio je. sada traži insekte
po svom izboru a kad ih nađe u dovoljnom broju, sažali se i
sahranjuje ih – ima za to posebno opremljeno groblje od
gnezda kraj ružinog stabla.

na sprovod odmah pozove i kamingsa da čita molitve kô
autostoper iz dakome. a ko će kome ako ne svoj svome... ne?

kamin(n)gs

17.

uvod u dramatičnu raspravu:

neću ništa od života. on hoće mene. evo, pristajem. dajem mu vene, pramen kose, ruke, noge, oči! (da ne zaboravim), pesmodrom i sve što uz to ide. hajde već jednom, pokupi me.

apres moi le deluge

toliko godina on razmišla kao da za uzvrat tražim apoteozu... mani me, živote, ne treba mi to. hoću sad i odmah da ti se predam, budem lično tvoja robinja. nije mi jasno kako neko (ili ...što) žvaće vreme i pljuje na moje pametne misli; ne prima poklone i to mi je život... zaista mi nije jasno. ko zna neka me uputi pravom životu, a ne ovoj umobolnoj krojačici smrti. nastavak sledi (apres mois...)

kamin(n)gs

18.

samo što nije svanulo, a on je još hodao stazom nalik na laku noć. pred njim je teturao uzdah koji povezuje život i smrt... povezuje.... ili je već povez a o a o. n je i dalje hodao držeći u ruci mesečevo ogledalo. daleko je zora.... osećao je... tako daleko da se više nikada... neće... spustiti u svetloplavo – zeleno-modro davnašnje carstvo pogleda u TO

kamin(n)gs

19.

Dnevnik

razmišljam zašto je važno pisati dnevnik.

kao prvo, misliću na sebe; zatim, neću se zaboraviti i, ono najvažnije, produžiću život za par minuta koliko bi vam trebalo da to pročitate.

fusnota – ništa nisam podvlačila i brisala; nejasno je jer mi se prosulo mastilo iz, nehatom probušene, bočice u glavi.

kamin(n)gs

20.

gospodine, reče java, ima li ovde mesta za mene?
samo trenutak da pregledam, odgovori san i zaviri u sebe.
gospodine, nemam više vremena, uskoro krećem, obećala sam
pa znate li koliko sam prolaznika noćas smestio?!
gospodine, žao mi je... ali imam sastanak u tačno naznačeno
vreme.
znao sam, prepoznao vas i dobro obezbedio prolaze
gospodine, ja nisam od onih, odgovorna sam i jako razumna
e, sve mi je jasno; s takvima sam imao najviše problema...
javi je pao mrak na oči – još samo minut i razneću sve
nećete moći, draga javo... sunce je ljuto i nije razborito.
na to se java zaleti po svome, ugura glavu u svesni san
ovaj je dočeka vedrom mesečinom i smesti u oblak na putu
ni za gde. samo preko mene oduzetog, osećate?
samo preko sebe
svetla tamo
samo tako
priviđenje

kamin(n)gs

21.

dokazi za očiglednost postojanja –
sunce viri i ne sme da uđe
opala kosa na jastučnici
memla i vlaga su prejake
spazmatični nerv prati muvu na nadlaktici
prozor je zaliv najavljenog dana
dozvoljavam sebi da me nema
potpis –
oči
i
kapci godišnja bora
pečat –
nada utopljena u beznađe

kamin(n)gs

22.

pismo

danima pokušavam da ti napišem pismo izvini već sam ih
iscepala

48 puta 365(6) rado bih te lično upoznala,
ali stalno menjaš mesto boravka kao i teme
mojih brzogovornih misli. nije mi jasno kako si ti
bio ubeđen da mi je adresa ona stara 48 x 365(6) dana
hajde pošalji mi opet pismo o sebi da ne bih brinula
šta je s nepoznatim, dobro znamim stvorom.
svakoga jutra otvaram prozor i čekam lastavicu koje više
nema.

da li zbog kiše ili rasklopljenih krila lešinara – nisam upućena
ni tvojih pisama u njenim raznobojnim kljunovima...

kao da su ubačena u tunele crva

da li ti je jasno da ću uvenuti čekajući reči koje me hrane
hajde

seti me se

ako sam ja na sebe zaboravila, na tebi je odgovornost
puno te pozdravljam i

bacam ovo pismo što dalje od sebe... da me ne seća
na onu koja će osvanuti sutra i pokušati da se dozove

kamin(n)gs

23.

beleška o autoru

NN je rođen (svakako, pa on nije „neštampana knjiga“)
bio je prijatelj Kavafija i Teokrita, nešto kasnije i Egziperija
(P.S. stalno je poskakivao između poetskog i prozno-liričkog
dijaloga)
njegov stav prema istoriji istrajao je do konca potke nasušnog
života
da li je bio pristalica antike – i te kako jeste
da li je bio u sukobu s banalnom mistikom pseudoestetike
naravno – realna sfera atmosfere bez dovoljno čistog vazduha
to je
naslov ovog citata je izgubljen
kao što je i NN odavno sebe izgubio u lovorikama odavanja
počasti smrti.
istakla bih još jednu lucidnu stranu njegove ličnosti
govorio je, prevodio i pisao na svim nepoznatim jezicima.
dakle
ovaj je autor višedimenzionalno ispušten bezbroj uglova u
nedovršenoj mentalnoj ravni.

kamin(n)gs

24.

niko ne može biti načisto da li je želeo život kojim živi –
reče ruža pre no što je sagorela u sveopšem plamu svojih
latica
a oni koji su joj se divili, koji su je sa zanosom gledali sa strane
okrenuli su glavu i tražili drugu da njome boje okopneli vid.
začudo,
ružica se nije kajala zbog truleži svoje sudbine
i dalje je zamišljala da širi mirisni akvarel
danu koji beše usplamtala noć
da
priznajem, nastavi ona, nisam sigurna da li sam izabrala
dovoljno jak plamen da obasjam tužnu tamu oko sebe
o tome sam
zasigurno
od semena snila i snila i sni
će zasaditi novi
zbogom

kamin(n)gs

25.

besmrtni bog je šetao
dok su smrtnici padali sve niže i niže
iz sebe u sebe preneo je dušu
i sada nazdravlja punom čašom vina
meni
ne
ja nisam u stanju svoje
a kamoli tuđe grehe da otkupim
hvala
ni vino ne pijem
nisam besmrtna
samo sam okovana olupina leša

kamin(n)gs

26.

Tog dana, te i te godine, taj čovek se rodio. naučio je da govori, da vlada svojim telom, naučio je da koristi oči, usta... to – posebno – pregrizao je pupčanu vrpцу i krenuo u svet. obuzelo ga je prejako ushićenje jer je dokazao sebi da stvarno postoji. Dugo je hodao svim meridijanima, stavio podne među slepe oči i shvatio koliko je veći od Zemljine kuglice. Na trenutak se vratio u predeo rođenja, tek onako, da imitira čoveka sa uspomena i ponašanjem po pravilima životne paralele.

međutim, kako je stigao do prve raskrsnice, zbunio ga je znak za samo 2 dozvoljena smera kretanja. seo je kraj sebe, duboko se zamislio, a očaj i strava pljusnuše iz vedra neba.

na svu sreću, ostalo je u njemu još malo snage da odluči šta će – birajući između 2, odabrao je smer 3. nepostojeći.

živote! Ima nade, ima!

kamin(n)gs

27.

Ako svi shvate šta sam želela da kažem, onda ću im iskreno
odati tajnu da sam zaboravila navodnike
i da te misli samo potvrđuju pravilo kojeg se niko više i ne
seća. ima još bezbroj načina za odbranu,
ali do sada nijedan nisam koristila; moraću malo da se udaljim
i ostavim reči da se same kriju.

evo,

udaljila sam se, samo još tunel da zatrpam i onemogućim ehu
da mi uđe u vene.

kamin(n)gs

28.

ušli su u mene i okrznuli me svojom autobiografskom analizom.

bila sam nerastvorena knjiga iz koje su čitali prstom povrh čela.

kada bi me upitali da li razumem, odgovorila bih da – klajna.

klimnuli bi glavom u znak pobede nada mnom, a ja bih klimnula repom stvora iz prvobitne epohe intuicije.

ma nemojte mi reći da sam fanatik učvščivanja ludosti, dobro se čuvajte jezdimira, lako će vas strpati u susednu odaju.

moje su pesme izmišljene (p.s. navešću vas na kristal od leda)

ne vidim šta biste u njima izdvojili kao pseudoanamnezu.

slobodno postavite dijagnozu, moj će vam leš skočiti za vrat.

iako ne vidim dalje od sveta, moje su oči psihodelična

didaskalija preteranog sagledavanja istine,

šta biste još da ispitajte.

ja sam prorok preokreta. videćete, videćete.

ali mene – NE

kamin(n)gs

29.

iza leđa čujem (krišom!) poznat glas –
 il' je adam, ili eva (sorry, klajne!) ili gosn bog...
 svejedno je...
 otkuda im pravo da remete neštampano nedeljno
popodne?
telefonom zovem partenona, požalim se, zamolim ga da upali
vespu
 i odveze me do akrosa – plaćam carinu, suncobran oboma
– JA
 žagor tuđe priče! to je neko namerno upao u domet.
 dočepam se mobilnog, pozovem ga opet
 sve strepeći
 da će mi trio prekinuti vezu
 (ne-ljubavno! nisam ja od juče!)
partenon mi dobaci – hajde, sprem' se
na-dve, na-tri obukoh se skladno
(neću, valjda, jelek i opanke?!),
pa s laptopom ispod leve miške
(poezija, parti, poezija, shvati...)
poletesmo kô parne komete!
najzad mir u duši, najzad predah... ah...
 parten(o ne) (o da!)
 sećaš li se sećam
ovde sam htela zauvek
 da se nastaniš
 udomim
 ima šanse za to
 zato što
mi se razumemo
 e molim te,
ma, nemoj plakati
 ni ti
 ni ti
obećavam, kameni!

kamin(n)gs

30.

sunce ćuti pognute glave. tavanica se šunja do oka i
spušta na kapke ono što je noćas sa njih pobeglo.
tišina obara prazninu ili se
iz nehata sudara sa sobom. nema mira, nema.
mesec se dugo dvoumi kako da odsvira rekvijem svelej
sunčevoj odi.
zaista sam previše neuka da bih razumela ovu dramu u dva
čina. zaista,
partenone... o... ne..

kamin(n)gs

31.

čiko, nacrtaj mi... dom
ali ja nemam magične boje
čiko, nacrtaj mi... dom
moja četkica nije tako u sebe zatvorena
čiko, nacrtaj mi dom
dobro, pitaću egziperija kako da preselim akvarel akropolja
u ram slike dimenzije života
čiko,
ti možeš i smrt...
čiko
naslikaj mi smrt
kamenu

kamin(n)gs

32.

sedim u konju i razmišljam kako izaći
s kim i kuda dokle
nasuprot glavi nalazim prolaz jeste to je
idemo
privezujem misli i prebrojavam ih
joj jedna nedostaje ona koju je napao roj pobesnelih osa
praviću se da sam još u konju i urlikati iiii do mile volje
možda ih rasteram možda samo sanjam
da pretvaraću se i to
uspavane misli sa zaštitnim faktorom
čiko nactaj mi do do
dooooom
hej jeste dobila sam oteto blago
postojbinu
uzjahaću prvu vespu (nisam ja zaostala)
par
t(ih)e
no(gu)
ne(miču se od nje)
u inat svetu koji ne postoji

kamin(n)gs

33.

nešto se dešava greška je što među mojim usnama
klizi samo noćna tišina
pesme navlače kartonske zavese
da ne vidim svoje ime
nešto se čudno dešava
ja sebe ne nazirem – pa
jedina sam stvar od koje se ne mogu udaljiti.
sebe ću stalno doticati da bih se podsetila ko sam

uspavaću se na koricama knjige
jer je sve previše čudno

Kada se budem probudila
neće to biti ni jutro ni večer
već samo ona svetlost u grudima
Dèjà vu ab astra

kamin(n)gs

34.

pitanje sam koje otvara vrata novom poglavlju odgovora
sa bezbroj strmohodnih značenja
svaki od njih stupa na scenu okačen o onaj prethodni
ovaj dan je prepun ideja
uzjoguni se pitanje i
ode da samo dovrši čajanku na susednoj pozornici

kamin(n)gs

35.

ne poričem, suče, boga možda ima, ali svojim ga očima nisam
videla
videla sam oblake kako probodene nebo halapljivo ždere
videla sam nežne Sunčeve zrake kako se plačno dozivaju
i usplamtalo lišće koje grana od sebe drsko odbacuje
a on
nije ni trepnuo
nije ni prstom pokazao zlo
samo je dan izdisao memlu dok je bio na pokopu
ne poričem, suče
presudi mi, ti si karma ravnodušnog groma
hajde već jednom, kazni me
pa ćemo onda raspravljati o bogu po mojim trulim vijugama

kamin(n)gs

36.

uputstvo za tumačenje pesme
prvo je treba sekirom desetkovati svom snagom
kad te umor svlada, sedni nadomak haosa
kako nije lako ni to posmatrati
udalji se
neka vetar raščisti iverje
možeš se smejati do mile volje
i tako izazvati oluju da presudi i
sve raznese daleko od sentimenta
e, tad se vrati i pogledaj
tvoja podsvest cvili da i nju naoružaš

kamin(n)gs

37.

lako u vidokrugu nema nikoga, uopšte se ne osećam samom...
koga bih i videla kada sam slepa...
s kime bih i pričala kada sam nema...
ko bi mi prišao kada sam prozirna...
i da vam više ne objašnjavam zašto sam Carica na Maskembalu
Raja
želela bih samo da me se ne plašite ako me u podsvesti budete
sreli
ja sam narcis
 pero albatrosa
 i
 čuperak korova u odeći anđela

 kamin(n)gs

38.

sve ono zbog čega se ovde uvijamo u crno
druga obala zlati
a ono što nas sada čini jatom nada u odi
tamo odiše spokojnim taktom
zašto se niko ne vraća s kamerne obale
zašto
shvatićete
budite pribrani
ne pripremajte se unapred
zvonik s hridi ravnomerno otkucava
i tačno u određeni sat dozove
splav
uvertire duši koja se smeši

kamin(n)gs

39.

Poezija je

ne bih vam mogla precizno objasniti.
iako sam se pripremala da održim predavanje na tu temu,
osećam kako mi se olovka ledi i jezde reči u bezbroj pravaca...
pa, da, zima je
kao što rekoh, poezija je (molim za čašu žive sode) hvala))
poezija je
oblik jako vijugav i nikada ne znate u kom ćete ga stanju zateći
posle toliko napisanih pesama, ne znam da li ću nove objaviti u
obliku inja na kapcima
ili drveta što hoda nudeći gnezdo usnulim vrapcima
a možda se u utrobi oforme
pesme bez ikakve forme i sadržine
možda
ne znam, zaista,
puno sam reči htela, doživela...
sada sam pocepana sveska koja dopušta da je
poezija gužva i desetkuje
nije lako,
ali i ta vrsta mazohizma je poetska forma
sadržaj
je
kraj

kamin(n)gs

40.

Toliko je toga trebalo obaviti u snu da kopcima nisam
dopustila da se dodirnu.
oni još uvek maštaju o odanom drugu i mole me da ukinem
zabranu
zauzvrat,
umiriće topot nervnih vlakana i
oslikati pesmu van zvezdanog podijuma

kamin(n)gs

41.

bio je dan nema ga više ma gde tražila i vršila iskopine
toga dana nema ne pitala sam pticu samo je ravnodušno
pogledala i sjurila u beskrajnu tamu. guram ruku u vlastiti
mozak i izvlačim je ko sramnu zver dosta je pitanja nema
dana – sve je unapred zaršeno nema branka karajona
jesenjina mene nema nema sunca. nema kiše ničeg nema
prazna dušo... niz staklo klize odbačene reči i to bih staklo
slovom polomila i u bezdan sasula prah... ali više nema okna,
nema daha, nema želje umišljena pesnica kovitla nad
pesmom
koja je samu sebe zgazila do bola

kamin(n)gs

42.

Istina posmatra svet jer sebe ne sme.

Kada bi posumnjala da je zaista ima, srce od kristala bi se
rasparčalo na asimetrične gomile šljunka.

Pojednostavimo život da bismo joj olakšali tiho razgledanje
svega što postoji i onog čega nema a biće nadam se
verovatno

kamin(n)gs

43.

I šta ja imam od toga što njega/ih više nema? On/i – ima/ju
(s)pokoj i na miru piše/u. A ja. to je duga priča
Ako bih je sada započela, okončala bih je kad i on/i mene. Reći
ću vam ukratko –
svi su saglasni da smo besmrtni; jednoglasno me prihvataju za
člana Sinjih poeta; svake noći mi namiguju zvezdom kada se
dvoumim – tačka ili produžetak pesme...
Najbitnije je što su mi svi ispričali svoje tajne i time mi zakrpili,
već naprsu, dušu Ex nihilo nihil fit hvala momci, evo,
verba verba – alpha et omega

kamin(n)gs

44.

zašto me se noći toliko plaše? obilazim svaku ponaosob;
najavim se, obelodanim lice u svakom obliku
zašto grče nebeski svod?
volim da čitam njihove pesme
priznajem, nekada zavirim u sklopljenu stranu .
ako se sa nje saceda znoj, ili suza, (srećna što je preživela-)
jutarnja rosa,
to je samo znak moje naklonosti pa ne boj me se, noći!
nisam ni zulum, ni priviđenje utvarnih zvezda
kako zakopati ratnu sekiru kada ja
oblikujem tvoje ideje, a ti ih
i dalje uvijaš u tamu?
pupčanom smo vrpcom povezani, ne-

raskidivo sjedinjeni, čemu tolika hajka na sudbinu?
ti umireš, ja se rađam... sa time se moraš pomiriti nemam
više dara
za promenu uloga pokušali smo i nismo uspeli noći, noći
kada svanem,
ništa više neće biti isto ispovedi mi se
puno te pozdravlja
Dan

kamin(n)gs

45.

Sažetost poe(t)z i ((k))e
podrazumeva sletanje jastva s kružnog puta
samotranscedencije (ne)objašnjivih (ne)doumica
na – r e č

kamin(n)gs

September 2012.

1

Sećam se danâ
i razočaranja
što se i oni mene
ne sećaju
Vade iz sebe druge
koje sam dala zaboravu
– Ko sam ja –
pita daleka pomrčina
– da odlučujem o slobodi
sumnji i strahova –
Ko ste vi
da zadirete u moju intimu?
Mi smo – Ti.
predeo odsutnosti!
Osećanja su uramljena
slika postojanja

kamin(n)gs

2

Samo mrtvac zna gde mu život ostâ
ne svrdlajte zemlju do ognjenog centra;
ne kosite žbunj, ne čupajte oblak
tajna je tajna – svima dobro znana
sačekajte ljudi, lotosove alge –
ne rušite mir snevačima pod maglom
samo eho – jedan iza drugog, iza, iza – samo eho
što mi zvoni s ledne strane srca
otkriće mesto
paperjaste freske
eto
naslućujem
dalje je
nešto kao
kao
jao! divno!
takva su
pravila
jednosmernog toka

*

ona lome strah i onostranost bola
Div....no....

kamin(n)gs

3

Još nije dotakla
pod
a
uspomena
na
jednu
jedinu
sliku
izniklu iz
hiljadu
nadâ
rasula se
u
milion
bodljica
koje srce
opkoliše i
pretopiše u
mulj
*
zašto –

kamin(n)gs

4

rekao je samo
„oh“
i pogledao prema meni
iza ili u
iznad ili na
s nekoliko
značenja
—
bez ikakvog
smisla
ali
bilo mi je sasvim jasno
da
smo se razumeli
*

ona zvezda
ili ova
trepnula je tako glatko
da sam je
zagrlila
prinela je svome
„o“
tako smo se
oprostili
a kapci
se pokrenuli
i
ispisali
— e-pi-taf

kamin(n)gs

5

Ljude razlikujem po
njakanju
mukanju
gugutanju
dragi su mi dok
mnjauču
muguču
guču
tako jedinstveni – po skoku, letu, broju otkucaja želja
a ipak isti po bolu ispod slepljenoga pera
Na leđima nosim bunar da ubace po deo
I ja svoj tu čuvam
s prokopanim dnom
Dajem zemlji da ispije – zlu pod nama treba
*

Ditiramb u paklu
peva
nazdravlja
bez prestanka

kamin(n)gs

6

U kući – ja
pred vratima – ja
u reci – ja
u meni –
ujedi
alter
ega

kamin(n)gs

7

Znaš... ova pita... ona pita...
(vrapci je kljucaju i sleću mi u...)
mislim... ona pita je previše...
(vrapci mi izleću iz... po još, još, još, još – pite
i krilima brišu tragove sa pleha)
 suviše je mekana i vlažna

A ja?

Jesi li primetio koliko sam vlažna;
godinama ronim,
nikako da isplovim
i zauzmem mesto na sunčanom splavu?
(vrapci bi još te pite...
dotiču mi krilom dušu u kojoj se gnezde)

Eto

ništa ne znam o životu, ni o piti –
ni o tebi

Krilima zovem vrapce da dođu do reke

i

opiju me svojim

kljucanjem

o oko

*

evo, drage, evo

kamin(n)gs

8

Nekada Da – nekada Ne
neretko i Moguće je

.

Noga juriša ka preponama
ruke se grče u otisak podbratka
Zemljotres srca – oseka krvi
Ima li koga ? pita me kob
– bučno odgovara
Evo me!

.

Njih dve, bliznakinje,
stoje mi verno za leđima...
Postoji samo jedna stvar
koja mi visi o koncu končića –
Ima li mene
uopšte / barem
kamička skamenjene?
Partenon
zna – protrlja se...

kamin(n)gs

9

Živa sam, živa,
jer to znam i hoću.

(Pepi, Pepi,
nacrtaj mi dom!)

Možete me
uneti

u čelični kovčeg.

(Pepi, Pepi,
otvori mu prozor!)

pitaću vas noću –

Zar me više nema?

(Pepi, Pepi, izbriši mu krov!)

Zar ne idem putem
s druge strane Lopte?

Kraj mene je Klod –

vidiš li,

Mone??

kamin(n)gs

10

Ja sam pesnik
van pesničkih grupa.
Ako nisam –
onda sam dioda.
Užarena nit u ispumpanom srcu
emituje dah – a za njim i krik.
Razlika treptaja – između vijuga –
pokreće reči – od plameno jarke
ka onoj drugoj – smrzloj elektrodi.
Jesam dioda,
jesam, jesam, jesam –
provodnik sam struje
na poetski napon!

kamin(n)gs

11

U jednoj ruci mi je mač
u drugoj – molba za pomilovanje
U jednom oku mi je grom
u dugom – kap pred jesenji pir.
Ko je ovde vrač –
ko bestidnik –
a ko dželat?
J a sam Bjaloševski – glupan iz inata.
Pognuti mač
nevin kao
munja

kamin(n)gs

12

Šta ako izgubim Mitu?

Šta ako moj brat izdahne?

Šta ako su

ovi, ovi, ovi i oni

nalazi tačnii?

Neprestano je ponavljao moj najdraži

lekar i sused – neuropsihijata... mrdrspec

Šta ako izgubi brata?

*

Šta ako Ja izgubim njega?

Pametna nisam – (Otpusna i to potpisuje)...

Lekari se stalno susreću sa smrću

prihvate je kao dnevni ritual...

Šta ako Ja nisam u pravu?

Šta ako podigne ruku i kresne?

Epitel mi ne prihvata krvne cevi...

a ja – dermatologe

– kolege

brata lekara

u crnom...

kamin(n)gs

13

Ovde su tragovi utisaka
ko zna kakvog stvora
odnekud do
 godova u stablu
Tako mi je milo
 o
tako drago!
Senka ne može
preći preko
apstraktnog poklonstva
Nikada
Ni u kom obliku
Magla je sunce.
koje se bori za slo
bo
du
lingvistike
poput biografije
Karajona
Jona
Ovde su i tragovi utisaka
 retorike skakavaca
.
taj god je
epitaf...
Stelian Diaconescu

kamin(n)gs

14

Prinosi čašu ustima i vraća je na sto
prinosi čašu ustima i spušta je na pod
pruža ruku stolu i polaže njen grč
reka senki i agonija napuštaju dom
čaša zamišlja prste
u letu oko stola
još uvek dosta vlažnog
od
rasprsle že -
lje da predsta -
va ne o -
konča
*
ipak... ipak
gong

kamin(n)gs

15

Došao je s puta
i legao
put se smestio kraj njega
i gledao u stope
On se grčio u snu
i dahtao
putu nije bilo ni do čega
osim do trena ponovnog sjedinjenja
Majko
daj nešto protiv rana
Pratiljo
na usluzi sam – ja ću, ja...
Posle dvadestak sati
oni siđoše s kreveta i pogledaše
jedan drugog
mirni i krepki.
Majko
ne ustaj nešto sam zaboravio
put mu priđe nogama
a meni šapnu
– izazov –
*
iskustvo za iskustvom
život raste do Meseca

kamin(n)gs

16

I danas si izgovorio nekoliko reči
hm, ne, pa, što...
pod se ljuljao i krov opet izdigao
kao moje ruke i dlačice na njima
sklupčana u grudima
zmija se proteгла do pupka
Majko
zašto si me odvezala, zašto?

kamin(n)gs

17

Počeo je kao nad-
realista
nastavio kao nad-pod-nad- pod
humus
pokopana biografija
ne odriče se ničega
Divim se krvi koja teče
i naginje ka vodopadu
Zvezdo
Agora –
neprestano svetli
– aveti se plaše
Diogena
*
ili mi se čini...
ne,ne, ne,
nije
moguće – potpisujem Karajona!

kamin(n)gs

18

U jednom oku mi je nada
u drugom dve – i slutnja
Sunce se trudi
zaista
ništa mu ne zameram
ništa
osim što
 zabranjuje Mesecu
da me zagri
i uzme za doživotnu inspiraciju
*

Oda je u Nebu
a rekvijem – još dublje

kamin(n)gs

19

Pinus nigra, ja i mačka
Mačka ja – i pinus nigra
ja, pinus nigra
četine u suznom toku –
nemuštim se dogovaramo –
mi, stvorovi ove Zemlje
dajmo duše i instinkte –
jedno kroz drugo nek prolaze –
kô atomi reka i vazduha,
kao spirale i gnezda oblaka
biće teže ali smislenije
o, tužni oblici povijeni prema tlu!
S tamnoga svoda, kroz zidove straha –
osmatra nas
jedinствена
–
TA

kamin(n)gs

20

Glasovi koji nas spajaju
postali su sirena ortodoksnih
Neandertalaca –
zahvalna
Paganka

kamin(n)gs

21

Tišina – tišina – vrabac
prvo solo – zatim duet
evo hora „Tuga i dosada“
zauzimam mesto – odmah pored sebe.
Sva su mi čula otvorena
prilepljujem ih
olovom i bakrom
nema šale na koncertima –
na ovakvom –
ni u kom pogledu
– rukom brojim koliko mi nada predstoji
– za još nešto solističkih nastupa
u redu
uredu
spokojna sam
– na ulazu visi kô upozorenje.
.
Otkud suza?
Joj, da, zaboravila sam –
dirigent zahvaljuje
štapom po zenici!

kamin(n)gs

22

Evo dana –
ne liči mi ni na šta znano
ipak
i osećaj vara...
Polomiću zub da bih se uverila
istina je!
ja sam budna – jesam!
ali –
kako razdvojiti boli
i ubediti sebe
– ovaj ukazuje na moje postojanje
– onaj drugi predoseća izdisanje
 nadahuća
kako,
Ehile?

kamin(n)gs

23

Razgovaramo –
mislim, eonima
što se više znamo, bestidniji smo – dalji
Trebam rame za sveopšti plač
daću ti ružu – stavi je na odar.
Sve što ti kažem – unapred smišljam.
Sve što mi šapneš – zgrči nam um
Filozofija smisla
logika besmisla
Slomiću ogledalo i tebe na njemu
– razdeliću ego
u sjajne
varnice | reči će
postati
lomača poetike
*
„znam“
„I ja“

kamin(n)gs

24

Opet mislim
i misliću
a mislila sam da prekinem
– ne razmišljanje – ne!
To je suština moje bîti
i pored svega i svačega
ja sam ono što zamišljam
arhiva misli – promišljanja.
Da – nastavljam – druge nema
to sam što sam
prva i jedina
umišljena slika svesti
nerazjašnjena glupača
s prstom na čelu kolone
 kostiju za
 reciklažu

kamin(n)gs

25

Rekao je reč
zatim dve
i
nestao
Prelistavam travu i kamenje
zavirujem u oblak i godove panja
nema ga –
samo kiša i oluja

On je magla
ili Sizif

inspiracija plače i
doziva ga
Samo tiho...
kost u grlu – pero
Tu je
tu!
moli zvezdu da sja

ars Jon poeta

kamin(n)gs

26

Spremna na sve –
žena je precrtala oproštajno pismo.
Grčila je ruku kao da gužva
novine za potpalu
Zamišljenim šutom –
hitnula ga je daleko ispred sebe.
Bacajući pogled – zari-
la je koplje u horizont boje krvi.

Krv je kapala
i uzvraćala doživljeni slom.

Spremna na sve –
žena je otvorila olovku
koja nije bila olovka
već doza otrova ili O2/O3
za neizbežno –
svojom rukom prokopano –
bekstvo
iz svojevrzne humke

kamin(n)gs

27

Neočekivano svanu dan

–

Toliko

Šta vredi potanko opisivati

iznenađenje

zaprepašćenje

halucinantno bekstvo u cvet

kada je taj dan

osvetlio i svoju suprotnost

– utonuće u vreme i noć

s kosturima ruža

i predaka

– pesma, priča, čaša vina –

ne vredi dalje...

ne

–

Neočekivano nastaje tama

kojom zemlja osvetljava vlastiti kalendar

kamin(n)gs

28

Klimao je glavom
i još bi klimao
da nije spala
i krenula uzbrdo.
Zveckale su misli
opsene i drame
kao daire
kao uzvici.
Pružio je ruku da je zaustavi
pružio i drugu da je prihvati.
Sada su mu prsti među zubima
i krv teče
a kostiju
nema.
Šta se dalje zbilo
ne bih ni da pomislim
Misli su mi rasute
a šake prema nebu.
On je ON
avet i vidovnjak.
Teško mi je to da shvatim
ipak
.
klimnula sam glavom
– jasno mi je
zvec

kamin(n)gs

29

Smejem se bez povoda
jer sam u društvu Toga i Toga
(nije pristojno biti učtiv
kada si s nekim – ko ti život znači)
Psujem, lupetam i još koješta –
pridržavam se njegovih saveta
Kad je o savetima reč –
on ih ne daje ultimativno
Svojim ponašanjem podvlači „sada“
što mu iz srži samo izbija
Uvlačim se u tu srž
i osećam se transparentno
Znam da mi ništa nije nametnuto
a ipak ponavljam sve upijeno.
On odlazi, pozdravlja me –
ja zamišljam da me razgleda
i nastavljam
smeh bez povoda.

kamin(n)gs

30

Jesi
ti si
ubeđujem sebe
prelazim rukom preko lica
dodirujem petu
i travu ispod
sada sam – već –
u teškoj nedoumici
da li sam breza usred parka
ili trava iz koje je nikla
samo da svane
samo toliko – olistaću –
i poleteti, Jone

kamin(n)gs

31

Moje su pesme bez naslova
pa šta?
pogledajte sadržaj
i možete izvući zaključak (čulom ukusa, da!)
zašto sam odlučila da ga srežem
– pile je hitro
– sporo
– razigrano
– bolno
ali svi u njemu prepoznaju pile
tek kad se raspadne u loncu za supu
kljun je osobeni
znak interpunkcije
– bez njega se može

kamin(n)gs

32

Cele noći nebo smišlja
gde da stavi prorez za sunce
Ove noći sam ga osluškivala
imala sam, priznajem, i zašto!
Ugovara s oblacima
šta će preduzeti s mojim pesmama –
zgužvati ih i prepustiti kiši,
spaliti i dati zvezdi za plam –
sve je moguće
sve
Ipak
ono je propustilo sunce
tačno iznad mog sanovnika
i predalo mu pesme
na procenu
Tako mi je drago
zaista
– nije bitno što se dalje zbilo
bitno je da ih nađoh razlistane
i
ponesoh sa sobom
kao inspiraciju

kamin(n)gs

33

Pas se diže
i zalaja
vrana slete u najbliži grm
pčela ode s ukusnog cveta
okrenuh se –
videh
sebe
nisam znala
nisam ni slutila
.
melanholija
se pretvara
u
noć

kamin(n)gs

34

Kupila sam kartu u jednom pravcu
– do mesta rodnog polazišta.

Ko je lud
a ko uzgaja ruže za pokrov?

Kružim tako godinama
i nikako da stignem

do sebe –
do pločice sa

gravurom –
neka joj je

svetla zvezda.

Nad glavom mi visi kuka
za cim u slučaju opasnosti...

Kao da mašem
saputniku –
dotičem je rukom...

odustajem.

Saputnik mi uzvraća pozdrave
i osmehom dobacuje

„sad!,
podsvesti moje svesti,
sad!“

Konačno sam došla sebi

kamin(n)gs

35

Dugo priča o bolestima
i stalno se krsti
Ni anđele, ni demone
ne stavlja u torbu – preko leve miške
Odgovaram u načelu
moji su prsti rašireni
– nekada zagrebem
– nekada pomilujem
pokidano lice
na perle i korenje
Čujemo zvona
bacimo poglede u nebo
– neko nama drag
javlja da mahnemo zvezdi
On opet diže prste
vadi jedno, zatim drugo oko
treće ubacuje u usta
puna znoja i otrova...
u stvari –
pazi da ne zaplačem
i pretopim se u zdelicu za sveću
Hej,
ja sam Danica,
svetionik univerzuma,
ne brini i hvala!

kamin(n)gs

36

Sretoh ga skoro... možda nije trebalo...

možda

nosio je blok s onomatopejama

magijama i apsurdom u gvašu

Bilo je čudno letnje popodne

kada mi je dao te radove

Gledala sam, ćutala,

pitala se „ko sam“

Još uvek se ne sećam odgovora

koji mi je blok šapnuo –

ali

On mi je rekao

Zauvek ćeš biti moja inspiracija

na zadnjem listu je

tvoja trepavica

Zašto ga sretoh? Zašto?

Nisam ni slutila da sam nekome bila

hleb... i da sam postala smrvljeni kamen

Ni letnja popodneva nisu čudna

– jednolični su herbarijum vremena

koje je molilo za život

Vetar i prah,

Jezdimire

kamin(n)gs

37

Pokušavam da napišem pesmu
o
kapi
na
kraju
mišićne
niti.
To
već
ne
mogu
uspeti.
Kap
leluja
i
beži
mi
iz
mentalnog vida.
Mislila sam
pašće –
nije
samo
je
zarila
iskru
u
sebe
– protrčala kroz moje čuđenje
usmrćena
– u pratnji slapa obožavalaca
– a ja? Ja sam na kraju povorke.

kamin(n)gs

38

Rekao je
– neću više ni o čemu da razmišljam...
glava mi je tektonska rupa
preti joj cunami
Okrenuo se
besmislu mirnoće
i ugledao more
u koje je nebo sasulo
zvezde cele vasionne
–
Ti ga razumeš
Karajone?
Na vrhu ti je jezika

kamin(n)gs

39

Ne
ne
ne
šaptalo je moje dno
mislina sam
hodala
tražeći
put
do
njega
samo mi je jedno na pameti
kako
uspostaviti
najčvršću vezu
između
slutnje
i
duše u ambisu
uspela sam –
ne!!!

kamin(n)gs

40

Cele sam noći bila budna
iz ko zna koliko razloga –
sat ih ne može prebrojati
i ne treba
Cele je noći pričao o sebi
razdvajao slogove na udahe
ritmično i
dvosmisleno.
Ne pamtim da sam ikada bila
princeza sa zrnom graška
kao tada
– a zašto bih ?
Ovog sam se jutra rodila
po ko zna koji put od nekada –
ali sasvim drugačija
na celom svetu – jedinstvena
voštana figura čuđenja

kamin(n)gs

41

Došla sam
krajikom oka
do
neslućenih
znakova
neboplova
Drugim
krajikom sam
dotakla
mrežu
raspetu
ispod
zvezdodarja
Ja
nemušta kosmička
alga
sećam se
Zemlje i ozona
kao piste
za uzletanje
...oko-duša-grom
OM

kamin(n)gs

42

Osećam

nešto

ovde

tu

osećam nešto

beskrajno

osećam

TO

*

Osećaj je prepun

nečega

spolja i iznutra –

osećam

Jon Karajon – flamingo-k

a

p

kamin(n)gs

43

Nikada
nikada
nikada
odzvanjao je
On
i
Eho
Šta – nikada – šta?
(onaj ko odabere takvu retoriku
kišna je staza do vodopada)
nikada
nikada
nikada
Šta? Šta? Šta?
Prolete Halejeva repatica
–
Nema mira Nikada
– Njen sam gost Zauvek
konglomerat sleđene poetike
isparavam i svetlim
-evo
-tu
i opet ću – opet – opet – iznova
nema
tame
nikada
...pljuštım. letım,
plam!

kamin(n)gs

44

Ne znam ništa o prošlosti
o sadašnjosti – podjednako
ja sam vazduh
voda – oganj
ne trepćem
ne udišem
Ko će sa mnom do oblaka?
kopam oči
bacam munji
Ko će sa mnom do Danice?
ja sam apsurd Mlečnog puta
sad odlazim
ko će sa mnom?
Već je kasno
– javiću se...
kome? kome?
.
tebi, dragi Partenone!!

kamin(n)gs

45

Na pitanje
Kako ste
on je odgovorio...
da, jeste
rekao je
– samo da proključa dan
– da se oko vrati pepeljastoj duplji
– da se rosa spusti do staništa
– da ludake pustim sa udice
i preneću vam
otprilike ovo –
Ko?
Zaista, a ko???
– pustinjska oluja... on
...skakavci... ili... ko?!

kamin(n)gs

46

Puno je godina prošlo
zavejana njuško
Cvetova više nema
ni lastavica, ni glumaca
Sama sam na podijumu
– ledenoj ploči Kvizimoda
Prisećam se trulih rima
i uloga – neodigranih
Žao mi je
i previše
o
ne mogu vam ispevati
-pas Grgmjaugr
drži u ustima dramski tekst
kao fosil srećnog doba
koje ne sme oplakati
.
led ni so ne rastapa... s dublje strane ničega

kamin(n)gs

47

Dobila sam pismo
– kažu mi –
otvaram rečnik nedoumica
i tražim... tražim
arheološka nalazišta
Tako sam se unela u ispitivanje
jezičkog značenja
ovog iznenadnog pojma
da sam ubacila grafit u užeglu frulicu
i počela iscrtavanje puževe putanje
puž
put
pismo
pesma
Vuče, Vuče, stari,
shatam i žmureći –
Poeziju mi
– ni u kom
obliku
– ni u kom
slučaju
ne mogu
oduzeti
tap-tap-tap-kopi

kamin(n)gs

48

Možeš mi reći da sam...
znaš li koliko reči još nije izgovoreno?
Zaviri, ne razmišljaj, čerupaj, sadi...
možeš mi reći da sam...
Sa svoje galaktičke egzistencije
osmatram sve Zemne
nustrascendencije...
ja
uzvišena
gromna čioda
probošću sve tvoje dvosmislice
i preinačiti
„možeš“
u
„moraš neosporno“ –
pronaći onu
najbolniju
u najdublju blud odevenu –
reč
sramnu
– giljotinu –
njome me preseči na „gade“ i „fuj“
ali
znaću
da sam na sopstvenom tronu
jer mi prinosiš iskrenost i bit – van čulnog opaža –
– ja
Ima li veće sreće,
prijatelju?

kamin(n)gs

49

Navikla sam da ćutim
iz obzira
prema Jesenjoj sonati
– aplauz aortnog Bisa
dopuštam

kamin(n)gs

50

Misaon i moćan liričar
moćan misaoni
liričar
misaon i moćan
liričar
naleti vrana
najeza komaraca
prokop tunela mrava i korenja
topot kometa
i vodopada
lirika pod oklopom nezakrpljenih rana
punih ideala
ali
moćnih
misaonih
odajem priznanje svakoj –
–reči
koja je samoj sebi apsurdna poetika
tonem do poimanja

kamin(n)gs

51

Nekad mi se danju spava
nekad mi se spava danju
nekad mi se spava
danju
zašto su mi oči širom otvorene
nepomične
dva sjajna kristala
a
nada mnom –
noćna tama
majko, majko, zvezde su u meni
znači...
da... pali se i tvoja,
draga
beskonačna rapsodija
budnih spavača

kamin(n)gs

52

Udahnuo je
i vazduh
i mesec
i retoriku jesenje idile
zaustio nešto o
daljini
sebe u sebi
i sjaja Galaksije

–

sklopio je kapke kao opalo lišće
izdahnuo ono nedorečeno
munja je pružala boje u pozdrav
gromovnik je
statirao
opelo

–

ne sećam se više ničega
a možda i bih
da
mu nisam
bila
u
grudima
i
pretvorila se u sveopšte blato

kamin(n)gs

53

Crnom olovkom precrtavam
nebitne stvari u planogramu –
1
2
3
4
uh
mina se razlila
i probola mi beležnicu do sledećeg
veka
ponornica krivuda
ispunjava sve šupljine
osim srčanih u paru
one su davno zacementirane
ima li koga
 kucnem
 oslušujem
tišina s one strane osećajnog
uma
oluja me šamara
i
 raznosi do crne rupe
 stenoplanograma
 nju sam sobom ispunila
 i poetskim znacima
.
poput šifri –
An – dro – me – i – di

kamin(n)gs

54

U ritmu moga bila suncokret se kla -
nja
levo – desno – levo – desno – levo –
napred
iz čela mu viri seme
i moje će
znam – Niobo
deca plaču i ućute
u srcu majke od kamena
ipak
ipak

kamin(n)gs

55

Evo jutra i ptice
– vrabac
ili orlušina?
 nije bitno. zašto bi?
predveče je?
– sviće?
i to mi
baš
svejedno
Lepršaju krilma i
obleću svet...
samo da ne upadnu u am-
-bis leda –
monotonije...
samo to bih molila sve vladare
prostora i vre -
- mena
ja
robinja lire i svemirskih skakavaca
toliko od mene... to... li... ko
po-e-ti-
ko...

kamin(n)gs

56

List za listom

kao godine

– uspomene

i životi...

Osuđena na poetski bol

priznajem vam

i potpisujem sve

– presudite.

Zvezda me prati i drži za ruku

davno odsečenu – pero univerzuma...

lišće neprestano pada

gradi podlogu za let.

Uručenu presudu gutam

– prolazna lepoto!...

Da ne dužim više

– ja sam godina iz priče –

hajde, vetre, tornado,

meteorska kišo –

besmrtnost je put ars imaginacije

prođoh

kamin(n)gs

57

Puno je godina prošlo
zavejana njuško
Cvetova više nema
ni lastavica, ni glumaca
Sama sam na podijumu
– ledenoj ploči Kvazimoda
Prisećam se trulih rima
i uloga – neodigranih
Žao mi je
i previše
o
ne mogu vam ispevati
-pas Grgrmjaugr
drži u ustima dramski tekst
kao fosil srećnog doba
koje ne sme oplakati
.
led ni so ne rastapa... s dublje strane ničega

kamin(n)gs

58

Haruvin ima obzira
prema paklenom planu Herkula (ili zmija)
„Čuvajte boga
i plamenim mačem secite
nepozvane
rajske namernike“
Hajde, ljudi, prislonite čula
na dah
– munje
– zvezde
– i oblaka
– na toplinu troposfere
– na safire atmosfere
– skok vulkana
– zemne kule
manite se svile za anđela

.
ničeg nema
osim smrti
i
(o!)
prelepog posthum raja –
van mogućeg poimanja
a do tada
živi, živi!
a večnost će...

Hej,
opet sam
20-togodišnjakinja i
još ću, hoću –
ha!

kamin(n)gs

UVELO SEME

PROŠLOST

Željna sam vode!
Shvatate li?
život je odjahao
iznenada
Željna sam sebe.
ne čujete?
Usred zemlje
peva smaragdni cvet...
Samo meni –
samo meni –
kao da se ništa ne događa
Hej, ni meni,
reče senka iz groba...

– odnekud znana i spokojna...

kamin(n)gs

VREME JE

Bih
ali ne znam šta
ni reći
ni učiniti
ni do čega mi
nije
osim što
bih
samo ne znam šta
mi-ja-uuu

kamin(n)gs

RECIMO

Toplo letenje popod ne. Prodor no
svetli. Prazno kao rođendanski balon
koji čuva tajnu svoje šupljine. Golub nasrće
na senku u letu i potapa je u presahlu
reku. Nešto se bitno dešava,
recimo sudbina. Toliko iznenađenja u
suši i žegi. Namiguju, uzdišu – u,
potpisuju se bez ijednog slova. Bljesak
upire u razbacane sitnice. Nešto se
stvarno, stvarno dešava. Zamoliću
maštu da se udalji, bar, na – domak.

E, sada mi je jasnije! Sudbina zaudara,
prazna kao alhemija?

kamin(n)gs

(K)RAJ...

Jutro oplaka nebeski raj
Kao na kraju svake tragedije

.

Sedela sam u njegovom krilu...
šaptala balade...

Ne sonete!

.

Kako utešiti prepuni vir
Kako se pretvoriti u zračnu mrežu

.

Ponoć sviće (mama, mama! sviće!)

Parti

Atina

– evo – evo – kiše

kamin(n)gs

KASNO SE SETIH

Zaustih jednom da vam kažem
najlepše reći od borovog inja
trenutna smrt
 potpis u senci
zauze mesto
mome glasu
zalazak sunca / mesečev sjaj
ljubazno rasu
nebesku odu

kamin(n)gs

UVELO SEME

Uveo list
uveo razgovor
uvelo Sunce
i seme vene

Došli su po moju svest radi analize

Na kraju krajeva
Vene početak i
nade
i
poverenja...
Mrtvi su praporci koji su budili
ono malo ži-
vo
ta
u
meni
(plašim se svega, o, Parti – kap...)

kamin(n)gs

„NA MARGINI SVESTI“

priznaću vam otvoreno
nisam ono što vidite
nisam žena
nisam biće
nisam ah-mol letnjeg vetra
mâ šta od mog nežnog lika
nek vas ne zavarava –
krvavi sam odmetnik
i ubica čovečanstva

– znam da nema vaskrsnuća
kada nema Tai Poa –

kamin(n)gs

NEMI BRBLJIVAC

Odavno je već svanulo
Otvaram oči
Koje nisam
Ni sklopila
Pružam si ruku
Da ustanem
A drugom
Uvlačim dan
Oblačim se kao i juče
Započinjem priču koja je bez kraja
Kažem sebi
Ućuti već jednom!
I odmah odgovaram
Ma kome ti to?
.
S naočarima za slepe
Sunce se pretvara se da ništa ne čuje

kamin(n)gs

POETO

Ušla sam u sebe i
krenula sa razgledanjem
Znam da sam slabo osvetljena
– prekidača nije bilo
Ipak
– priznajem
sebi me je privukao
opojni pištac pažnje
Nikada nisam čula
tako ljupke zvuke
u gustom šipražju
tresetnih algi
Pažljivo sam pratila
gde otiče moja kiša
krivudala je
i spuštala se
nekuda vani
Malo sam se zgrčila
da dotaknem ušće
Ali
Jaoooj
Tamo vode više nije bilo
Samo skerletna humka
u kojoj je sedela
Cvetajeva
pružala mi je
ruke
nemi vrisak i
„Niz rub – pa ravno
U crnu zemlju, da poji trstik.
Nepovratno, nezaustavno,
Nepopravljivo šiklja stih“

kamin(n)gs

Upoznati sebe

Nikada neću bii...

Ono...

Što sam

Optuživala sam tebe za to

Ali

Priznajem –

Olujom raznosim utrobu
vlastitih htenja i sočnih arterija

Mazohizam me je navodio
da bežim od slatkih izazova

A svi su mi bili na dlanu

 kô jednom poklonjeni

Rasula sam ih bez žaljenja

kô moćnica što vlada

 rezonom postojanja

U stvari

Plašila sam se

Lakog ostvarenja svega

i zarivala nož u

Svoje iluzije

 Sa puno idolopoklonstva

.

Otkud ovaj život još čuču u meni???

kamin(n)gs

UTEHA

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

I kada odem do groblja –
upamtim samo čistinu vazduha na uzbrdici,
puno isprepletane trave i
miris neke raspevane humke

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

2.

Pokopano blago u – hodano otiče

o – tičem i ja

pu – tem – ustreljenih –

mada na let spremnih

dra-

gih

sivo-

kri-

lih

iščekiva nja

kamin(n)gs

3.

Mesec ne bira formu
pesme
on bira poetu
*

Misli poete ne zastaju
uranja
njegova sudbina
*

Mesec i misli
u dogovoru
izvode rekvijem za dvoje

kamin(n)gs

4.

Muva. Muva. Muva.

Mrlja na o – gledalu.

Mrlja na pro – zoru.

U mom srcu – lokva –

poput mrlje na asfaltu...

kamin(n)gs

5.

Nisam verovala da...

Nisam znala da...

A

Nebo je bilo...

I zvezde...

I purpur...

i leptir na...

I sada kad...

Još uvek ne verujem da...

Iz rane koja zaceljuje –

evo me!

kamin(n)gs

6.

Oblak nada mnom

Dva u meni

Treći poda mnom

.

Od kad znam za bol

Otkad znam za bol

Od kad bola više nema

.

Odbacujem sećanja –

Na ose –

ća

nje ži

vot

ne ne

do

u

mi

ce

kamin(n)gs

7.

Tražila sam predugo
na svim jezicima sveta
Tražiću i dalje
na jezicima podzemlja
Tražiću na svodu
ranjenog nebeskog tkiva
– oh
Te reči više nema!
Ne čujete?
Dan
Sunce
Tišina
– Mukli zov tumačenja
odbeglih iz ovih čula
.
Probodeni snovi
otiču
nerazjašnjeni

kamin(n)gs

8.

Soba 2 sa 2
širi se u listopadnu šumu
prolazim njome i
sakupljam grančice
Grančica pucketa i
vrhom mi
se
zabada
u
samu
dušu

.

Ko zna koliko će dana proći
dok ne olista ili se
sasuš
kao
listopadna soba

kamin(n)gs

9.

Toliko je stvarčica oko mene
a tek u meni
a tek umeni
udaraju 1 o drugu
lomljava
ili nalet novih
.
nešto bi htele
nešto, nešto, nešto
kako da prodrem do suštine nečeg?
Dozvoljavam
danu
da
lupeta
– ništa

kamin(n)gs

10.

Vrelo letnje popodne
Ledeni dodir vreline

Misao po misao isparava
Mrzne ambis među rečima

.

Isparenje i ambis
Ambis i isparenje –
neprestani kovitlac u kosmosu
svrdla krater
po –
e –
zi –
je

kamin(n)gs

11.

raširenih očiju
mene nadgleda
sudbina
bitno je da nisam odgovorna
za pad sna
s njenih trepavica
–
u
moje
srce to je vrlo cool

kamin(n)gs

12.

pre 50 godina bila sam mnogo pametnija

o

i previše

znala sam da nakon toga

neću više osećati suze

– po težini pelena ili boji izdaha

davno sam bila princeza

s astralnim

oreolom

univerzuma

a sada

ore kraj

o –

lom astri

i

era bezumlja

setiću se princeze kad joj uđem pod kapke – i pročitam sve

iznova

kamin(n)gs

13.

prolazim ulicama i ulicama
u svakoj naiđem na
– znaš li da sam te voleo
– o leo leo – skakala si predaleko
sada sam olinjala i divlja
cirkus koji me je unajmio
nije me dovoljno
hranio
šutne me ponekad i podseti da skočim kroz обруč
zašto me niste uhvatili
vezali
i
naredili
– jedi!
ali
sećate me se?
je li? bolje ne liznuću šape za utehu
grrr mjauu

kamin(n)gs

14.

definicija ljubavi je hodanje njuškama

bacanje perja

ili

virtlog reke koji prati kovitlanje peraja

definicija vanzemaljca

podudara se s definicijom

ko je ovde lud

ko je kratak spoj zbog

direktnog

udara groma

nikako da shvatim

kako baš u mene

kako baš u srce

ali – hvala

postala sam ekperimentalno zamorče

za način suicida bez ubojnih pomagala

kamin(n)gs

15.

niotkuda stigla
nikuda usmerena
kog li vraga
ja
među ljudima
2–3 kapi krvi
i to moram
objasniti –
postoji li nešto nalik na utehu?
uhu – ne.

kamin(n)gs

SREĆA

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

sreća je
za jedan osmeh kupiti prijatelja
sreća je
za kišni pogled naći tugobran
sreća je
živeti i disati
jesti, voleti
sreća je
umreti sa toplim svetlom
unutar

.

bejah
bejah

TO

kamin(n)gs

2.

plavetna čežnjo moga oka
okrenuta si naglavačke
udahni usukane zvezde
upalih obraza
koje te gledaj u u
bešumno
m m
iru
i
setnoj
odeždi

kamin(n)gs

3.

prolazila sam ulicom i plakala
pela se do vrha brega i plakala
letela sa vranama i ridala
zatim sam od svega odustala
došla sam do okeana i zaronila
neumitno starim i dišem na škrge
ali
suza više nema
samo kapi smrti iz sfinginog poja

kamin(n)gs

*

*

*

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

prestala sam da dišem
i postala blažena
bila sam jedinstvena
sebi samoj najcelishodnija
osetila
najprivlačniji
zanos
kosmofaga
stopila se s levim džepom Mesečevih grudi
ali
avaj
zašto
zašto
nešto ispali dah u
čvrsto povezane
usne
zidine
–
oprosti
smrti
biću
opreznija
pogrešan pucanj
u pogrešan san

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

ne pitajte kako sam
ako ne želite pesmu
jednostavno
najjednostavnije
ne znam kako bih vam objasnila
da gorim – minijaturno
da kašljucam – inspirativno
da su mi noge – paralelne humke
jedna za mir
druga za depresiv
dakle
ne pitajte ništa
–
odgovori teku sami
odozgo
do
mulja
u
okopu

kamin(n)gs

*

* *

otvaram fioku lakiranog ormančića
nije baš najsređeniji
a, vidi se,
nekada je bio
nailazim na prašnjavu
(ja sam kriva – sasvim je jasno
da je i njoj poklanjana pažnja)
sliku devojčice s dugim konjskim repom
i haljinicom, očevidno, novom – upravo sašivenom
okrećem sličicu
i pažljivo čitam nekoliko puta;
upamtiću – više od tri!
na slici sam ja
uredna
i okružena ljudima koji aplaudiraju!
slika mi pade,
ne osetih bol;
kako da sam sigurna
da je moje JA nekad bilo otporno?
ne verujem,
vraćam sliku fioci,
sebe garderoberu u susednoj ulici...
. .
ništa više ne verujem
mama
zašto si me lečila? zašto nisi spalila?
?
dav-na-mrt-va-pri-ro-da-mrt-va-mr-tva-da

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

ćutim

ćutim

ćutim

da li to znači da

razmišljam?

prolete svraka

sklopi krila

i ćutke pade

u moju tišinu

mislim da

ne

mislimo

ništa

kamin(n)gs

*

* *

sišla sam niz stepenik
na sledeći
pa još
na zadnji – kunem se!
bacila sam pogled iza
i videla
sebe
iz prošloga veka
– preti mi i ruga se!
da li je moguće
uzvratiti psovkom
ili se praviti nagluv
– baciti noge
kao psu
a potrčati glavom miljama daleko
e, to je moguće
pesme mi!

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

tako je lepo biti – tamo
šetati do – biti nigde
nema bola ni pokosa
opekotina, ni odrona

–

samo mi je žao
TU nema ni ljubičica –
priljubljenih uz tebe
a vremeplovom
eonima
presađene
u –
NEMA ME

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

sanjala sam da sam mrtva

ne

sanjala sam sebe živu

O,

pa ja još sanjam – da?

–

ne verujem da ne mogu

pre bih rekla da ne želim

biti budna

i shvatiti ko sam

stvarno

jer

nestvarnost

je

suštastvenija

dobro

dobro

NISAM STVARNA

samo takva – zaista –

ja sam sebi najjasnija

I?

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

dragi moj

dragi

moj – moj – moj

dragi

i

moj

skočiću

i tebe

poneti

dnu

–

nebeski oblutku

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

misli sam – ne
a izgovorila – da
i očaju
i paklu
suicidu
 mu
misli sam...
misli
sliv misli u
zastoju

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

ma koliko se ja trudila
za život nemam milosti
uzvraćam
lomim
rušim mu prebivalište
a čime je on mene okitio?
onim
čime
i
ja njega
–
darujem mu
nož u grudi
ovde

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

ma koji broj otkucao
moj telefon ne peva
ma koju adresu ispisao
elektronika ne dešifruje
zakucaš li na vrata
nekad znanog doma
skliznuće samo
požuteli list
čiji je tekst isuviše nežan
da bi opstao u jami za
natrule

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

prenosila sam misli
koje su mi šikljale
iz potiljačnog dela
i bujale niz čeoni
grupisala sam ih po
– smislenosti
– preciznosti
i osobenosti-ma
dobro se sećam događaja
kada je kolona reči podeljenih na slogove
uzvičnikom ukazala na moje nepostojanje
„mi nismo TI! Tebi je mesto u tami!“
i
zaista
ja nisam ja
samo je misaona celina

dokaz da te ima

mojevišenema-ničegvišenema-
osim prazne lobanje-nje-praz-ne-praz-ne
zaista?!

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

misllila sam – umreću
zašto nisam umrla
tada kad sam
misllila?
misllila sam... misllila
i sve jasno razumela
zašto nisam umrla
kad sam očekivala?
više ništa ne mislim
ni smrti se ne nadam
ne nadam se misllima
o trenutku umiranja

ja –
lokvica krvi
korpica koščica
smotuljak mišića
u tami

sve

mira

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

samo ćutim
ispružim ruku
i
dobijem banku...
nekada sam pružala obe
da bih lično
pomagala
zamagljenim formama ideala
posle – ne znam koliko godina
izglancah ih i videh
– ideali su barikade
spremne na pucanj iz zasede!
otad prosim
i uživam
Sunce-Mesec-bez ideala
–
svojim sam umom načinila
prostrelnu ranu
drago mi je
– srce –
drago!

Tvoja – samo Tvoja, upamti!
neukroćena cev za
glupe idealiste – i – suicid-glupake – pak!

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

* *

ponavljam
ponavljam
i ponavljam
život JE nepovratan
a opet zažmurim
preostali komadić zaboravim
izigravam snevača
već-viđenog-već-natrulog

–

karma nad karmama
lešinari
onog ko ponavlja „život je...“

–

da
NEMA MI POVRATKA

kamin(n)gs

DECEMBAR III Dec13

I

očupano perje je moje

samo moje – gra!

njime punim gnezdo

i

s visine kada padnem

prekri

će

me

li

čna

ne

u

ra

ste

ni

ja

kamin(n)gs

II

žao mi je polja... žao

žao mi je šuma... žao

o

kako mi je žao

zvezda i Meseca

Sunca i oblaka

previše mi je žao dece

isprepletanih vena

prijateljâ

koje će biti koren do

korena

kad ja progledam ispod

usedelog panja

kamin(n)gs

III

jedna reč može biti odštam

pana

kao sabrana dela

pis

ca

najšire auto

biografije

može

ali

bez ijednog slova re

cenzijske

bio

grafije

i nje

o

mm

kamin(n)gs

IV

znala sam da sviće
(ne vidim još – gde?)
nisam ni pomislila
da svet ima četiri strane
i
moguće apokalipse

kad iznikne nešto
iz moje
crne rupe
osvanuće
e/o/n
e
on
će mi objasniti što se u životu moralo i
nasmejati
katkad-po
ho/će/oh

kamin(n)gs

V

bio je melanholičan

ozbiljan i mudar

bio je poetičan

potišten i glup

bio – ono što je bio

jeste – stvarno bio

...

nužna gladna jamo

a sada je – ti

kamin(n)gs

VI

u ozbiljnim godinama
ozbiljne su samo igračke
điha-điha brm-brm vauuu
tapara-lapara poljus
ne dam vam svoje ozbiljno doba
ima nešto što me inspiriše
u njemu je skriveno blago
evo – blizu sam mu... Broti
M 44 i
Šarlov Gotje
l'art pour l'art
M pour MOI

kamin(n)gs

VII

pred njome je život na visokoj nozi
krišom su namigivali prijatelji moje majke
ona bi se osmehnula i uhvatila srce
koje je jurnulo ka budućoj slavi
preda mnom i beše život – potpetice
noge sam slomila – greškom – stvarno
lebdim svim predelima sveta
i bacam telegrame s tekstom – MOLIM
DOBROVOLJCA KREMATORA...
POŽELJNI SU SIROMAŠNI...
KOJI ĆE SE MNOME OGREJATI
P.S. noge su mi pod krilima
hvala

kamin(n)gs

.

VIII

kuća mi je mala –
proširujem je
put mi je kratak –
rastežem ga
nebo je daleko –
postajem kometa
daha više nemam –
a odluku ne dâ

–

tog mi je dana
i noć bila ravna
a ja njoj –
in
spi
ra
ci
ja

kamin(n)gs

IX

posle izvesnog vremena
život mi je dosadio
zaista
ne život kao život
već životni običaji
– jedi, pij, spavaj, jedi
promenila sam ga iz osnova
dakle
od osnove prideva – živ
jelo sam odbacila sasvim
.
kad su me pomešali
s
prozorskim oknom
razbili su me na param
par
čard
kako se neko požalio na lom
počistiše me i sasuše u kantu
a
zamislite
u kanti je bilo ono što sam izbacila – ja
i
gle
čudesna
sve se izmešalo
i
postajalo goropadni klovn
sada se ne žalim na život više
smešan je i izazovan – baš
a
ja
– vidi vraga!
konjski repić – muzare

kamin(n)gs

X

zora

dan

suton

itd... etc

ali zvezda

druga strana Lune

Sunce iza duge

grom iz plamnog neba

bacam vam sva čula

uvek-žedna-jama

s kamenčićem

na

dnu

belutak mi je ime

tak

kamin(n)gs

XI

jesam
ja sam
da
svakako
jedna
jedinstvena
prvi put
viđena
a
po
ka
lipsa
sa
poslednja

kamin(n)gs

XII

spavala sam cele noći
dok ne skočih iznenada
– pa tako miruju
samo mrtvi!
pogledah u krevet
a tamo – opet ja
počeh da je budim
i jesam – pridigla se
onda ona poče gurati
sebi istu na istome mestu
poskoči i treća i
nastavi po viđenom

da mi je neko pričao
ne bih verovala – dvojnice mi
pa ni ove u mojoj suštini
ne veruju ni reč a-nam-ne-zi
– svojoj –
o! Platone!

kamin(n)gs

XIII

rođena sam kao vrlo emotivna
– ma
preosetljiva
osoba
– jutros sam
recimo
pojela crvenu jabuku
i rasplakala se
kako da mi ne bude žao, kako?
onda čuh želudac
kako plačemo u duetu
on bi još
voli ih
i ne bi se od njih razdvajao
nikada
obrisah suze
ubacih još jednu u sebe
– razumete me –
ne radi ceremonijalne egzekucije
ne!
spojila sam je s obožavaocem
ali nastavih oplakivati
i život
i smrt
i Šekspira
koga sam iz osвете sebi samoj
spalila – bila pa ne bila
divna crvena jabuka

kamin(n)gs

XIV

testera
da – testera
sekira
da – i ona
kosti mi pucketaju
a hrast mirno pade
legnem kraj njega
oko ubodem u krošnju
hrast pogleda mene
ubode me listovima
ja sam se izdigao do nebesa
raširio grane na sve strane vasiona
a šta si ti postigla
šta
večno pucketanje nepojmljivog
žao mi je – žao

kamin(n)gs

XV

počela je zima
vazduh je kristalno-zagazit
nebo – tajanovito... mudro
zemlja – preteška... duboka
sve će ovo ostati
na nadgrobnoj ploči
prijatelja
prijatelja

kamin(n)gs

XVI

ne mogu da verujem
ne mogu
pokušavam
ne vredi
zaista je nemoguće
ma kako izgledalo
ja nisam
marina
sarkofag sam
njen od HM

kamin(n)gs

XVII

prilikom upisivanja podataka

o

vremenu

mestu

i posledici mog rođenja

ispalila sam tišinu

tačno u srce

već ranjenog is

pitanika

zato je list modar i nečitak

samo zato

ne postojim

ni

ja

kamin(n)gs

XVIII

meni dobro poznata osoba
ne živi
ni ovde
ni tamo
ne znam gde (nema tajni!)
zaista ne znam
uostalom – pitam se i to
otkud mi je dobro poznata?
možda po otiscima prstiju
preko moga vida?
možda po stopama koje je ostavila
na klizištu mojih nerava?
možda...
sve što saznam
javno saopštavam
ali
ona je tako mračna
da se
ponekad
uplašim i toga –
evo
ćutim
nn osoba moraće se predstaviti lično
i vratiti mi uredno sastavljene
elegije
inače
pričaću o sebi samo...
toliko

kamin(n)gs

XIX

svima je naglasio
– zadnja želja mi je
kremacija –
ljudi su razmenjivali bukete –
kako da ga daju prahu
kad je parno raspoređeno cveće
za humku
krenuli su tamo gde je zakazano po njegovoj uplatnici
i začudili se
kad im je ona vraćena
s umanjenom sumom uplaćenog
ali,
zamislite,
u
prelepoj školjci
s izgraviranim tekstom
– još uvek sam raznolike ćudi,
skočio sam u najdublji okean
s kamenom
svoje težine!
pesnik sam
zaljubljen u poeziju
podzemlja –
.
drago mi je
drago
želim nam sve najmračnije

kamin(n)gs

XX

umirati tako dugo
tako dugo umirati
dugo umirati tako

još

uvek

ne

mogu

razjasniti

– ko mi to

živi

u

plućima

đavo ili

ve

ja

vi

ca

.

.

.

nêma

kamin(g)s

XXI

ptica
koja je izletela iz kaveza
najednom je pala
a za njom – nešto nalik na krv
priđoh joj lagano
zavirih u kljun
nije pevao
ali ga ne sklopih
unapred zabranjujem
povezivanje ustiju
kada krenem na slobodu
i otvorim vrata svog ubogog doma

–

nebo
samo ti
ne škripiš vratima
samo ti

kamin(n)gs

XXII

ja sam ubica
krvnik, zločinac
najozloglašeniji
terorista veka

priznaje
podsvest
kad upitam

– srce,
a
gde mi je
srce ?

krvavi trag
čami u duši

kamin(n)gs

XXIII

klimam glavom kao da shvatam
šta mi to stalno došaptava
a ništa mi nije jasno
mada nastavljam s klimanjem
glava je puna koječega
i ponešto padne meni na dlan
kako i ne bi – kad je pridržavam
da se ne bi rašrafila i skliznila s ramena
znam da će jednom stići i tajac
i da ću moći primiriti „da-da“
ali – budući da od glave zavisim
sama sam je privezala za granu hrasta

morala sam
glavo
shvatićeš me
da-da-da

kamin(n)gs

XXIV

sve se odigralo za tren
ne bih mogla opisati to
i neću
nipoš to
ni u kom pogledu
ma ni kojim povod om
nema šanse da sve izbacim iz sê
a i kada bih
tren bi i dalje ostao tek tren
s tim
što bi svako
dodao i svoj
i tako umnože – ni
različito preživlje – ni
oni bi pregazili onaj osobe – ni – moj
dakle
ni reći više o tome
što se odigralo za tren
nipošto!
TO

XXV

bila sam
i ostala
ono što
niko nije
niti je bio
neće ni
biti
potomak
potomka
neznanog
pretka
miliprotona
atoma
cilindričnog ugla
univerzuma
uma
–
ja

kamin(n)gs

XXVI

vi
obožavaoci
crnog
plašta
preko
dugog runa
ispod nosa
vi
koji ljubite
ruku
crne figure
pred slikom nagog
žrtvenog dara
napravite
prolaz
mojajamajestvarnainehramljevećguta

kamin(n)gs

XXVII

ili ja

ili – život

odlučice

ubod trenutka

–

svemijeravno

kamin(n)gs

XXVIII

između udahâ i izdahâ
razleglo se jato nedoumica
poslednja je jasna
i
prišiva kapke
za
ugnežđenje

kamin(n)gs

XXIX

„Maje nikada nisu rekle – biće apokalipsa –
kaže Dejvid Stjuart – stručnjak za zapise Maja
sad sam umirena i pisaću o
raju
koji je predviđen za bezgrešne
za drage Maje
koje nikada nisam videla
jer se nešto čudno desilo zaobilazeći smak
ali
sasvim sam opuštena – stvarno
mada se nešto – i Stjuart bi me pitao – šta?
nešto se čudno dešava i sada... zaista

kamin(n)gs

XXX

nisam se osmehnula

predugo –

ne sećam se kad sam

a – zašto bih?

eto

nema odgovora

nema ni povoda

ni za šta od toga

.

postojati znači –

biti

ne vidim se – nisam

dakle – ne postojim

hvala

zvezdi

uzvraćam

po potrebi

– e, one postoje – e, one – e, one

kamin(n)gs

XXXI

rekla je – umreću
i umrla – davno
rekao je – umreću
i umro je potom
rekla sam – umreću
i još nisam – evo
–
još bih nešto dodala
kao
reč
po
reč
još, još, još i
eto

kamin(n)gs

DECEMBAR II Dec6

1.

grešim
grešim
vejavica ili kiša
mislim
mislim
smrkava se ili sviće
okrećem list
ili glavu
ma
nije mi bitno
nešto se dešava, da
to je jedino što razumem
dovoljno je
dovoljno
najvažnije je dobaciti svesti
– na mestu voljno
–
kamin(n)gs.

2.

pretpostavljam da neće biti kraja
ni svet(a)

ni

o

ni

ka

da

pretpo

stavljam

da ne

će

biti

da – da – da

ničega

što bi dokazalo

nepostojanje

minimalističkog minimalizma

–

osim postojanog pepela

bez čulnih bravura

kamin(n)gs

3.

već nekoliko minuta ne pokreću se kazaljke
odbrojavam tačno koliko
dakle
meni sat
uopšte i ne treba
i stablo označava kako ga vreme
upravlja u sebi potrebnim smerovima
već je ponoć
i to mi je jasno
naravno
srce je pratilo ritam
i
uslišilo molbe
starih predanja
–
nestati u snu... tik
lepšega nema... tak
otkucaj bila
i
kraj
pokop sata i kapaka
dah motri na smrt

kamin(n)gs

4.

prođem kraj ogledala
– osmehnem se
biram isti put za povratak
ogledalo mi uzvratilo
neprestano hodam
tamo-amo i uživam
uverila sam se da
postojim
ne znam ko smo
ali zasigurno jesmo
jednom ću ga taknuti
možda – ipak – neću
šta kad bih ga slomila?
raspala bih se i ja
na milion reskih pogleda
oplakivala bih – njega

*

samo tiho
prekriću ga tajnom
i ono će mene
sanjaćemo
–
a ta crna tkanina
– spaja nas i zbližava – ne virite
nipošo!

kamin(n)gs

5.

živeti znači –

s

a

m

o

– biti živ

ništa više

filozofi

ništa više

a umreti

to je

već

sveobuhvatije

iako sam živa

tvrdim da sam mrtva

jer među mrtve

ubaci me živalj

ako apostrofirate moju tvrdnju

jao vam ga

jao

živite i uživajte

ja ću skoro odlučiti

ko sam

–

Dedal ili Ikar

kamin(n)gs

6.

problem se pojavio
ne iznenada
ne iz ne nadâ
ne iz ne na da
problem se svalio
ne
ili
da
sve mu je jedno
javio je da nije rešiv
problem se pojavio
a
meni je glava pro-bijena
je-jeste-pro-blemi-
ma-šta-ću sa-da?

maštaću da

kamin(n)gs

7.

rasla sam
rasla
i
prerasla
pod istim imenom
i
opisom
univerzalnosti
koga sam to
onda
nadmašila
ako sam jedinstvena
vratite mi ono doba
onu kosu
osećanja
vratite mi mene
samu si sebe progutala
sažvakala
i
pljunuta ti
koprač se
u
svojim
vijugama
*
nema ti izlaska
odzvanja kvazipoeta
ne
ma

kamin(n)gs

8.

danima
niti jedem, niti pijem
ne spavam i ne udaljavam se
od mesta gde započeh
duboko promišljanje
– u čemu je smisao života
došla sam do izuzetnog zaključka
smisao je u
tome i tome
takoreći
ni u (ili ne-)čemu
ili još preciznije
– nebo je iznad
– tlo je pod
– a život je
međutim
među
tim
kratkotrajno-večnim
i (ovo ističem)
multiambivalentnim
-pihhh-

kamin(n)gs

9.

sreli smo se na putu do
groblja
pričali o poeziji
koju je
pokojnik
pisao
sad srećem drugoga
na putu
s groblja
pričamo o poeziji
uopšteno
mrtvi su svi pesnici
i više ni s kim ne pričam
možda sam i ja mrtva
čujem nekog
pominje me

verovatno

stih stiže
iz
nad

kamin(n)gs

10.

neprekidno pišem
evo ruke, glave
neba –
ono prati sve
najednom tama
ne mogu da verujem
nema glave
ruke
neba nad tomovima

*

da l' sam
stvarno
pisala
il' se univerzum igra
postojanjem ničega

kamin(n)gs

11.

nije mi jasno šta je to – dan
koji je taman
previše siv
zapravo modar
ne!
koji je crn
nije mi jasno šta je to dan
nije mi jasno da li je dan
nije mi jasno TO
tamno-sivo-
mo-
dro-crno-
tam-si-mo-cr
ta-si-mo-
crrr
nije mi ja-
sno
nô... je-
dan
nije...
dan
– jasno
nije
i?

kamin(n)gs

12.

kako narediti živima da
ostave mrtve na miru ?
oni žele ostati
tamo gde jesu –
pametna nisam
a možda – da
skočicu s vrha najviše planine
ili u najdublji deo okeana
a šta
ako me izvuku?
skočicu u lomaču – pa
mogu i to
ne,
ni to ne bih...
moj pepeo želi samoću
da li je moguće
da su mrtvi
u
nepogodnijem
položaju
od živih
–
nezavisno od spokojne horizontale?
da li ?

kamin(n)gs

P.S. ne prilazi!

13.

ma gde krenula
ma čemu ostala
ma šta me snašlo

ili
mi

mo

iš

lo

iz utrobe glas izbija
otima se ludim skokom

da –

da s mojim psiho – dahom

u ćutanju psiho –

g

r

c

a

kamin(n)gs

14.

jednom rukom je na tastaturi
drugom miša priprema za „klik“
cele noći sneži
jutro trlja oči –
proleće,
a
mislo sam
sviće?

*

samotna ideja drhti
– i ruka na tastaturi –

kamin(n)gs

15.

pričamo o slučajnostima
i ne slažemo se uopšte
po meni
slučajnost ne postoji
po njemu
slučajnost je izuzetak koji potvrđuje da
i pravilo
izuzetaka ima
raspravljamo danima
a možda je prošla i godina
na kraju krajeva
nije bitno
slučajno je skočio u kombi
s naznakom HITNA
–
nisam slučajno pozvala pomoć
a nisam ni zbog njega
eto
onako – izuzetno i urgentno

kamin(n)gs

16.

prvo razočaranje

bo li

ne sećam se –

pret

pos

tav

ljam

r.e.c.i.m.o

*

sledeća

na

zi

rem

s obron

kâ

padinâ

*

krajnje se odvija kao u bajci

ži.ve.li.su.sreć.no

i

dugoveč

no

.

mržnjaiduša

*

e

to mi je jasno

ali

tako dugo?

što,

dvosekli?ŠTO?

kamin(n)gs

18.

parti

obećali su

parti

molila sam

parti

nisu ispunili

parti

osećaš li

parti

zvezdo moja kamena

*

Sunce

ćutke

potvrđuje

.

evome

kamin(n)gs

19.

ne verujem da postojim
postojala
postojati
ne – ne mogu
ne pričajte nesuvislo
ne pričajte uopšte
ne slušam vas
neviđeni
ne verujem da vas ima
da je ikad ikog bilo
da će biti
to – sigurno
jedno samo zrnce sumnje
na
 ras
 ta do gigatona
– volimo se i mrzimo –
pa kako nas nema
 onda?
a
nema
vas

kamin(n)gs

20.

od 20te naovamo
dešava se uvek isto
– ništa
a to je
priznajem
isuviše
kako podneti
toliko toga
razmišljam
ni o čemu
ni zbog čega
bez saznanja
a šta je bilo pre 20-te
nešto što podseća na
pazi! ništa!
–
pazila sam
...oh... na
nešto

kamin(n)gs

21.

neverovatno je
ali
rekoše –
luda si
nije neverovatna
kvalifikacija
moje pojave
već
uzročno-posledična veza
nje i
daljeg niza ukazivanja –
život je lep
živi i
uživaj
da li su mislili na život iz digresije
ili
– moj
– njihov
baš su me zbunili
treba mi nešto konkretnije
ludaci

kamin(n)gs

21.

Jedan od pesnika koji su imali zakasneli nastup

jedan od pesnika...

zakasneli nastup...

koji su imali...

nastup

– šizofrenije

– agresije

– halucinacije

.

jedan od pesnika

jedan od grešnika

koji je parenjem

postao

udav

kamin(n)gs

24.

s prozora vidim
ono što se ni naslutiti
ne dâ

nepostojeće
postojanje
iščezloga
sveta
koje iz
praha i pepela
narasta do neba

.
evo
letim
s
upaljenim
svećicama

srećno nam bilo
tamo
od
pastela
—
ko nas to nadgleda
i
svećice
gasi
?
ti?
eto...

kamin(n)gs

25.

pišem pišem
jednournno
dvo... tro... bez
kritičari i aforističari

.

pišem pišem
zatim spalim
napisano
i nenastalo

.

pišem cepam
ispunjavam dan
a noću sam
meta za odstrel

.

lični
ili
pesme u zametku
– ja, mozgovni bogalj

kamin(n)gs

27.

pada sneg

vidim

padam ja

shvatam

sneg još uvek

pada

sad ne vidim ništa

nešto s oka

pada

kamin(n)gs

28.

prošao je mrav i
vijugala glista
jeste – juče sam ih videla

.

trljam oči
po navici se pitam
sigurna si
da je prošô mrav?
a glista?

.

sigurna?
ne
nisam ona pređašnja
i ubeđena
ma
u
šta

kamin(n)gs

DECEMBAR I Dec1

1.

pomirih se s činjenicom da sam mrtva
pošto shvatih da nisam
jedina!
živih nema –
samo zvezde koja pita
gde smo,
a gde?
da
i trave
s upletenim korenom
nad ubogim
domovima
Brotigena i Remboa
*
ni iz čega – u čast
svima –
orošene krvavim
slovima

2.

previše sam pametna
da bih bila stvarna
ili toliko glupa
da ne bih postojala
nije mi jasno
ili se pretvaram da nije
ono što svi moraju da
znaju
ili ne moraju ali bi
trebalo
koga to skrivaju u tamnici
moždane vijuge
–
makar jedne – najjednostavnije

kamin(n)gs

3.

kad izgovori „možda“
glava mi postane klatno
nebeskog časovnika
da – ne – da – ne – dne
ja volim nebo
a kako i ne bih
pa ono je moje mesto rođenja
i mesto mog prebivališta
ali
otkud mu pravo da me okači (možda)
o Crnu rupu iznad Bermudskog trougla
–
zna li to – možda?

kamin(n)gs

4.

kopala – sam – kopala – ko

pa

la

ko?

pa –

ja

kažem

kopala sam

kopala

nisam statua!

kopala sam ko

pa

la

pod statuom svog statusa

– ni na šta sam naišla

status quo status quo

vadis quo? oooo... nihil ex nihilo

kamin(n)gs

5.

samo instinktom naslućujemo
kada će i da li
nestati
svi stvorovi na Zemlji
a njegov više nema
on je taj koji je nestao
čovjek posmatra zvezde
zvezde uzvraćaju poglede

–

nešto ih spaja
razdvaja ih puno toga

–

ničeg neće biti – samo
staloženi
ničeg, pa ni ni
nas –
pouzdana

kamin(n)gs

6.

ono što ne pamtim
nije ono do čega mi nije
ne
uglavnom zaboravim najbitnije
toliko se posvetim tome-i-tome
da to dosadi sebi u sebi
danas je dan posvećen nečemu
dan koji sam lično posvetila tome
obišla sam svet da pronađem odu
letela do Marsa po ikebanu
i
taman da svežem poklone
–
mašnica se pretvori u znak pitanja
opkoli mi vrat
tačkicom u usta
potekoše reči jada i čemera
a nisam to htela
kunem ti se
ti
nikad izgovoreni
pozitivizmu

kamin(n)gs

7.

nikada nisam upitala boga
gde je bio
kad ga je majka dozivala
kad mu je nudila i grudi
i krv
i celu sebe
sećam se da je mirno sklopila kapke
najzad uverena
da pod njima
neće biti ničega
osim
duboke jame
s kostima
i zahvalnih podzemnih glodara
*
osuđenih na trulež pomilovanja

kamin(n)gs

8.

od svega
ostane samo staza
bez otisaka
ali
s duboko urezanim pamćenjem

*

mного dubljim

j

o

š

beskrajnijim od humke korena stabla koje bi
nad tobom

kamin(n)gs

9.

i Mesec
i zvezda
i pahulja
svi su me prihvatili kao svoju
došli su lagano
i ponavljali „draga“
ne bih se usudila
ali – toliko sam srećna
i odlučila sam –
neću umreti ove noći
još samo ove
– da bih bar jednom uživala

*

oprostiće mi
znam
nadam se –
mada su se i oni nadali
onoj drugoj ja

Ofeliji kraj Urana

kamin(n)gs

10.

100 puta dnevno kažem –
zamislite da me nema
umrla iz čista mira
ubijena
pregažena
zamislite – eto
šta biste onda s hranom
lončićima, teglicama
nenavijenim satom
šta biste?
pogledaju ćutke
smeškaju se jasno
da – zamišljamo
ali – pita je previše meka
*

ništa strašno
mada bi sutra mogla
i bez dodatog jogurta
samo toliko

–

sama mi glava otrča po metak – toliko
samo

eto

kamin(n)gs

11.

bunim se protiv –
o –
puno je toga
i još više tih
a
rekla bih
najviše
onoga
što je predmet
bunta –
mog lično bez opoziva
jedino se ne bunim
protiv
sebe!
a kako bih
razmislite – hajde!
onda bih upala u lavirint
udarala o granice sebe
lomila ih
gazila
i nikada ne bih dokazala
da sam ja
sebi veoma bitna
ma kakva da sam stvarno –
jer to sam što sam
zahvaljujući svemu
protiv čega se bunim
i
šta bih onda?
ne znam
a
l
i
pobuna je opšta!

kamin(n)gs

12.

kada je krenuo obalom
nije ni slutio kako je
lep zalazak sunca
kako ptice sleću na
mrvicu hleba
zastâ
pogledâ
u oblak iznad
zaljubi se u in-
spiraciju
i
namerno pade u
preduboku
reku
*
sahraniše ga
ispod
vrbe
*
ostâ pesnik
bez inspiracije
– žalila je ona

kamin(n)gs

14.

plašim se mraka
plašim se svetla
sutona – i previše
navrh brda nešto mrda
ne reci mi da je vrba

–

i vrbe se plašim – Ja
– druga strana

Me

se

ca

kamin(n)gs

15.

sanjam da sanjam
a zapravo
stvarno
sanjam
praznu sobu
mesečinu
i
detlića u svom srcu
pretvaram se da je
rano
za svanuće
ili suton
sve mi je jedno
rano mi je
rano
a detlić otkucava
–
kasno je
za testament – biografiju

kamin(n)gs

16.

presudu na doživotno izdržavanje
životne kazne
nisam prihvatila – naravno
(i bila je na
jeziku stvorova
koji nisu bili stvorenja)
Vrhovni je odlučio tako
plakala sam – plakala
dok mi ne uručiše i rečnike
Nije mi jasno samo
da li je stavljeno ad acta
ili još nije počelo razmatranje
mog zahteva za milovanje
–
nogom
kao psa
–
da li je ?

kamin(n)gs

17.

nožem je krenuo na

reči

u sebi

i

S NJIMA

pao

u

nikad-više

–

sve se to dešava upravo sada

.

kr

va

ri... mo

o

ri

mo

kamin(n)gs

18.

pišem pišem pišem
nije bitno šta
ali
pišem
znojim se – a u znoju
grčim grčim
i to je sve malo bitno
grč mi je (već) posred duše
raznela bih bit u sebi
pretvaram se u
skup kostiju
čekam rafal strašne paljbe

–

šum vode
ili
sluzi – o
i to mi je bez značaja
prasad vena
bunar krvi
rafal ćuti

.

iz pritaje –
e-p-i-t-a-f-i

kamin(n)gs

19.

sećam se dana kad sam čitala romane
dobro ste me razumeli?
još se sećam dana kad sam čitala
romane
počela sam od najdebljih
svoga mi – i od mene težih!)
Dostojevski, Tolstoj, Bulgakov, Selimović...
dok jednog dana ne povratih
krv
pauci nada mnom
šampali su pesme
urgentno odeljenje me je vezalo za sebe
infuzija poetike i anestezija – pri ruci im je
eto
sećam se dana kad je počela terapija
ali
nečeg se ne sećam
na vrhu mi je jezika
malog mozga
i kičmene
daj
Kafka
podseti me!
Kami
brate!
zmije otrovnice!
Neruda!
da – ne – ru – da – ne
marinski stil
naopaki – odbačeni
u boci je za infuziju
živeli!

kamin(n)gs.

JANUAR 2013. Jan3

1.

nije bitno u kom je stanju
postojanje mog nepostojanja
nešto škripi – zvecku – tumara
mojom unutrašnjom sadržinom
nije bitno ko sam i jesam li uopšte
stvarnost je privilegija smrtnika
nešto kape iz posude
osećanja
slomljene i bačene
u visine
stvarna ili nestvarna
sudbina moje egzistencije
zavisi od dužine raspletenog klupka
početak mu je – ne bih znala gde
a repić uočavam
kada i on nestane
nestaće i moja filozofija
koja

škripi, zvecku i tumara

kô
postoja –
nje idiot –
luka
–
šteta

kamin(n)gs

2.

na ulici je puno ljudi
još uvek očima verujem
i ja sam na ulici – nemo-
guće! – sebe ne zapažam

–

galama – žagor – šaputanje
a gde je moj usklik radosti
a gde je šušanj mog udaha
a oči? ni mojih očiju nema...

–

previše ljudi je bilo
na ulici oko mene
iznenada – sad – ničega
ili sam ja očekivala
od života
puno?

–

ne bih znala – ne – bih

kamin(n)gs

3.

bara i ja razmenjujemo
pogledе – ne varam se
ona je započela
a ja sam – zna se
 ljubopitljiva
nemo me posmatra
iz nekoliko pravaca
ja sam ustremlje-na na
zrakoznak najdraže mi
 zvezde
nebotres!
panika!
rafal lišća
u naletu vetra!
moje bare nema!
sudbino –
ko tobom upravlja?
ako ni ti ne znaš –
bara je u pravu
ona je ja – a ja –
tamna-strana-dna
naj-
lju
-bo-
pit-
lji-
vi-
JA

kamin(n)gs

4.

oko mene je kružio
izbliza i daleka
čovjek koji je ćutao
i disao jedva
pratila sam ga pogledom
širom otvorenog oka
i polako se prilagodila
vireći kroz poru
tekli su dani
me-se-ci – i – go-di-ne
vek- ljudi-vek
tek – ćuh nemo „ako...“
šta „ako“ šta?
da, pomoći ću! evo –
dlan, nadlaktica, srce,
ne!
spazih kako gazi po već sveloj duši
pomerih se – pade – i posta Potemkin
da – sad ja ćutim i ne dišem
stvarno
grob mi je pod vrbom – znala sam –
o!
– davno

kamin(n)gs

5.

verujem

da

i

neverica

veruje

u

samu bît

svog ne-

postojanja

alter ego

potvrđuje

cogito ergo

non sum

ego?

aut

alter?

ne verujem... možda

kamin(n)gs

6.

duboko u meni čuči
nešto
menja formu iz
trena u
 tren
kako otkriti tajni
kod
i dospeti do Dezoksi
ribonukleinske
 acidi genet
ske gluposti
oblepljene flasterima
 lomljivo-lomljivo
pametna nisam ali
pod „rukom mi je“
šta ako
padnem – preko
šta?
obrni-okreni-biće
ništa
vilo-bića-u-kom.čuči –
SMRT

kamin(n)gs

7.

hodala sam
 hodala
tamo gde su
prolazili mnogi
putokaz je
bio od koristi
 svakako
osim zadnjeg... osim
padala je noć
on – nedovoljno
osvetljen
mislim – uopšte
stigoh do raskrsnice
neobične
 vrlo!
sedoh – legoh – zaspah
ni zvezdice ne bî
ni osvita
ničeg
osim sna o praznini
hodam njome
hodam
a tu nikoga nema
osim praznine
hodam – hodam
možda naiđem
na sebi slične
možda
tako mi
praznine
tako-mi-praz-nine
ove-ili-ine
ine-ine
možda

kamin(n)s

8.

poznato mi je mesto gde
 uskoro stižem

sećam ga se još iz doba
pre nô što se rodih
prelepo je i veoma

 privlačno
toliko je privlačno

da mu se ne mogu
 odupreti

ni ono meni ne može
idiličan smo spoj

kao

kumulus

i

kap

pojave se ujutro –

preko dana imaju

najveće prostranstvo,

a do noći

ne-

stanu

ne stvarno

ne

ne-

izostavno

NE

kamin(n)gs

9.

ne opraštam nikome
kasno je
i
previše
da li ustreljena
vrana
vadi metak da oplakuje?
sve što rekoh
eho jame
potvrđuje

kamin(n)gs

10.

ako je ovo noć
onda sam ja haiku
ponoć je – jesam
tamna
pesma
o
magnumu četiri četiri –
poljubi me
R
i
č

kamin(n)gs

11.

šta pomisli pile
ne – ne – ne
šta oseti dvokrilac
kad ugleda
nož
par ruku
i
proključalu vodu u uglu?
ništa
krikne
„život“
i ućuti
mlaz krvi ispiše poruku
kojom pesnik napuni magnum
refren „krik“
ponoviće
i
on
ništa više – ništa

kamin(n)gs

12.

reći – mrav ili čovek
sasvim je svejedno
mrav postoji – logično
čoveka ima – apsurdno
sažimati apsurd i
logiku
mogu mudri
poput
vrapca
leptira
i žrtvenog jarca
Zemlja je široka
duboka i centrifugalno
obeležava hod
mislenim imenicama
a šta kad naleti
moć centripetalnog atributa?
šta?
ništa – pričvrsti poetu uz
košticu vlastitog jezgra
–
izgovaram – mrav
ispisujem – čovek
i san postaje
filozofska magla

kamin(n)gs

“

13.

razbijam okno
iz bitnih razloga
– zbog vazduha
– veselih kristala
– prekida ćutnje
– i prirodne boje za slikanje
uspela sam
zaobišla sam Hipokrata
puklo je samo staklo
a moje srce – ne!
i ko to zapisuje
„ona je luda“
ko?
ludaci?
gledam u prozor – odmah pored

kamin(n)gs

14.

kad zatvorim oči
vidik se proširi
dosta mi je svega
boli me lobanja
otvoriću oči
jedno – pa drugo
i lobanju
da – i nju
baciću vidik u iluziju
potopiti glavu u zid – u zid
ja sam cvetna
iglica bora
ja sam kap
oluje – oluje
ja sam vandometnametamorfoza
ja sam –
bešumninoćnikrik

kamin(n)gs

15.

rado bih prihvatila
da misliti znači postojati
ali nije mi najjasnije
da li treba misliti „to“
ili je sasvim nebitno šta
zaista – pametna nisam
neprestano razmišljam
a opet – svoje JA ne primećujem
možda je rešenje
upravo ta nedoumica
vidljiva ili ne
misao mi je opipljiva
dakle – stvarno sam postojeća
jer znam da ne znam jesam li

kamin(n)gs

16.

i
nikao je dan
kopriva – gejzir – krtica
zatim su cvetali
nisu se divili sebi
ni onome s kim su uporedo rasli
nisam sigurna da je zaplakao iko
kad su počeli da venu
kunem se –
ja jesam –
plakala sam
tako dugo
da nisam ni osetila kako sam
potopljena
svela
ljubičica
.
grešna – jer se nije divila
zori

kamin(n)gs

17.

pisao je o reci
o visokom drvetu pored
o odsjaju Sunca u travi
o kamičku na obali
i još bi puno toga napisao
da kamičak ne bî stena

a

znate

već

kamenolom je neizbe-

-žan

ne daj srcu da narasta

sklono je prasku

i kolateralnoj paljbi

eto

kamin(n)gs

18.

približava se i udaljava
ostavlja čudne tragove
levo
desno
spreda
stra-ga
a strah ga je da zastane
i predstavi se
ja sam „Ništa“
plače ništavnost
kosmos cvili

sakupljam suze
i bojim
„Nešto“
„Ništa“ ne postoji
veruj mi
ako mi ne veruješ
pogledaj me
šta vidiš? šta?
„Ništa!“
eto – kažem ti

kamin(n)gs

19.

da sam ih u oganj bacila
letele bi iskrice – puckala bi vasiona
da sam ih bar morem prekrila
postala bih osećajna alga
ne
ja sam ih podarila ambisu
tamnici
i
ćutnji
toliko godina
čitav život
blago!
sve je postalo nevidljivo
trulo i u gnjili prah
pretvoreno
– cvetno i mirisno
jastvo

kamin(n)gs

20.

čujem telefon
prinosim ga mozgu
javljam se „živa“
niko ne odgovara
vraćam telefon
on opet zvoni
ko se to igra?
kreator kosmosa?
sležem ramenima
onâ
takođe
sležu
samoća samoća
zvoni

kamin(n)gs

21.

sećam se
ne!
ne smem izustiti
čega
– sećanje prerasta u delikt
rasulo
pokolj
suicid
sećam se i da sam se zaklela
kako to nikad ponoviti neću
to
ono
oh...
vezujem usta čarapom
oči potapam u crninu
mislima kidam tanke niti
i... i...
ruka se izvlači ispod noge
po čelu ispisuje gromki zvuk
sećanje puče
i
pogodi me – evo
tu!!!
gde sam ga krila od
same sebe
*
rana se širi do krhkog detinjstva
a krv lije i s oluka
– brate

kamin(n)gs

22.

sneg je beo
i lice
i kosa
i prekrivač povrh
a jama?
i ona će pobeleti
– od kostiju i
korenja što iz tkiva niče

*

ljubičica
kišo
noć-i-dan
biću –
a ko kaže – neću biti?

kamin(n)gs

23.

ako verujete sinu magline
– ja sam vernik nepostojanja
proglašavam ga za talisman
i statuu božanstvenu
poigravam se rečima
šetam mozgom
i
bez „sada!“ pouzdano – nema me
tako hoće viša sila
 prostiranja
 sažimanja
 i poetskog pozvežđenja

*

ako verujete – samo „ako“
evo mene
ne
pos
to
je
će

kamin(n)gs

24.

ne bi trebalo ubijati!
jasno mi je da znate tooo
svi žvaću i klimaju glavom
poklanjaju ikebane i klimaju
odlaze u zasede i
neprestano klim-klim
marioneta kraj marionete
šušti i pada u zagrljaj
dramaturgu
scenaristi
režiseru
i publici
i ja padam u zagrljaj ćurki
a ćurić se smeje iz jajeta
koje mi klizi niz ždrelo
kotrljajući zrna kukuruza
ne bi trebalo...
eto
protivi se i ruža venući
bez srca mog prijatelja
iz ljubavi
ne zbog boje
ne
–
jasno mi je da...

kamin(n)gs

25.

na svako „dobar dan“
prvo pogledam u nebo
zemlju i ruke
pa odgovorim
znam da sam čudna
znam da sam drugačija
al’ – uvek me zbunjuje pozdrav
ne znam čiji, kome, zašto
dugo već zamišljam
 ko sam
 šta
 jesam li uopšte kosmička pojava
u očima su mi neka sećanja
samonikla
 zaboravlje na
 dav na
ali
sećanja boje duge i
tamnih provalija
srce mi je balon koji vetar puni
i kišno ili vedro otvara
evo – gledam u dlan
nešto mi ispisuje – vidim uzvičnike
sklapam ga – nek odluči jednom
hoće li me upoznati sa mnom
ili ću još vijugati s jednog na drugi
opali list i moliti maglu za boravak
toliko od mene – predahnuću
do nekog bitnog (čujem to stalno pre pozdrava)
trenutka
valjda ću se uklopiti u neograničenost
ovih proporcija maštovitosti...
ja se nadam
dobar dan

kamin(n)gs

26.

samo kad ćutim
kad se ne pokrećem
kada ni očima ne dam slobodu kolutanja
tada sam bezgrešna
boli me glava od gomile
uočenih nepravilnosti
– ovo treba obrisati – ovo
povezati – ono baciti u nepovrat
mislim da bih bila naj-
bezgrešni-
ja
kad ne bih ni disala

kamin(n)gs

27.

rekli su mi „jedi“
– jela sam
rekli su mi „pij“
– pila sam
zapisali „smejanje“
– i to sam – da
najjače što sam mogla
– do radosnica/ ej!
crvenožutih od krvi i žuči
što sam lokala posle svakog zalogaja
jetre i mišića srca
ma
posle žvakanja tela do zadnje kosti
–
naslutih i vilicu –
pa počeh čačkati zube rebarcima
dr – zadovoljan?
anamneza odgovara dijagnozi
terapijom dođosmo do krajnje istine
nebulozna šizoidnog idiotluka

kamin(n)gs

28.

spavala sam bez ikakve namere
kada sam se probudila pala sam u očajanje
želim san bez sanjanja
želim san bez osećaja
da li i pokopani spavaju?
da li ne sanjaju biografiju?
nema odgovora –
znači
ne sanjaju da spavaju

*

sada ću zaspati s odlukom namere
da spavam bez traga očaja

kamin(n)gs

29.

on je išao jednom
ona drugom
stranom
puta
pogledi su im hodali
posred
odjednom zasvetleše
oba i
stopiše se
kao farovi u
nedozvoljenom pravcu
žao mi je što ne zapištah na vreme
stvarno mi je žao
mojatamnamrljo
moja

kamin(n)gs

30.

zvezda sja
iza –
ispred
oblaka
imam prolaz
kroz magline
imam koplje
imam svrdlo
skinite mi povez
s čela
nisam rop – ki – nja
samo meta – ustrelite
probodeno
šiknuće vam neboplav
treće oko već je tamo
čeka znak
uzvra-
ti-
će
vrlo bolno
ako me
ne uništite
ovog trena –

čekam rafal

kamin(n)gs

31.

Rič Br.
mleo je kafu sa Bodlerom /
sahranjivao mrave u kutijici od šibica /
i
ubio se pucnjem iz Magnuma 44 /
nađen je u stanu nekoliko dana
nakon
Rič, zavidim ti
zavidim ti
kako si mogao
reci?
patim za čovekom koga skakavci jedu
ili
koga spali grom iz poetskog neba
ali kada on
sam
iscepa stranu svog objektivno
nakaznog
postojanja-nepostojanja
srećna sam!
Rič
ni u snu mi nisi objasnio kako... a
– kremirali smo i sećanja na uginule vrapce
– sadili i cveće duž one druge dugine aleje
i
ostala sam sama
/ kao i prilikom svoje pogibije osamdeset i neke /
Rič
Br – ojim do t-r-i
navlačim tvoju masku
reci mi!!!

kamin(n)gs

32.

jasno je da je čvrsto stezala
papir
koji su našli na grančici iznad
tela
bestidna imitacija rukopisa tipki
bila je – ipak – od presudnog značaja
„živela sam sama – prisustvo probuđenih ne
koristite za moju biografiju
nisam imala ništa – do – nekoliko knjiga
kompa i farmerice iz 82.
da – ni prijateljâ – osim nekoliko
„mučenika etimologije“
odričem se reči koje je razneo vetar
ne odričem se onih koje su ostale da umire srce
njih ističem
i uzdižem ih
slava im i hvala –

ubediše ga da će odahnuti
bez potrebe za posledičnim udahom“
na poledini papira
bila je precrtana pesma
i neprecrtani potpis
Nepoznata Životu

kamin(n)gs

33.

za života samo učim
kako je biti
mr-tav
 u-čim
nema re-či
ni misli ne-ma
 samo bola
– još nisam savladala sve
ipak će ona
mene

eh
– sentenca

ko

la

te

ral

ne logike

kamin(n)gs

34.

ptić sleće

umorno

pokislo

mislim

grana puče

prastara

prevlažna

mislim

kapke sklapam

naborane

natopljene

mislim

padam i ja

tamo gde mi je sleteo

dah

nisam ptić

nisam grana

osim / možda / recimo

kamin(n)gs

35.

život se ne želi
on se
jednostavno
desi
ko me je pitao
hoću li ga?
crv?
ko me je pitao
prihvatam li?
trava?
niko me nije ni načinio živom
nijedno jaje nema ukus srca
pa
otkud onda ja
iznebuha
zadešena?
nepostojeća u ličnom postojanju
odričem se odgovornosti
što ću smrti gledati u oči
i ponoviti joj što sam i životu
a jaja, crvići i trava
neka budu ili ne budu
to što nisu ni pomislili da su

– možda, ipak, ne
– ništa ili šta – Parmenide

kamin(n)gs

36.

imala sam oči
kamenčić s Akropolja
imala sam usne
školjčicu sa hrama
imala sam srce
širine Partenona
a ko mi je zdrobio
Atinu – A-t-i-n-u
Partenonov dar
carici života
bolje je da ćuti
samo neka ćuti
samo
neka-ne-ka...
–
ja-sam-prah-i-otrov-
oči-usne-srce
hu

kamin(n)gs

37.

pričamo danima o nebitim stvarima
o nečemu se mora – ubeđuje me
godinama ćutim i nije mi lako
ali kad on kaže – prihvatam – pa šta?
oblaže grlo – teši glasne žice
ja nastavljam solo – mora se i to
rekao je „predahni“ znala sam zbog čega!
iz nepoznatih razloga – postala sam duo

Kamin(n)gs

38.

nema pomoći
nema
meni?
vama?
ko sam ja?
ko ste vi?
orostite –
s kim ja to pričam
zaista?
– ni toga nema?
i na kraju –
pa – kraja nema?

kamin(n)gs

39.

pobeći od kuće
nije znak
neodgovornosti?
nije, ptico
znam
i ti stalno
odlaziš negde
a ptići cvile...
znam i to
– ti se vraćaš
da bi – zatim
odbegla opet
i ja sam nestala
– po običaju...
majka je plakala
a ja – na svoje iznenađenje

*

što sam se vratila
zašto nisam ostala
u sebi
bilo je mesta i izazova
e
zato

ne snalazim se
na
slobodi

kamin(n)gs

40.

sve bih učinila kada bih znala
do čega mu je zaista
– obletela bih planetu
– zatim se spustila u
njenu utrobu
– prinela mu
dar od srca
sve bih učinila
kada bi rekao
„ja bih...“ ...„molim...“
i
najzad
prihvatio
poljubac
smrti
.
sve!
... samo kad bih ja bila poljubljena
makar tren nakon...
tren... tren... tren
– vampir bih postala
kada bi me on spustio
u čamac
za
raj

kamin(n)gs

41.

sada se prisećam
onako
polako
veđe su mi tahikardične
da
prisećam se kako su me milovali
susedi
rođaci
slučajni prolaznici
– bila sam mala
i plava
zelenooka
i povučena
Mesečeva drugarica
o Zemljanima nisam znala dovoljno
ne – dovoljno – uopšte ih nisam poznavala
gledala sam kroz njih zbog zraka iz zeničnog centra
sada se prisećam
govorili su „ima nečega
u njoj“ ima... mislila sam... ima
– ne znate šta?
ne?
hiljadu kljova vaših božanskih osmeha
pokidane kože i osećanja
još uvek tumaram –
ne ulicama
o,
ne!

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

ni poljima, ni šumama, ni stanovima...

svodovima letim

–

sećam se

dana

kada shvatih

– ja sam zaista kometa!

– razneo me pakao i grom

tako je naredila planeta – 50 svetlosnih godina daleka

kamin(n)gs

42.

zapitaj sebe jesi li čovek
pa zastani
noć je puna nemuštog
razumevanja
ako ne čuješ lahor odgovora
razmisli dobro
možda si pitanje postavio
pogrešnom stvoru
a možda je po sredi
nešto izuzetno
ili noći nema ili u njoj
samo vrabac drema
a ti
ako jesi čovek
bićeš
zabrinuto
krilo vrapca
u iščekivanju
odgovora

kamin(n)gs

43.

u svakom uglu
senka
a između njih
previše
razgovaraju
šapuću
zaobilaze me
i dotiču
zračak nečega
postoji (čega? čega?)
i on mi se
prikrada
na tren zastane
i otkine mi trepavicu

a
mravi
žive daleko
ili hodaju tako tiho
da bi senke
jasnije
is-pisale
in memoriam

kome? kome?
stalno mislim –
kome? ko?
ne, ne ja – vrišti moja
senka

kamin(n)gs

44.

šta sam sve imala u glavi
od dana kad sam počela da
čitam, pišem i zaobilazim

ružnoću!
ne znam... ne znam... zaista...
jednog dana
u 3. osnovne
pozvala me je učiteljica

„Ma, ponesi vežbanku iz srpskog“
– joj, kolika je nastavnička kancelarija!
„e, tako...
stani ovde i pročitaj svima“
drhtala sam kao rep miša
(koji je BAŠ protrčao ispod prozora –
bilo je to doba jednostavne
arhitekture – i po objektima od „značaja“)
tresla sam se – šta sam zgrešila?
da li se sme pisati bez kitnjastih
poređenja?
da li sam previše tajni odala?
čitala sam
a nisam ni pratila sebe...
šta ako se onesvestim?
(otac mi je radio u Hitnoj
i stalno pričao o sličnim
dešavanjima...)
opet mi je miš odvuкао pažnju...

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

hvala mu –
ipak –
videla sam neke kako brišu oči
a nas dvoje – tresli smo se skupa

–

šta sam sve imala u glavi
kad su tiho progovorili „ohhhh, Ma...“?
(ne znam, tata,
ali...
5+
bilo je
u zagradi)

kamin(n)gs

45.

jedan bubreg
bulbus oculi
noge – ne –
one su već magnus culpa
još par nipošto mi neophodnih
detalja iz
trbuha –
prodajem!
jedan
dva
tri
gong!
–
hej!
upiši godinu, momak
novac ti je...
uhh
zaboravila sam broj računa
– otkopaj mi nadlanicu i
oljušti priznanicu
ne!
epitaf je lapsus linguae
zakopaj ga
malo dublje
još
i još
i još
nasledniče
moj

kamin(n)gs

46.

odbrojavaš sate

minute

i

trenutak stiže na scenu

okrećeš se prema prozoru

shvataš da i njemu

isto kô i tebi

ne odgovara

jutro

a i jutru nešto ne odgovara

odbrojava zrake i baca ih u

tamu

tvojih

razočaranja

–

evolucija posmatra nezainteresovano –

šta ako i njoj nešto ne bude po volji?

ništa... ništa...

a

univerzumu?

dosta više!... ništa...

kamin(n)gs

47.

nije lako biti pesnik
nije
nabrojaću 1000 razloga
da bih to i pojasnila
ne previše detaljno
ne
ni previše disonantno
ni obojeno frazama
narcisoidâ
taj broj razloga
može stati i u jednu reč
može
ali
ipak se odlučujem za par stihova

–

nije lako biti pesnik
– kad ne piše, on je grobar svojoj opsesiji
egzekutor
oroz
leš
nije lako
osećam i odbijam da
saosećam
eto

kamin(n)gs

48.

sedela sam na travi
potvrđujem –
lepo je s uživanjem
sedeti na travi
posmatrala sam kako
nežno i skladno leluja
tu i tamo
pokoji mrav
protrčao bi i nestao
zatim par
pa kolona ovih mnogonožaca
lepo je za života
sedeti NA travi
ali
videti toliko mrava
toliko!
zapazila sam
da nose
neidentifikovanu
pogrebnu Spremu
–
sedeću još katkad
– nadam se –
NA travi

kamin(n)gs

49.

sunce – zasjalo
list – opao
nešto se strašno zbivalo
tada

.
cvet je uveo
ptica klonula
ja – poletela – da
i pala

nikada slično
 ne osetih
 tako
prvi put
 onda
 i nikada – oh!

pa kako bih kad sam
nestala za tren
s mesta
 ličnog
 dešavanja
(čitajte citat iz podgrobne zbirke
 ne sumnjam
 u to
 .nikako!o!)

kamin(n)gs

50.

deko
zakasniću
nosim svesku drugarici!
znoj je bio ulje mog motora
skočila sam
zagrlila
Mitu
odahnula
i
potrčala
deki
toliko
–
znam pravila kućnog vaspitanja
ključaonicu kroz koju sam virila
dok kažnjenik – nasrtnik na sestru
ne osvane i pozove vratara
–
tada bih izašla

sećala se
svega i ničega
nečega i toga
onog
i
ovoga
–
dok nisam proglašena

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

za Vukovca –
psovala sam sve – od pupčane vrpce do omčastog boga
hvala!
najzad mogah to
i mrzeti
i šutirati odsečene glave i plivati barama od krvi
i
roditi
s
i
n
a
izvini
sine
morala sam da bih ugledala
tvoje tužne oči
da bih nekog zagrlila stvarno
–
(nisam znala da ćeš ličiti na mene)
toliko
sine
to
li
ko
a ko izmisli život van života?
ko?

kami(n)gs

51.

odnela sam sat na popravku
– ne može se popraviti
sat –
rekli su mi
– vi ga ne možete
ili
on se ne dâ?
pitala sam
– ne može se popraviti
sat –
nije bilo kraja očajanju
mome – mislim
kad me je probudilo zvono
odnela sam sat
i rekla
– on se dâ popraviti
ne može se popraviti
sat –
ponavljali su
i klanjali u ritmu zvona
– nema mu spasa
tek se raduje
što je
odigrao svoje
a zvuk uspomena je neopisivo radovanje –
nosim ga sa sobom
i
i lepim parolu
„sat je na popravci – tišina
molim“

kamin(n)gs

52.

gledaju me
prilaze
govore mi
dotiču
 moja je pojava
 bez vidnih granica
da nije tako
znala bih ko i zašto
upire u moje
 (dva puta –
MOJE)
postojanje
nosim u njemu (da!
da! da!) osobenu individuu

da toga nema –
ni mene ne bi

·
nema me
e –
o tome sam
govorila

kamin(n)gs

53.

više i ne pitam
ono što sam želela da
znam
samo se nadam –
stvarno sam
nevidljiva?
bar toliko
kao i
želja da budem primećena

godinama
udah
iscrtava zenit
probošću i balon... TU
videće se se
skrama
a
sadržaj
ne
.
gotovo je – gotovo – ovo

kamin(n)gs

54.

smejem se
pričam
i milujem psa...
bacim pogled na
ogledalo
(mada to – priznajem – vrlo retko
tako retko
da
jedva nađoh
zid
s natpisom –
prodato)
ogledalo me sakuplja
upija
i kroz naprsline
šalje paučinu
okačenu o trepavice
uglove usana
i rep izgubljenog psa
.
upamtiću mesto ogledala
upamtiću da ga nema
da
to
ću
– pomrčino

kamin(n)gs

55.

znam pesmu o trnu
znam pesmu o ruži
i zgaženom psiću
i zgaženoj mački
to što sam zgažena trnovita ruža
ne podseća me
uopšte
na
opis
ludaka
rado bih mjauknula
kevnula
stavila cvet kao
epitaf
ali
ko će verovati zatrpanoj šapi
da kopa humku svom
pesniku
niko
baš
niko

kamin(n)gs

56.

ova vena je
oblak
ja sam
zamišljena
munja
munja ne razmišlja
munja nije obdarena za to
nisam ni ja
do-volj-no

.

bacam grom

.

ptice mašu krilima
mašem i ja
njima
o
tvo
renim
ustima

.

nema više oblaka
eto

kamin(n)gs

57.

prvo sam osetila kako mi je
mrak

u očima
zatim je počelo
tiho
svitanje

i najednom
svetlost – nepojmljiva
i?

šta sam videla?

šta?

apsolutno

ništa –

nisam znala da sam miš

najsleplji

– tamo moja

kamin(n)gs

58.

nije sudbina tako sudbonosna
ona je presuda svojoj oporosti
toliko gluposti zgurati u biti
i samleti za urnu
na
ne biti
a šta ja znam
mogao bi samo zgubidan
koji se trese nad svojom slavom
ne primećujući da iz njega
 praši
davno pripremljeno

„ne verujem
mada
znam“

kamin(n)gs

59.

ovo nije dan
koji sam mislila da jeste
ovo nije reč
koju sam izgovorila
ovo nije ništa
prema onom što bi bilo
da sam načisto
šta ja to radim
kad ne radim

ništa

.

pa...
do đavola
i anđeli ćute
nisu ono što su
ili – su
ali – šta?

ovog sam dana van tuđih nedoumica

kamin(n)gs

NA MARGINI

NA MARGINI

ni ove noći nisam
zaspala
nebom je švrljala
zvezda
a možda je
skakao moj
posthumni
lik
i
brisao
biografiju
ispod pesme
lud je!

kamin(n)gs

AV-AV

Jutros je zalajao pas
jutros rano
odmah nakon svitanja
zalaja pas
Jutros
da
ne varam se
jutros je zalajao pas
Kakav me je premor duše naveo da vam
istaknem ovaj izuzetan događaj
ne bih znala
ne bih
ne
ali... ovog jutra –
kratki
lavež
psa!!!

kamin(n)gs

OTPAD DUŠE

Pročitala sam jednu svoju pesmu... joj!
Zadihana pročitah i sledeću... oh!
Bacih pogled na hrpu narednih...
Požar leksike!
Kakav plam!
Urla lomača smisla poetike!

kamin(n)gs

Usamljena obala
Dugo smo hodali obalom i
pričali o najlepšim trenucima
zajedničkoga života

*

Mesec nam se pridružio
kada smo seli kraj ušća
ja i slušalice u ušima

kamin(n)gs

PREDAH

Želim da nestanem s rečima
i
nema me
ove oči
ruke
usta
delo su vruga koji sebe nadmašuje
raprostire me vetar
što udara o stene
ako naiđem na sebe u prahu
vraćam sve oluji
ona zna put do neispisanog neba

kamin(n)gs

TO
prstom upirem u
TO
i osećam se vraški spokojno
već mrtva
a još uvek živa
sletela iz crnih rupa
ja
bezimena vrana graktalica

kamin(n)gs

PRAZNINA

Neverovatno je šta se desilo tog dana, tačno u ponoć

Da li bi iko mogao bilo šta da pretpostavi?

(Osim mene)

Još uvek zadrhtim kada pomislim na to...

Kako je dan odvejavao sa bora, ja sam grozničavije plakala!

Rekli su mi, unapred, mnogi – biće tu svega i svačega,

Pokušaj da imaš raširene oči i punu čašu vode, odmah pored glave...

Ali,

Dok je ponoć otkucavala, ja sam upala nadohvat svemu,

Pa sam vrisnula tako glasno da mi opne još uvek odzvanjaju i klepeću...

Čula sam pucanj, uzvike, kroz draperije videla munje stravičnih boja!

Osetila sam ubod negde... tu... ili... ovde...

U otpusnoj listi piše da sam tada izjavila:

„Novu Godinu treba zakonom zabraniti

U

I pokraj

Ludnice

Gde ste me smestili

Pre dolaska Deda Mraza!“

(Koji je bez milosti, lagano,

Jednim dahom pogasio sveće...

A moje misli pregazio

U pustinji Mlečnog puta)

kamin(n)gs

U PONOĆ

prideve je zatrpala
magla
nalegla na prozor
 i slušala moj muk
svaki je glagol obmotala injem
čupala sam prilog
 s lista svele
ruže
strašan nered nasred
 epitafa

.

horovi ptica liju
i
odvlače reči
Kumba-Tam menja
lepotu za predah
navlači masku zveri izbeglice
mene ostavlja bez ičeg na stazi

.

siđi noći
tanka atmosfero
krilate reči proći će
 kroz maglu

kamin(n)gs

YOU KNOW – YOU KNOW

Nasred ulice stojim sama
I pitam se „gde ću, g...de?“
Hitronogi farovi skromno po
ručuju:
„Nama, nama, purpur
na algo!“
Uokolo je samo lišće šuš
talo,
U drvoredu kraj
puta ---
Pevale su ptice...

kamin(n)gs

PRIRODA JE TAKO...

neka
da kiše
neka
da mraz
ko
me to
gle
da
s
ogled(a)la
poput jeze
otkuca
va
sat

otvaram
prozor
da
upijem***** no(ć)
priro
da
je
ta
ko htela
da
za
sad
i

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

bakarne

ne

o

či

kao

hu

mmm

kamin(n)gs

KONAČNO

Mrtvac za mrtvacem
Gradi raskošnu Avet
Puzavica mi
Izrasta na vratu
I
Svečano peva
Ni-na-na-ni-na
Dobila sam blago
Neiscrpno

Konačno sam
S
. devicom
Atinom

kamin(n)gs

Jesenja pesma

Jedna je zver oglodala granu
uplakani oblak
ušao u jesen
oktobar
ispisuje
dočekanu pesmu
nokturno
vetra
u
tek sveloj
travi

kamin(n)gs

Izgubljena pesma...

Otvora oči kô prozore. Počinje zima. Pušta
gramofon. Uzima cigarete i flašu.

Kô muzika, lagano, nižu se talasi dima,

A zatim ustaje da naspe piće u čašu...

.

Ne oseća više telo. Kao da ne diše.

Napolju leti inje. Miriše decembarski dan.

Zvuci sa ploče sve tiše se čuju...

I soba sama ćuti. Sklapa oči u san.

kamin(n)gs

Tiho...

u osvit zore
moje srce
doziva
svest

.

ne budi je
neka sanja
ne
ka
sa
nja

kamin(n)gs

Rekvijem za san

.
Kada se iznenada
u ponoć
začuje
kako prolazi
grimizna
povorka
pouzdana predstavlja
akt stvarnosti
Mesec
i
Ikar
u
Mocartovom
d-
molu

kamin(n)gs

LAMENTATIO DEL POETA

LAMENTATIO DEL POETA

Pozivajući me u
šetnju s
Kamijem
Kafka me je odveo
na proces
mlađim
od
18
nisam zaboravila taj
dugonoćni
karneval u boji svoje krvi
ni
kada
sam
osuđena kao
duši
suicidni
Stranac
iako sam
bila
sunčana
i
draga
ali još uvek
mlađa
od
18

kamin(n)gs

UVEK ISTO

Istorija je umišljeni pojam
Svet je fabrika ludaka
Ako se nagnem preko ograde mosta
istorija će proteći poda mnom
i videću je u istom talasu
sa suprotne strane

.

Istorija je (i sto puta ponovljeno)
nizanje mrtvaca nad kojima avet drema
Sve je crveno
– pogled u sebe i iz
– pogled u Sunce
– ruže na humci
– korice zbirke Karajona
ja bih da odmorim
ja bih da
o!
pa ova krv nije crvena! ona je mrka i odbegla...
ja bih...
ihh
osećam
glava mi
je
ta
ko
ru
me...na...i...tam...na...i...ble...da
da

kamin(n)gs

ČUDO

Kiša je padala cele noći

Vetar je približava – udaljavao
čudne reči

razdeljene na milion značenja.

Mesec se krio i prstom
ukazivao na ono

čega je bilo i što će se
tek pojaviti

Kiša je padala i veliki je
problem u to poverovati.

kamin(n)gs

2012.

Dve hiljade neke
pa sledeće
i tako redom
do dvanaeste...
Zatvor s ogledalima
još uvek je pun likova
kô od početka nabrajanja

.
Udvostručeni
x.ostručeni broj magaraca
koji prikrivaju uši
i posmatraju druge magarce
s uzdignutim ušima

.
Sedim u uglu
češem se repom i pitam boga
„na koliko si osuđen,
sedodlaki?“

kamin(n)gs

POEZIJA ŽIVOTA

Rodila sam se da bih mislila o smrti

Ne!

Misliću o lepoti života

koji

ispisuje

epitafe

kamin(n)gs

UGRIZ VREMENA

Sve tajne ovog čoveka ovde
ispisane su na linijama
dlanova
Nije trebalo ići zvezdama
ni čekati na Sunčev šapat
Trebalo je
samo
skinuti rukavice
izvući ruke iz blata
zašiti džepove
navući naočari
udahnuti dublje
i
rukovati se sa sobom
Jedna ruka bi drugu zagrlila
i nežno joj pokazala sat
„e, draga, tada ćeš,
ne napuštam te,
zauvek tvoja –
zbogom...”

kamin(n)gs

TROUGLA KOCKA

Dete čučí u uglu sobe
u uglu sobe je dete
soba zatvara oštar ugao
naprslina na zidu odjekuje
odjekuje zid naprslinom
zid prašti pod odjekom
niko ne čuje
ništa se ne vidi
dete poprima krilatu dušu
ona će godinama nositi sobom nerasvetljenu tajnu mrtve
prirode

kamin(n)gs

PODZEMNA

Četrdeset godina nakon događaja
šaljem telegram bratu
„tvrdiš da grob roditelja pripada tebi – stop –
požuri i zauzmi počasno mesto – stop
ponesi maramicu majci – stop-stop – stop
još uvek suzi zbog onog što si joj radio –
njenoj osmogodišnjoj ćerki“
ne kucajte „stop“
sledi beskrajno citiranje zla
koje je predugo bilo vani

kamin(n)gs

POTROŠENA LJUBAV

Ko prodaje osećajnost?
Sve su mi komode ispražnjene,
Hodajući gore-dole
ne nađoh ni one zaboravljene.
Kišno je vreme
potopilo i odbačene.
S koferom u rukama
idem u kupovinu
...a rascepane džepove?
A njih? Čime da napunim?

kamin(n)gs

REČI

poznajemo se nekoliko dana
a napisali poeme
o svom prijateljstvu

*

i slepi ih mogu pročitati
meditirajući

*

koliko slučajnosti
nalik na davno zamišljeno

*

zato ćutke sedim na rečima
smislenim ili ne

*

odaću ti tajnu –
ništa ne može ostati
zauvek skriveno

*

ćutimo i vraški razgovaramo
reči su meditativna simbioza

*

toliko besmislica umom leti
i traži smisleni kutak

reči

reči

orlušine

evo gnezda posred srca

*

alternativa meditativnoj

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

lirici je
lirika
bez teme
*

Istorija je
neiscrpno bogatstvo ---
rudnika Pakla.
*

Najjasnije ogledalo
je
podsvesna misao.
*

Da bismo bili sigurni u ono što čujemo,
imamo dva uvâ ---
na suprotnim stranama sveta
*

Pláč pri rođenju ---
umiri se tihom smrću.
*

Najjača inspiracija životu
je
smrt.
*

Jedan liz krezubog psića
izazvao je one sa zubima.
Rane
rane
rane
rane
ljubav je psić s čeljustima.
*

Vulkan je prirodno otkrivanje Zemljinih tajni.
Bezbržno čuti, sasvim spokojno...

kamin(n)gs

TAJNA ŠIFRA

Kada bih znala zašto se
rodih – naprslina na mozgu
pukla bi u grotlo
kroz
koje
sve
kulja
i nestaje.

*

Ostaću senka svoje senke,
ostaću prizor nedostupan,
tako će glava imati ku
da da de
filuje
i
širi tru
lež po
svome

kamin(n)gs

ZRELO DOBA

1.

Neko me je za-
pitao
o o
važnosti zrelog doba.
Do đavola,
prst na čelu stoji čvrsto
usmeren u bît
i
još
ništa
tinja, bruji i uzdiše.
Unatraške vraćam
leta –
uzjahuju
jedno drugo i
kritički dobacuju –
zrelo doba
to je...
trava
što se šiša u velikom stilu
i
Odapinjem prst
o čelo
i?
.
Kog ću vruga sad smisliti?

kamin(n)gs

2.

Molim vas za malo pažnje.
Samo malo. Da, dobro je
Odigraću predstavu života –
Ne čujem aplauz! Hajde, ljudi!
Da, sada
i to čujem...
vibracije ašova i lopata...
Jako se radujem, uzvraćam naklonom

.

ovoj smrti na
post
poet
sk(!)oj
s
ce ni

kamin(n)gs

3.

okreće
m
o
stranicu
(po)stranicu
i du
boko
razmišlja
m
o
dani
ma
mirisnog i
cvetno
g (a)
de
tinj
stva
.
mesec
sâm
u modroj
noći
tinja
.
lagano
bi
ram

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

o
i
sakupljam
o
latice
s
tuđih u
velih
pogle
da

kamin(n)gs

4.

Ja pišem basne i cirkuske predstave
Hvala na ukazanom poverenju
Cvetajevoj, Ahmatovoj, Karajonu, kamingsu
(ostalo je nacrt za horore...)

Zašla sam u pozno doba –
strašila mi spaljuju nedosanjani rekvijem
A zašto bih i sanjala
kada je koncert u mojim venama?

Pod narkozom
neurozom
delirijumom
i šta biste još od sedmog osmog, šta?

.

Tačno u ponoć
okrenuću glavu na mehaniju stranu
giljotine

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

5.

Grčevi t

t ropo t

t i šine

kamin(n)gs

6.

Smrt ne
bira
ra
do
prima
na-
ježene
ne-
voljnice
potpisujem
svo(je)
(je)sam
svo(je)
(je)dnom
(i)neka(da)
(da)vno
(da)vno
prokopavano
put do
beše
i
nikada
samo sa-
da
sa
mo
mo-
ja

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

umire-
nost
s
Partenona
pepe
o
o
pepe
o
je
srce
moje
s
Par-
te-
n
ona
prašna
tajna
za
živo-
ta
u
mišljena

kamin(n)gs

7.

„U ovoj monumentalnoj slici
Picasso je kombinovao odlike
analitičkog i sintetičkog kubizma“
s nekoliko
depresivnih četkica
koje su probile njegovo srce
Sećate se,
analitičari, vi mudraci s ponosom bez nosa?
mrtvo dete
 majka
 konj
 mrtav ratnik
 i Guernica

kamin(n)gs

8.

Te noći – upravo te
Mesec je ukazivao na tajne granice.
Mali Medveed
mi namignu
Severnjaču
Tales vozi
do Žirafe
Zmaja
i Cefeja
Odoh s njima
u nedogled (granice su tajne, rekoh li?)
Ne znam kada (ne znam, ne znam...)
Toliko za sada, a, dâ... ovo obećavam –
. .
poslaću
vam
sjajni faks!

kamin(n)gs

9.

Svakoga dana mlađa sam za pojam
o usponu
o padu
o svojevrsnoj opsadi
Ko mi se sme podsmehnuti?
Palim dela svoje istorije
palim i ona sa srećnim ćupovima;
lažan je to uspeh i varljiva nada

.

Ko mi se ruga
prihvatam ga za naratora.
(nekada sam bila na njihovom tronu
ne---kada)

kamin(n)gs

10.

po
ruka analitičarima
dramaturzima i profe
sorima teorije bele-književnosti
po 2. teoriji relativnosti
„ne postoji
samo jedan smisao u pesmi“
započnimo objašnjenje
od 1. sloga
preko cirkumfleksa
znaka patetičnog pitanja
do zadnjeg reda s tačkom
ili bez nje
i
vraćamo se na
1.slog
perpetum mobile
plamteće idile
rusvaja prepeva
i
odgovora srca
uputstvo
pročakajte nos
obratite pažnju na
po
ruku
i krenite iz
nova
 iz
laza nema

kamin(n)gs

10.

Moje ime je vrlo glupo.
Ne po gravuri lomnih slogova –
mislim na oznaku onog podvučenog.
A šta sad mogu?
I da ga promenim,
oči bi još uvek zapljuskivale korov...
Jeste, glupo je
zato što je moje...
Ne vidim more,
ali ga osećam.
Ono je samo sebi
najvažnije.
S time se jednom moram pomiriti
Moje je ime veoma glupo,
ali... ja sam ono što zaista jesam –
Onomatopeja imena je pseudonim.
I dosta je više rasprave s glupim,
to sam, što sam – pena, alga, mulj...
.
(ne po gravuri...
po podvučenom!)

kamin(n)gs

DNEVNIK

1.

Nikoga nema
Nikoga...
osim mene
koja ispunjavam životni prostor
Zamišljala sam kako ću odmoriti
bacati pogled bez obzira
na lom
bacati misli – prekobrojnih je mnogo
i ćutati
Odněkud spazih otiske pogleda
iscedak misli prilepljen za okno
i začuh žamor
i prepirku.
S plafona mi pade
filozofija
iz kupatila otok latinskih izreka
mir je u nekoj drugoj galaksiji.
A ja
ja sam tu
i menjam vasionu za muziku po
Aristotelu

Moram

kamin(n)gs

2.

Danas sam popila vodu i voda mi je uzvratila.
Ispijena ulazim u sebe i vidim samo kamenje,
Pokušaću dan iznova... a dan gradi mene –

Bili smo jutro,

bili i podne,

čeka nas ono nepovratno.

Muči me samo jedna stvar –

uvek doživljavam to i isto

a

ono mi uzvraća različito.

Šta će biti kad konačno shvatim

Ja sam Ja

a

sat potvrđuje –

drugačija.a.a.a.a.

kamin(n)gs

3 .

Na brdu sam videla ženu
gledala je u nenaznačenom smeru
stalno je ponavljala „zlato moje, srećo moja“
po koja suza – radosno svela
kapala je na suvozemne objave –
o rođenju unuke
i smrti njene majke
Dalje
ne bih –
ni unazad

kamin(n)gs

4.

Još jedno jutro
pretvaram se da sam tu a zapravo – jesam
kao i svakog dana, zaključana vrata
tepih sâm sa sobom razgovara
još sanjivo trlja oči
Zaboravljenom nogom dajem mu znak
odgovara mi žvaćući hranu od juče
drago mi je da si sit
i ja sam
svega
otkriću ti tajnu
Dnevnik se ne piše izjutra
.
Zavlada tišina; anestezija – s naglaskom na Ja

kamin(n)gs

5.

Savetovali su da se ne plašim
i da me čeka bolje sutra
to su mi savetovali roditelji
bila sam mlada i bezgrešna
ostala sam bez ijednog greha
osim
onih prekobrojnih
– plašim se svakog dana –
za onaj što mi hrli u susret
a šta je s ovim sada?
On visi o koncu a
jeste neustrašiv, jeste,
majko

kamin(n)gs

6.

Krenula sam da sečem nokte, a žao mi je, žao
po njima znam da sam biće koje ima poreklo od davnina
mačka liže svoje šape
i ja ću liznuti svoje
Dobro se sećam pećine
s mojim ehom solmizacije
Tako je
vi me zaboravite, biće mi drago
ali
od iskona sam ucrtana u srž Zemlje, ma dublje
Majko, mi smo fosili iz vasiona!

kamin(n)gs

7.

Danas sam...
da, ja sam Danas
ovog trena shvatih – jesam Danas
možete se igrati rečima do besvesti (ili – bezuslovne svesti)
ali
TO – ja jesam
lično i precizno izrezbareno
u
odsjaju Meseca
škripi kočnica
postolju od smole
sedefastoj Vasioni
monitoru računara
vlažnoj postelji
krvnoj mreži tkanine od vena
i
raštimovanoj sireni „urgentnog“ centra
Ali
prvi put sam u životu doživela Danas!
Jedinstveno
nezaboravno
neponovljivo...
Ne,
ponovo nikad više
Karajone... izbrojmo skakavce

kamin(n)gs

8.

U svakoj reklami – osmeh do osmeha
osvrćem se
tražim
na stolu mi pro et contra
okrećam stranice dnevnika
nema zaboravljenog
gutam prst
možda on izgrebe nešto zaostalo
iz naličja pupka
s flautom i lirom
Zaboravila sam kada je to bilo
– sigurno jeste
ali
– nigde ni traga životnosti
Ponavljaju ono juče podvučeno
Ovoga dana Ti si Dan
Nov, jedinstven
a sutra
već
zaboravljen, možda
Ma daj, kažem sebi,
Šta? pitam se
Dan
Sunce
i
Samotnost
I to je puno!
Zamišljeni huk vadi prst sa lire
i seća se zvuka prvog dečjeg plača
O, radosti...

kamin(n)gs

9.

Žao mi je onih
„o mrtvima sve naj“
Biti lud i živ – veći je razlog za portret u magli
od dizanja statue baroknom idealu.
Mrtvi imaju svoje umetničke noći
zaneseni, razmenjuju humke
i svako onoj prethodnoj
ostavi po pupoljak paklenog nadahnuća.
Živi su uvek pred rafalnim strojem
uzdahe im guta ambis proroka.
Molila bih
sklonite se
Asertivnost mi nalaže proboj
Lomača plamti „za života, za...“
srce mi je
kremen kamen
.
svojim stilom upravljam po svome

kamin(n)gs

10 .

Nikome poznat
iznenadni trenutni naboj
u nečemu ni nalik
onome do juče
– podiže mi ruku
i stavi na tastaturu.
Posledice toga
sliše se u vidno polje.

kamin(n)gs

11.

Čitala sam knjigu – od korice do korice
Oh Jao Gde Kako Zašto To
Jezik mi je dobro poznat
samo da rečima nađem dom
Utisnula sam i ime autora
ali on traži tajno skrovište
I to razumem –
idi, šetaj, ponekad svrati
moja ti je adresa poznata
da... da... još dublje
recimo... u pravu si...
ne zameram
Čitala sam, dakle, knjigu
koricu ću staviti pod jastuk
– ako on meni bude neophodan
iskoristiću ih kô leteći ćilim

kamin(n)gs

12.

Prebrojavam dane po stranicama dnevnika
Poznata sam po tome da ne pišem datume
Administracija mi je čudnovat pojam
– postoje i drugi načini da dokažeš – živ sam
– imam godina taman toliko koliko je proteklo od rođenja
– živeću sasvim dovoljno da bih podvukla Bejah
– nije bitno kada, bitno mi je da li
– da, jesam, onoliko koliko vasiona trepti
Kad ona namigne, uzvratću mig
i stopićemo poglede
na unazad ugovoreni način

kamin(n)gs

13.

Još sam bila dete kada je majka
uramila moju sliku s nagradnog takmičenja
Vršajući po ćumezu, zvanog – zaostavština
izvukla sam slatku malu s pogledom od bljeska
Shvatam, majko
zgrešila sam
– tada je trebalo da zaigram tvist
i pružim ti ruku u znak oduševljenja.
Ima li ljudi koji se
raduju životu?
Ili samo onih koji
odaju poštu mrtvima?
Ne odlazim više do groblja – vetar sam
i voda

kamin(n)gs

14.

Glava mi je puna nepotrebnih detalja
ali
od tih detalja
nastaje rasadnik neophodnih besmislica.
Slagaću jedan do
ili povrh drugog
ili u
ne znam... odlučiću...
Šta ja to rekoh?
Odlučiću? Vraga! Glava puca
i sama usklađuje raspored naprslina...
Ako u tom haosu nađem bitnu reč
otploviću njome poeziji...
a glava...?
ima mesta i za njen sliv
ima... ima... biće

kamin(n)gs

15.

O smrti je pričao tako detaljno,
dovoljno slikovito, bez prekida –
do onog dana
kada je leptir sleteo na prozor,
krilima prizvao slike iz Altamire,
poređao ih na zidove njegove sobe
pune okačenih stihova o kraju
i palicom dao znak zvezdama u horu.
Razleže se divna rapsodija
nalik na raštimovan rekvijem u boji
Kosmos je preduzeo ulogu soliste
i ništa nije remetilo
opojni svršetak pesme o kraju
pesnikovog kraja

kamin(n)gs

16.

Živim kao i drugi
naizgled
Drugi žive kao i ostali
naizgled
Rado bih se menjala za minut sna
nesvesne gliste
a ti
ostani spokojan i
naizgled
budi čovek

kamin(n)gs

17.

Da.

Ovo su prsti kojima grebem zemlju.

Ovo su oči kojima osmatram pohod.

Ovo je damar užeglog srca, a pored je
izvor napukle brane. Da, još postojim

i molim pucanj da spusti plod –

prokisle

svele

poljske noćobdije

– Nek je zasadi

u previše dugo

i previše tužno

spremanu leju

Izvoli

hraste,

pruži joj koren!

kamin(n)gs

18.

Hajde, već jednom,
dobaci Brotigan
Ovde znaš ko si,
Jesenjin će
Moje duše tihi si sjaj.
Cvetajeva
Gledam na sebe kao na maglu
i jesam magla
upijte
je
Koji je dan? I da li je?
Ha!
Zakuca ponoć... o žbunje
u...

kamin(n)gs

19.

Pređa mnom je život na visokoj nozi
izdižem se
još malo
i hvatam granu
s plodovima u stresu
Zasipah se slatkim voćem,
ono se rastoči i pretvori u blato
Nisam ni znala da toliko boja u suvom akvarelu
okuplja i ose koje zabadaju poštapalice
u dimne oblake razočaranja
Padoh
vrlo
nisko... vrlo... vrlo...
pomrčina
imaginacija komete u oslikanome pejzažu

kamin(n)gs

20.

Svakoga dana ubijam sutraš
nju Ja
žena sam Ikar
i veštica od milja
Ovo što dobuje u mom krvotoku
sećanje je na
vreme
koje sebe sahranjuje
O, nema mira poetici
ni razumevanju
koje Sunce
baca na lomaču

kamin(n)gs

21.

Bilo je to pre 30 godina... hej!
Nisam sa sobom razgovarala, nisam,
nazovi to igrom Horacijevih psovki,
Kvazimodom, sudbinom
ja bih
grupnim ubistvom svesti i savesti.
Još uvek bruji naivno „da“
– pristajem da život ubacim u oganj
– da vreme zamenim podzemnom lavom
– da nikad ne pogledam u svoje dlanove
– da ćutim i navučem kapke na plimu
Iz utrobe je iznikao cvet
„presrećna sam, ti?“
ti šina
ti šina
zamišljeno
„pa–“
kap krvi
kap smrti
kap suze
pa...

kamin(n)gs

22.

Od jutra sam hodala od ugla do ugla
i tako bez prestanka
Šta ako bih zastala i pitala
Ko sam?
Šta ako bih samo pomislila na to?
ne... još uvek hodam i pišem ovo
iako
ne raspoznajem nijednu reč, niti slovo
samo nazirem otiske stopa
Ima li nade da postanem neko?
Bolje što nema, o najbolje
Evo
okrećem sledeću stranu
i ona mene oko sveta...

kamin(n)gs

24.

Juče je bio poseban dan
Upamtila sam svaki trenutak
Oni sad vladaju mnome
ili ja njima
rekla bih ipak
uzajamno
Sunce je bilo zastava na tronu
lepršala je s ponosom
Nisam spustila glavu ni na sekund
takav je to bio doživljaj
Sada je zastava sebe uvila
a ja sam još uvek
njen pamtionik
Nije važno što ih više nema
ostala je bašta
ostala misao
dok ne bljesne
grom
i budem starija
od zvezde nad
zvezdama

kamin(n)gs

25.

I šta ću sada?

da?

Nešto se buni

zanoveta

Svako doba ima kraj

I kule od peska, i simfonija

A ja?

a? a? a?

eho odzvanja kao testera

Ja prihvatam svoj

a ti

Dnevniče

sklopi stranice i s mirom u

Etar...

kamin(n)gs

SUMRAK

AMONIJAČKI BELO

Šta to radi vetar
ljudi?
Hailin bi ga strpao
u „gle!“
Od jutra mi goni nerve
u rvanje sa primirjem.
Ma ko to proleće
nazva životom?
Ma kome to ovaj žagor
neiscrpne prirode
ne lomi opne –
ušne i srčane?
Skinuću masku
uljudne ludače
i vrisnuću gromko
kô pad stare grane...
svemir krči
a moj grudni koš?
raspeti čabar za
bumbare.....

kamin(n)gs

POKREĆEM PRSTE

Pokrećem prste
pa ruku po ruku
tu su
još uvek nešto postoji
dotičem nogu
drugom gazim prašinu
koliko mi je vremena

trebalo
da se suočim sa sobom?
koliko mi je potrebno
da u sebe poverujem?
Proglašena sam živom;
samo još da shvatim –
ko to „ja“ i od koga
zatim...
šta je to – život...

Prostor vremena
u kojem se nalazim?

Ja?

Nada mnom šljunak svetli
poda mnom škrguće i gmiže

Pa

dobro

galaksijo

preduzmi nešto izuzetno

ubaci mi svest

ma koliko se ja protiv nje borila

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

i
zbog atentata na nju
zvanično osuđena na apatiju
ali to nije sve...
nije
ni
je

kamin(n)gs

BELEŠKA O PESNIKU

Napolju vetar kida i raznosi lišće
i grane i grane
zvuk sirene policijskog auta
i urgentnog centra i urgentnog

čuje se neprekidni žagor ljudi
psi laju mačke mjauču
neko zvoni na vratima
i telefon ne prestaje

*

stotinu mrtvih buba u lavabou
a na podu još toliko puzi.....
njegovo lice osvetljava monitor
dok na slepo kuca kuca kuca
elegiju o smrti

kamin(n)gs

OKO PONOĆI ...

.

oko ponoći (ponavljam)
čuo se pucanj u (mojoj?) glavi
dugo sam razmišljala
čija je to krv po meni
još uvek nisam sigurna
još uvek... ali
zavaljen u mojoj stolici
Brajton mi nešto šapnu
nešto kao (ponavljam)
nećeš biti mudrija ako danima sediš
i smišljaš zašto sam te ubio
neću
neću
evo , Ričarde,
umačem pero u krvnu tintu

kamin(n)gs

NEMA ME

Zatvorenih ustiju
pirčam neprestano
možda se varam
kako bi mi
usta bila
zatvorena
kad noću i danju
primaju udarce
one druge ja
goropadne i uvek spremne
da me razgoliti do
dušne komore
(širim usta –
ona
tetovirana pesnicom
nešto saopštava)

kamin(n)gs

RIK NEBESA

Zemlja je krenula svojim putem
zato ćutim

*

Mesec je posmatra začuđeno
zato ćutim

*

Sunce sakuplja rasute zrake
...ćutim

*

Toliko tmurnih sonata
uramljenih mračnih slika
elegija do elegije
...šta to slutim?

kamin(n)gs

NE ZNAM

Ne znam kada je svanulo
ni da li je uopšte
ni da li će ikad više
ni zašto to pitam
ni koga
ni gde sam
ni da li sam to
što nazirem

*

vraćam se pesmi

kamin(n)gs

JEDNOM... ILI

jedne noći –
ne – jednog dana –
nisam sasvim
na granici noćnog mira
ne - ipak - ipak - ne
tako - oko ponoći
oh - ne - ne- ne -
još se ne usuđujem...
moglo bi se naslutiti –
o - ne - ne - ne
ipak
ipak
ne!

kamin(n)gs

A GDE

U mojoj je sobi puno toga
puno toga u mojoj sobi
soba je ispunjena puno time
toga je ovde i suviše
samo
da
pretražim po svemu tome
gde mi se

zavuklo sećanje

kamin(n)gs

ZADNJE VEČE

prljava postelja
krevet u raspadu
pidžama? papuče?
rashodovane stvari
paučina leluja presrećna
nema lupeža da je raskrilati
otisak prsta
na prljavom oknu
puno znači
raštimovanom bilu
fusnote
za kraj

kamin(n)gs

OPET – ČUTI

pričam ti o noćima
koje ne spavaju
o jutrima koja
rasprostiru dan
pričam ti o očima koje
sve to znaju
i crtaju u smolu pretočeni
svet
pričam ti o putu kroz
stakleni život
kô grbavi pesnik što
uhodi reči...
iz straha pred tim
ramom od kristala
zato... tiho... tiho... pogledaj u
nebo...
brezovim uljem
zapisujem ćutnju
kamin(n)gs

BEZ NASLOVA

U sobi čuču zver
pogledom šeta od mene do sebe
liže šapu opušteno
dotiče glavu, uzdiže uši
čuže se škrgut
zubatog grla
lagano ustajem iz kreveta
oblačim svilenu košulju
rep migolji ispod suknje
a kandže mi svetlucaju
nisam gladna
ali
ipak
oblizujem
ornu njušku

kamin(n)gs

OBIČAJ

·.

Malena tačka s neba

Siđe

I preda mnom bljesnu

More oblaka

·

Veliki talas na obalu

Skoči

I smešne se kapi

Vratiše reci

·

Velikan posta nežni leš

Zemlji se vrati plodno seme –

Tu

Iznova

Korov

Ničê

...

kamin(n)gs

D(E)OBA

.
još jedan dan je
pred
za
nama
sasvim dovoljno da
ne
shvatimo da
ni
smo
rođeni i da
ne
ćemo umreti
ni
kada
(?)

kamin(n)gs

1.

od mladosti treba živeti
kao
pas
lasta
pauk
divlja mačka
povremeno s naznakom čoveka
a
na
kraju –
postati
japanska trešnja
*

bog vam neće ni trebati –
Sunce kreće sa istoka
suze radosnice
ponekad mogu ličiti na krv
ali i
ruža je simbol dugovečne sreće
mada je koplje sa hiljadu bodlji
priroda je tako htela
priroda
mnogoliki galaktički stvore

kamin(n)gs

2.

inspiracija sam za bezbroj ideja
ako zaviriš u jednu – iskočiće druga
poput zveri
poput otkucaja
nikad nećeš
biti načisto
koja je put do tvoga kraljevstva

–

Inspiracija sam iznikla iz tvoje
tišine
koja nas spaja
evo

–

poput zveri
poput otkuca---ja
praznih komadića zemlje
i još
vrag bi znao – čega?

–

nekada tiho
a nekada
o...-opasno

kamin(n)gs

3.

Hodam šumom – nikada izniklom
Plivam rekom – zauvek presahlom
Uživam u kiši – zamišljenom
toku
pokidani snovi
uzalud
doživaju
–
soko je davno
sklopio krila

kamin(n)gs

4.

evo slike za pišljivi dinar
evo slike evo evo!
cele noći buljim u sebe
cele noći cele cele!
nečije me oko za hram iscrtava
nečije nečije
umivena ošešljana
ulepšana ulepšana

.

takvog mrtvaca još ne videste
takvog mrtvaca takvog takvog

kamin(n)gs

5.

Uočavam vrapca nad rekom
– taj koji posmatra
s obale
deluje kao srce onoga
u vodi
– istog trena on će odleteti
s besmrtnošću pod krilom
– ovog drugog ispija tama
...
ništa ih ne spaja
a nešto vezuje –
pametna nisam da dokučim
šta

kamin(nn)gs

6.

još pola sata do kraja sveta
Pixtun kaže
„ničega nema,
Maje su ispisale tačan dat – um
na ploči od kamena
ali taj je deo uuu!
ništen“
(još pola sata do kraja sveta)
Pixtun puši lulu
mira
i gleda u
istoriju
(još pola sata...)
. (četvrt)
. (još tren)
. Pixtun se nasmeja i
počeša po glavi:
„u-ništen mi je sat
još koliko je vekova do 12?“
i dade zadnji in-ter-vju:
„kraja sveta ne-će bi-ti!
ljudi!
e i ti
ti ti ti
ničega više!
sem
uobičajenih smrti... a s time se već
dâ živeti“

kamin(n)gs

7.

bila sam naj
gu
gu
tavija guska
da
da
i orlušina je gledala s visi
ne
carice
imam nešto za te
bacila bih sve raz
jarene reči
i
uzvike iznikle sa
sopstvenog groba
smrvila sam
osrednje
i
najveće ludake
osim zadnjeg
pije mi
iz
grla

kamin(n)gs

8.

Ovog jutra odlučih –

udahnuću

pa šta bude

zatvaram usta

i čuvam

tu

šačicu

života bez reči

*

ostaje mi još da smislim

kako da se od nje oprostim...

kamin(n)gs

9.

Ne plašim se groma
ni oluje
ni prevare
ne plašim se cunamija
zemljotresa
ni politike
jedino se plašim pomalo istine
e
ko razume shvatiće
čega se ja ovako (ne)inventivna još (ne) plašim

kamin(n)gs

10.

u naletu opuštajućeg smiraja dana
na scenu stupa egzorcista
zatvorila sam sve pristupe
i najmanju rupu na dnu sećanja
nema mira
nema – baš
sekirom lomim kovitlac ideja i
bacam reči što dalje od klade
ni to ne vredi
ne vredi, Parti
ovaj tumač (špijun na zadatku)
upisuje moje još nezarasle snove
ako osvanem biću okružena sti –
ho – vima u boji pljuvačnih iscedaka
izgubljena generacija traži svoje
navodeći nerazjašnjene ars poetika uzroke

kamin(nn)gs

11.

sanjala sam
da plivam do
druge obale
talasi
su milovali ---
a mesec
ljupko
gledao
kad sam dotakla
cilj ---
pomislila sam
„i samo toliko?“
nisam verovala
da je prelaz
tako jedno
sta
van

i
ta
ko
kra
tak

nisam znala
da nisam ni
sa...nja...la
život mi je
mahnuo
sa suprotne stra
ne

kamin(nn)gs

NEIMENOVANI

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

*

Sve se može lako objasniti
vidljivo je ili ne
s granicama ili bez
srceomno il' globalno
dobrodošlo ili vrag ga...
sve se može...
ne može se...
može, može...
baci ruku!
Molim? Kako?
pokopajmo...
Ja ću tebe!
Ne shvataš me...
Ja? Ja? Ja?
Egocentrik... jesi... jesi
Sadista si prvog reda...
Sve se može sekirom – pokopanom .hmm..iakta est
Deko, deko... ko...?

kamin(n)gs

1.

Tada sam prvi put osetila bol
zapravo
i sada ne mogu protumačiti Šta
volela sam ga – on je mene
uzdizao do Severnjače
od svake suze
pravio je prozračno jezero
u moj uzdah ugradio bi flautu
i predelom bi se začula sonata
Jednoga dana – jedno...

ne
ne bih da izgovorim
nacrtaću
i on je meni crtao nad ranama
dakle –
pravougaona iskopina
kraj nje daščana naprava približnih razmera
a u njoj
lepo lice
s brčićima i uredno očešljanom kosom
ruke pružene do oboda kvadra
i
ja
nagnuta u stavu: ne dam!
Tada osetih nešto – ovde... eto, tu...
ti znaš
dragi deko
eto – još uvek smo zajedno

kamin(n)gs

2.

Tada sam prvi put osetila bol
i
da ne dužim
pravougaone zemne postojbine
kružile su do elipsaste jame za đubrište
lagano sam se navikavala
da zatrpavam crteže
freske
i rapsodije
Drugo mi je sada na pameti
– iz svega će nići korov
ali
iz moje duše
ovde
sada
niče samo ozidana buđ
OK
shvatam
nisam dostojna Akademije
ali
Magnuma
uma
ma
lo
umna
to
ga
omraženi – DA
Deko, tu je okodač...TU

kamin(n)gs

3.

Tada sam... a posle
sve je bilo po navici
Navila sam sat
i gledam kako kazaljke sa -
hranjuju
jedan kvadar nalik na sledeći
u svakome je uspomena na
flautu i bubašvabe
iznikle nepozvane ne -
očekivane
ali
gong !
ovog puta još ne – moj
ipak
jednom
– nadam se –
siva magla
sa slikarskim umećem
o, deko, majko, komšija
pozovite Brotigana
čekaću
na
znak
iznad
svojih
nadsakralnih
čulâ
--- s propusnicom za izložbu

kamin(n)gs

4.

Tačan datum njegove smrti
nikada nije utvrđen – činjenica
(deko?) Beživotno i poluraspadnuto telo pesnika
pronađeno je u njegovom domu – činjenica (komšija?)
Tik - tak - tik - tak
Kada bih znala pravu reč za
pristojno obraćanje urbanima,
Holivuda ne bi bilo
ili je
namerno uramljen
da bismo stvarali kulturna blaga
od neprocenjivog značaja
Tik - tak - tik - tak
hajde, momci, preduzmite štogod!
Ja,
Penelopa iz Nišvila,
precrtavam svoj autoportret
Dovoljno je vremena prošlo
i previše
Avet sam iz Crne rupe
pravougaoni nacrti mi jasno ukazuju na grešnu pozu
zauzetu posle spremljenoga gvaša u pohodu
na parcelu.
Deko, majko i ostali
ne marim za mrtva tela
učim da govorim
učim da vrištim
da pouzdano
obnovim sluh bit generacije
Tak - tak - tik
gong
pih

kamin(n)gs

5.

Od pamtiveka
stvorovi –
prvo
tumaraju stazama uz
niz – oko – ponad
nabujale
plavetne
katkad bistre katkad meljevite
zatim
neko pre, neko kasnije
s puno snage – bez imalo
preko mosta ili
ispod senke sebe samoga –

.
prelaze istu reku
do
suprotne
tek prorocima
možda
znane
obale

kamin(n)gs

6.

Od svega što sam videla juče
i onoga što nisam htela da zapazim
od žagora koji je strujao pored
ili daleko iznad desnog ramena
od sećanja da sam nešto slično
puno puta već doživela
od nemih pružanja rukû ruci
koju sam ostavila pokraj stola
kažem – od svega toga
danas me previše
boli glava
Okrenuću je prema prozoru
i izbacivati lagano
komad po komad bola
deka će me razume -
ti (ti)
i Broti...

kamin(n)gs

7.

Kad biste me pitali gde to idem
vrtela bih se satima
i tražila pravac među smerovima!
Samo da znate...
Sa mnom nije lako –
uopšte!
ne bih ni želela!
biti u kontaktu...
svakim delom – i kožnog, i
potkožnoga tkiva
upijam vetar, i kišu, i fijuk –
ptice pod nepoznatim imenom
Ostavite me da predahnem
sva ludila ovog veka
stopiću u brodolom.
Eto... i to ponekad bude olakšanje
Eto

kamin(n)gs

8.

Za poeziju koristim najobičnije reči,
nisam
jezičkih opsenar, iza koga stoji
praznina.
Da li?
Kažu da sam jedinstvena,
kao – nema meni ravne!
Znala sam,
kopajući po grobovima predaka
po odrima vršnjaka
shvatam da izgaram
ostavljam
prazninu
u sasvim drugom smislu
od
deformacije jezika, sintakse i rečenice.
Recenzent je to jasno podvukao (spuštajući glavu)
Ostavila nam
pepeo, pepeo, pepeo i smrt
tragediji na uvid

kamin(n)gs

9.

Cveće vene

Žega

Suša

Kopnim

I ja?

Da,

priroda je tako htela

Reči

reči

reči

i one uzdišu

Ko je tako hteo?

One

lično

– imitacija opisa

– metafora idioma

Čitam

rano istrulelog poetu

Da

priroda se ne igra

– ona piše i boli

kamin(n)gs

10.

Rekao je „treba imati hrabrosti
za san – danas“
Zgužvana knjiga
Apsurdi u presi
– prisećam se svega, što će reći –
nisam ni svesna da li me ima
ima - nema - ima - ne -
ma
ko se to igra mojim snovima?
Prectavam rimu, evo, pred svima
Shvatićete
Otkrićete
o
baš vas je briga!
Ako nemam hrabrosti za san
Šta se to onda u mozgiću odigrava?
Hej, kosmos podrhtava!

kamin(n)gs

11.

I Maler i Kafka i bezbroj artifex-a
kasno su, kasno... neću reći šta
nadneseni nad svojim delima
zaboravljali su da vreme neumitno teče
poput reke
oluje
repa komete
njihove su misli – kao zemljotresi
ostavile trag
i smeštene u korpu s bajatim hlebom
Priznajem
sporazumevam se i sa preminulim
– već pomenuh
deka mi je svedok –
Ipak
malo bih da gledam i u Sunce
– pa neka gori
– neka nas oslepi
i jednog prijatnog onostranog trena
krenućemo na pod-bal sa maskama
.
prorezi za čula su dovoljno duboki
i to – garantujem...

kamin(n)gs

12.

Nisam ono što sam bila
– tačno
Biću ono što ću biti
– razumno
trenutno sam kopriva u rastu
– osećam
izrasta mi vrapčev kljun
– nadam se
tada sledi – lišće i iverje
otužna kiša i podzemna oda
pripremam prašnjavu pesmu iz čoška
pružam joj krilo
i
guram u ćubu.
prepoznaću se
po epitafu

kamin(n)gs

13.

Govorio je tako jasno
tako dugo
i povremeno u celosti
ponavljao
ono što sam poodavno very well,
très bien, pernimium znala
ali nisam smela ništa da
prigovorim
Još uvek osećam ritmičnu paljbu
multilingvalnih narodnih izreka
i vlagu koje su širile
poda mnom
da, da, da,
klimanje glave se ne zaustavlja
Govorio je o jednostavnom
načinu života
sve sam shvatila
ali
toliko se problema sakupilo po uglovima
jezičkih i pojmovnih celina
da više ne mogu protumačiti ni
ta dva proširena sloga od
života

kamin(n)gs

14.

Strpljivo čekam 3-2-2-2---
tako je unapred dogovoreno
Strpljivo brojim otkucaje srca
psa u položenoj kućici
S dosta stpljenja sečem niti
obmotane oko leve podlaktice
Primereno zakucavam oglasnu tablu
nadomak otvorene kapije (vetar, vetar)
Na nju lagano prilepljujem pano
s nekoliko ispisanih rečenica (OK, i '962-2012)
Ne znam otkud ovoliko ljudi
remeti svesno uspostavljeni mir (oh-oh-ne!)
Kao Odisej – uši punim plastelinom
koji je sin zaboravio pre nô što je postao džin
Divno... u tišini strpljivo posmatram (s odstojanja, naravno)
kome se prosula crvena boja prilikom lakiranja simsa
I čini mi se... ne brinite.... nema uzrujavanja –
da, to teku potoci iz mog tela (nema mi ravnije!)
lepo izrezbarenog za posvetu dami u crnom
svetlucaju ukrasne perle na mojim grudima (staklene)
Samo strpljivo
deka čisti prilaz odmorištu
I
Evo me – doterana čekam
Izvolite!

kamin(n)gs

15.

Od samog jutra naviru sećanja –
Da bih im prokopala stazu do sebe,
bacam knjige Hesea
da, i Sidartu, i Sidartu, nego!
Oslušnuo je moj prvi plač
ratoborni urlik na pomolu života
– okrenuo se na drugu stranu
i rekao „malo tišine, molim!“
Tako suprotno sjedinjeni
saglasni smo da (Sunce se penje i ponire)
ništa nije vredno pamćenja
Evo, i to beležim, Hermane

.
– da bih se setila
prilikom bekstva
do osame

kamin(n)gs

16.

Uranjati do srži u nepoznato
ili slegnuti ramenima i odmarati
svodi se na isti ciklus životanjenja
punoumnih životinja na arheološkim ostacima.
Dodala bih i to da prihvatanje ovog odmora – nije
izbegavanje uvida u
životnu prazninu –
naprotiv
on je borbeni stav protiv monotonije
u ringu višeugle podsvesti
– daleko od dosade,
o, vrlo, vrlo !

kamin(n)gs

17.

Poznata je noćna tama – za to Mesec i ne haje
ponekad i preko dana – kada Sunce zamoli za predah
sve to mogu naučno razjasniti-i-ti-i-ti-i-ti
predvideti tok meteogeneze-eze-eze -eze
– sfernom bîti imaginacije

Samo
nešto mi nije najjasnije
otkud bljesak u očima
a ponoć
tak-tak ?

kamin(n)gs

18.

Naučen da čita i piše
vrlo rano ali... objasniću kasnije
počeo je s objavljivanjem pesama
poznat kao delikvent... i to ću uskoro
Niko nije otkrio poetu
niko mu nije odgovorio na „smem li...?“
Zadnja nada ode stranim busom za Greece
kao i vrabac u nesmotrenom letu ka –
Fusnota
ne upozoriti na talenat i
ne pružiti rame za plakanje ma -
- zohisti bez premca
– blagovremeno
dovodi do nemih psovki
hoda po magli
i opisa života – o , glupih li!
njegove imitacije smrti – O!
– to je već nebitno
kao
uostalom
i
...ma sve mi je isto, i potaman i neumitno, nosite se – ave...

kamin(n)gs

19.

Da !

Ja vidim sve pod sobom

i nad sobom

Hej!

Uzdížem se i ponirem

svetlosnim godinama Univerzuma

Zato

– upravo iz tog razloga

– kapci su mi širom otvoreni

Horizont sleće

seda na njih

i

peva im

o

Mantiji

kamin(n)gs

20.

Pisao bi on u vedrijoj nijansi
pretpostavljam
Nešto ga proganja i tamni
očigledno
Ne bi bilo pera kukumavke
umnožanog
Da mi je znatii šta li se to zbiva
pod čelom
Umesto nirvane –
zvezdotres i oganj
Kad bih ga malo bolje spoznala
od srca
E, kada bih...
tada bih se zagledala u njegove zene
– plašim se
one bi se provukle kroz moje
i ostale

kamin(n)gs

21.

Još uvek (čuj to!) flašica
iz ruku jedno -
godišnjaka... još u -
vek briše lice obliveno
suzama i mlekom... još u -
vek stoji živa toplomera i pobo
deno staklo... Nikog više ne -
ma, osim njenog pogleda i zamišljenog
sata što neprestano podržava melodiju
pucketanja.
Život majke je sena u sobi deteta... da, majko –
deteta i njegovog osmeha, da, upamti, osmeha.
Taj je život godinama rascepana pelena
majka čuva...
lampi -
on
on
svetluca nežno
tako nežno da je
utihla
neprozirna
tama

kamin(n)gs

22.

I kada padnem previše nisko
odbije me trnovito tlo
Na tromedi eha
ludila i
bede
Ne mogu reći
jade,
to sam ja
to – sam – ja
to – sam – ja
bez interesovanja
seva, ne – ne! ječi! nattttt -
humna galaksila -i-ja -i-ja - i- ja

kamin(n)gs

23.

Preda mnom – budućnost
a prošlosti nigde
Budućnost ima vlastite rezone
hoda
i
gazi
sve iza sebe
Otresa krošnje
pretače vulkane
spaljuje imena
s ništavilom u dahu
Zaborav je njen odani sluga
radi i radi – pa sam sebi sko -
či u
presu od safira
.
poslednji rezon budućnosti je Saturn

kamin(n)gs

24.

Zapazila sam da postoji nešto –
nešto je opazilo mene.
Sada sam u fazi proučavanja:
činjenice su na uzornoj distanci.
Postulat broj jedan sam progutala,
ostale pijem ili – tome slično;
Kad ispitivanje bude okončano –
u redu, u redu... nije dopušteno!
Kad ubacim tornado u memosferu
postaću god u onom stablu.
– ispitivanje privesti... tome i tome!
A šta vam mogu javno reći?
Promatra vas –
BIOSFERA !

kamin(n)gs

25.

Bolestan, zatvaran, deportovan u logore,
on sa 20 godina vodi uzbudljiv dnevnik pesama.
Tako je nastalo više od sto hiljada stihova
(biografski podaci)

Dan nalik na jučerašnji
preuzima ulogu noći za sutra...
Konj juri za konjima –
njih četvoro ratržu prazninu..
Brojim do deset
i tražim nulu,
Krepost je nema
i licemerna
Mesec podmlađuje
proreze na zidu
Nevinost bez stida –
kamenje u plaču.
Još živi pesnik
koga više nema
Još živi
stih
krv
i
inspracija
Uloga pesništva je nadživeti sebe
uloga smrti je osveta životu.
Nema straha, vode, ni pesnika
a oblika mrtvog postojanja
da!

kamin(n)gs

26.

Mislim

mislim

il'

zamišljam da mislim

sasvim budna i okata

.

ne

preciznije ću

.

želela bih

uz urlike sata

odlučiti nešto

razumno i suštinski

.

(e, dalje, dalje !)

.

pa sprovesti to u delo –

samo kad bih mogla

možda – kad bih smela

naslutiti

– što je tako prazna

o, tako daleka

i od mene

i od sebe same

da ne kažem, – od najuže biti!

.

vijugava opruga na istočnoj strani kreveta

kamin(n)gs

27.

I ja ću spaliti svaku svoju pesmu
rečenicu
slovo
tačku
uživaću u plamenu
(mazohista u potpisu)
ali dim
dim zna za osvetu.
Hvala mu
rodiće mi smrt –
pseudonim za poetu

kamin(n)gs

28.

Od Velikog Praska do
ovoga iz cevi
prošao je naprstak vremena –
tek, treptaj ili dva...
– i to je bilo dovoljno
da se preobratim –
iz svemirske nuspojave
u srž litosfere.
Mea parvitas

kamin(n)gs

29.

Tišina je bila previše jaka
i svi pobegoše od zvučnog zida
jabučice poskakaše iz očnih duplji –
pa kako izdržati i ostati svoj?
Još uvek se sećam onog dana
kada sam pomislila na suicid
Nikada više, obećavam.
dođite misli, oslobađam vas;
a to što kisnem, drhtim i padam
samo je naznaka da osećam.
Svaki je bol tajni kod
i rane su pod nadzorom.
Žive su, žive
zaceliću ih
solju iz suza i
minom grafita.

kamin(n)gs

30.

Moj otac je (ne pominjem ga često;
onako, iz hira, i?) radio u SUP-u. Urgentnom
centru;
za vreme rata je, kao dečkić. izigravao
četničkog ustanika... godinama je gledao
smrti u oči – kao interesantnu poetsku inspiraciju.
Posle smrti moje majke,
on je otvorio dnevnik i, po ugledu na suseda
Branka, napisao pesmu... ali... Sve sam to
ubacila u kontejne... ranije je to umeo... baš;
a kada je osetio da je đavo došao po svoje,
legao je i mesecima nije ustajao iz postelje...
obnavljao je crtice o smrti i najavi...
tako se duboko u sve uneo da sam stalno
proveravala – živ je ili se pretvara da cilja u sebe.
E, bre, ćale... hvala na upozorenju –
kad osetim da mi je za petama,
šutnuću je
i zaigrati rock.
i ja sam pesnik, al' smrti prepuštam slobodu ćutnje – i
hoće li prozno... kada i gde ---uhhh

kamin(n)gs

25.avgust 2012.©

1

Ovih bih dana rado mislila na sebe –
ali i to je mač sa hiljadu oštrica
na-bro ja ću nekoliko u obliku
predloga za lokativ – na, o, po, pri, u...
hej, evo nekih i za genitiv – van, unutar, nakon, protiv,
uprkos, bez
još kad bih tome dodala i deklinaciju
Najličnije zamenice Ja
 Odustajem
nema mislî ni rečenicu neću dovršiti
da me ne bi povukla (i ovo je obrisano)
jezik
jer
ne umem se savladati i
ostaviti šupljinu bez potpisa

kamin(n)gs

2

Post motrem postaću –
miljenica zvezda
traže mi – fama est –
puno, puno pesama

.

Volim ovaj zaplet svojih dramskih scenarija
Tek tad mi život dobi ---- ja na smislu

kamin(n)gs

3

Pesniče, ovo što izgovaram
nije nejednačina s određenim brojem datih
– dnevno ti cepam po više tetoviranih strana
– nasumice gužvam one najčitanije
– zamišljam te pod nogama i silazim do jetre
Toliko mi nedostaješ
da se
uživljam u svaku pomisao
– ON JE!
Drhtim – znači da mi klimaš u znak saučešća
Uzvracam ti
 drhtiš

kamin(n)gs

4

Majko,
dovoljno sam sazrela i glupa –
da bi me svake noći obilazila
i milovala rane.
Razumem kada mi prilaziš
jutrom;
u redu, izdržaću...
setiću se kako si me –
nikada srećnija
– gledala u letu ka humci...
Priznajem,
osećam šta znači to „majka“,
priznajem i to da nisam baš ubeđena
koliko sam ozbiljna.
Hajde, majko,
preti mi ludilo bez mogućnosti
tradicionalnog suočavanja –
nad i pod
šizofrene melanholije...
Molim te,
da li ćeš čuti ovu frazeologiju
pa se ne odvajaš od daira
koje označavaju ritual srca na putu za Holivud?
Majko,
još jednu reč ako izgovorim –
moraćeš trpeti lopate
i gomilu buđi ubačene u procep.
Hajde,

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

laka ti noć,
iz ljubavi me zaboravi
–
tako ćeš me najsigurnije
privući
mnogo
mnogo,
niže...

kamin(n)gs

5

Nije mi stalo ni do čega
-oh, razmišljam Zašto, od
govor me zaibilazi krad ---omi
a tebe – psiho? aveti? smrade?
ti -- š---ina ...ina-- i ---na--a---
napolju žega, sirene, žmarci...
na koncu konca
žuči se para tanka opna
E
to me je setilo šta bih rado –
zaborav
mir
i
odsustvo
bede
.
žuta reka je moj azil i upija me lagano
sada shvatam sa
da

kamin(n)gs

6

Još nečeg sam se noćas setila
– zatrpana brdom iskopina
razmišljam o tome
da l' je stvarno važno
spustiti se do temelja i –
ostaviti kafu na promaji
čekajući prošlost
da šoljicu gleda naopako

kamin(n)gs

7

Ma šta se desilo –
ubiću te
Cele godine ponavlja
te četiri reči
ali još uvek postoji
i ona
i on
i samo
 ubeđenje
da će jednoga dana
ubistvo biti
stvarno

Jezdimire,
... ma šta da se desi...
hej, kako si?

kamin(n)gs

8

Došlo je do opše pometnje
u ulici čije me ime ne interesuje –
koje bih zaboravila i da mi je odnekud znano
a – nije... evo, kunem se pred svima – nije!
Kakva je to pometnja bila! (Emile!)
Ni pas s mačkom takve okršaje nema!
S limenom nogom i štakama od stakla
poštar je brojao do sto i unazad do... ne znam...
Svi stanovnici te-i-te ulice
naručili su kapke od čelika
i vrata, i kapije i niz pregradnih legura.
Bih objasnila zašto – ali, ne smem.ne!!!
Jedinstveni događaj u gradu i naselju...
Razbih glavu o pitanje „ding-dong“
Samo polako, aritmiju u čoše...
i ja brojim do deset – sto mi je previše...
Ime ulice mi nije ni od kuda znano
Jedino što mogu da naslutim...
To je... to je... evo
opet lavež u kompletu čula...
Vraćam pismo u kovertu,
kovertu odbacujem s terase...
Pa ima li ovde nekoga
ko zna za Partenona?
Ne! To nije ime ove ulice,
to je... to je...
ugrizi pasa... Ažare! Emile!
Zovi izdavača!!!!

kamin(n)gs

9

Vraćam se polako
a kako bih drugačije?
Vraćam se još sporije
pa jasno je – zašto
Vraćam se sasvim mirno
čujem ljude „nema je...“
Vraćam se tamo odakle sam pošla
i zvezda mi maše – razumemo se

.
Gledam kako pripremate doček
– namigujem zvezdi – dođi meni,
Sunce će nam biti od pomoći
„tamo je, tamo!“

kamin(n)gs

10

Pokušavam da otkrijem
zašto su...
ne, ne, ne – kako su...
ni to, ni... otkud su...
ma, šta mi je? šta?
evo
zažmuriću i razmisliti
o --- 1000 mogućih psihovarijanti
umnih
bezumica....
da –
Pokušavam da otkrijem
čemu služe reči
kada jedna drugu
guraju i žvaću
a
ipak
ipak
ispostavi se
da je apsurd njihovih ideja
najcelishodniji
tumač
Karajona Jona
.
Ave, Jone

kamin(n)gs

11

Spojismo se
i zaplakasmo
ništa zato – ništa
nebo nas teši i razvedrava

*

Nismo znali da smo jedinstve ---
ni par sličnih idioma

*

Evo danâ u počast nama
eto noći za paradoks u nizu

*

Ne plačem – sanjam
Ne plače – život mene sanja
U znak pozdrava
galaktičke suze
hvala

kamin(n)gs

12

Jasno mi je sve
što si, osuđen na govor,
rekô;
mada su ti slova previše duboka
vire i sa druge strane
razapetoga vida
ili je u pitanju nešto nepoznato
Ma kako bilo
čitajući pismo
od
2-2-3-2 reda
moje je srce stalo pored oka
plakalo
njušilo
vrištalo u transu

*

oprosti
ne mogu ti uzvratiti
Tačka na kraju tvoje ispovesti
tačno je preko moje duše
Pogledaj pero
tu je deo mene --- u meni probod
do srži retorike

kamin(n)gs

13

Ako kriknem
hoće li timpani prelomiti solo
ili će čelo
umnožiti mol?

*

Pametna nisam –
dirigent maše palicom od kedra
aplauz oluje
košmari u stresu.

*

Znam da me čeka svečani nastup
jedna za drugom
fobije se množe
prepuna sala – evo, tek što nije!
Zavesa se diže
doboš odbrojava...
ne!
još nisam spremna!
Molim vas, seni,
sve van svojih mesta!
Požar na bini,
eksplozija trube,
Ima li nekog ko želi slobodu?
Ja!
Krik!
Ispaljujem sebe...
prelepa scena
početka tragedije...

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

Samo još nešto za pojašnjenje!

keđer

keđer

rekvijem za lude

moj se sopran popeo na munju.

kamin(n)gs

14

Zadivi me obzir
s kojim telo šapnu –
ostavi me, idi

kamin(n)gs

15

Kao voda
vazduh
kao
smrt
i
život je
samosvojno
uobičajeni
kod
kosmofonije
Plut---o---ne

kamin(n)gs

16

Otkad te nisam video!
Sunce rasu znak upozorenja...
Pa gde si, draga, svih ovih godina?
Sirena i rafalna paljba odbrojavanja...
Hteo bih da ti se predstavim!
Takođe –
Dečak i praćka na oblacima!
Divno! –
Sklopićeš kapke i videti dugu
koja još teče
od
tvojih
kamenčićâ
*
Ne krpim rane – lekovite su...
Hvala!

kamin(n)gs

17

Pričao je tečno i razgovetno
pričao o bezbroj plodonosnih stvari
o umnoj vasioni i
sažetosti munja
o novoj planeti i
ideji samopouzdanja
Svi su ga slušali
i gledali s oduševljenjem
Lagano se poklonio
i pružio ruku repatici
da bi mu ubrizgala zadnju dozu antidepresiv terapije

kamin(n)gs

18

Ja sam noć.
Nadgledam te --- spolja
i
iznutra.
Zatvori vrata,
prozore ne sklapaj –
logika sam koja vlada apsurdom i svetom.
Noć sam.
usmeri pogled --- prema
mojoj biti.
Shvatićeš –
ne žuri sa zaključcima –
zvezda
bez
zvezde,
jato tamnih ptica,
krik gavrana,
talas oluje,
fascinantna tama --- s prorezom
na uglu.
Nit nervnih vlakana
može biti
četkica
kojom
spajam ne
i postojeće
iskre
s Mesečevim potpisom preko Mlečnog platna.

kamin(n)gs

19

Progovaram
i beležim --- postojim.
Kašljem –
još jedan dokaz da me ima.
Mašem rukama
i evo me na vrhu oblaka.
Vidim uljeze
nalik na halucinantne zrikavce
– pridružujem se njima
viola da gamba –
Bah – moj
Trio sonata
Mama
Mama
Stvarno sam postojala
Stvar no

kamin(n)gs

20

Pitala sam:

„Kako je?“

zamišljeno je gledala u mene
pogled joj se pružao do potiljka
i klizio niz kičmenu moždinu
udario u srčanu komoru
probio mi plućnu maramicu
svrdlao je jezu ---- kojom sam štitila
prilaze psihotransverzali
Bacila sam i ja svoj
daleko iza slutnje i šizofrenije
Prošlo više od večnosti
kad su se naše, oči dotakle

i –

šta bih još sada rekla???

Eno ih tamo

okamenjene –

Ona je udahнула celu dubinu vidne sfere

„Ko?“

*

A oko nas – ni mrve, ni iskre, ničega

kamin(n)gs

21

Ničega mi nije žao
osim što –
ne umem da patim
ja
latica lotosa
u mulju dna
suznog jezera

kamin(n)ngs

22

Došao je
ili smo se sreli
ili sam ja njemu prišla
– više nije ni važno
izgovorio je reč
ja sam je ponovila
ili je bilo
u obrnutom pravcu
– i to je sasvim nebitno
ono što se tog dana desilo
urezaće trag
mnogo dublji
od
ikakvog smisla
A ovo što u meni blista –
to se ne da objasniti
evo
tu
baš - baš - ih!

kamin(n)gs

23

Sviće novi dan
neosporno je da liči na onaj od juče
takođe pretpostavljam
– i sutrašnji će biti –
a možda se varam
sve je moguće, ne tvrdim
ali
razmišljajući natenane –
rekla bih
da ima puno razloga
koji idu u prilog tome
da
uranjam u filozofiju godišnjih
digresija –
biće
dan
ako mene bude
ad inferos... ergo...

kamin(n)gs

24

Tako mi je dosadno
dosadno... dosadno
do -
sad -
nô -
od sad je sasvim drugačije
mrmljajući sa sobom
shvatila sam
– ima muva koje lete
do prozora pa padnu
osveste se i polete
u suprotnom pravcu
nešto ih
ipak
uputi ka mestu zločina nad samom sobom
i tako bez prestanka
Ja sedim
posmatram
osluškujem
– nijedna ne mahnu krilom u znak dosade
Samo mi jedna pade u usta
slepi se za jezik
i
umiri – kao mrtva
Izvukoh je
stavih na osunčani sims
– za par minuta
polete ćutke

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

– bez dosade
Zaključak sledi –
Nisam pametna ako mi ne
dosadi
ponavljanje
jednog te istog
tog i tog
*

Nisam i da

kamin(n)gs

25

Ma gde bila
ma šta otpočela
ma kako glava hodala za sobom
telo moje stremi predaleko
još ima nade
nečeg poput bola
krepkog i odanog
iz svake pore – niče reč

*

ja – obrastam u inspiraciju

*

poezijo,
znaš datum mog rođenja
i sutrašnji ću ti ispisati
– na tebi je da odlučiš
s koje ćeš mi strane
najspremnija prići
i
kositi do semena – do druge strane svesti i vremena

kamin(n)gs

VITA SINE LIBRIS MORS EST

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

Život je reč od 5 (pet) slova – ništa više
Smrt je reč od 4 (hiljade) – i mnogo dubljeg značenja
– toliko dubokog da ni
šizofrenija ne može doći do odbačene šifre

kamin(n)gs

2.

stvor sam bez cilja i povoda
bez nogu
ruku
i
očiju
stvor sam koji ne poznaje sebe
jer ide u
suprotnom
pravcu od ja
pričam na latinskom
i prastarom grčkom
a vene sadim od
ilovače
stvor sam bez cilja
i ma kakvog povoda
stvor sam
bez sebe i
tebe u tebi
bez
odgovora
na pitanje (koje se nikome ne postavlja)

memlo
otkud još uvek u meni i lomača

kamin(n)gs

3.

Danju berem po rukohvat
kometa
Minotaura mi iscrtaju
kô noćnoga čuvara

kamin(n)gs

4.

Noćas me je posetio Andrić. Ex ponto je
skinuo s temena i seo bez titule na čelu.
Što sam? Tko sam? Ti, Kamingse? Pčelo?
Reč odlete s prozora, sa krova
iznenada
nastupi i
mrak
muza sna
grebe i ujeda

„tako bliska Nobelu
suprotnošću
svojom“
čuješ, Ivo? Parti će mi pričati o sebi –
Vita sine libris
mors est

kamin(n)gs

5.

Ako je smisao buđenja
vraćati se na juče podvučeno
– ako je smisao ptičjeg leta
odživeti ponovni besmisao
e
onda ću sebe proglasiti
glumicom iz prošlosti
a
zvezdi dostaviti kljunom otkucanu
istoriju čovečanstva
pojeli ih
narcisi i
ego

kamin(n)gs

6.

(Sličnost)

vetar ne pita

ima li ko

ga

lutajući sreće pa

kao na putu

talas ne strah

u

je od olu

je u

živi se

i nadahuto tone

mesec ne plače kada

jutro sviće

nastavi mirno drugom stranom noći

a čova i

ne

zna da je

zemna tru

lež

(z(n)ašto?)

bez o

braz

lože

nja

kamin(n)gs

8.

Rođena sam da bih um(r)la
radost i bol su stilske figure

.

moja

je

pesma

be s

mrtna

kamin(n)gs

9.

Danima pišem oproštajno pismo
Glavom dotičem unutrašnjost bola
Sunce se smeje
Mesec se prikrada
Vetar raznosi zavejane reči
Jednim okom prebrojavam
Drugim umačem srce u mastilo
Zamišljam imena
Krojim postojanja

.

O

Ovo bi pismo sjalo filozofski
Kada bi bilo
Mâ kog
Da ga
Primi

kamin(n)gs

IN MEMORIAM

DEFINICIJA

Nema pesnika koji će preći
pedesetu i
ostati priseban.
Može ostati pri skladištu
ideja,
pri homo homini lupus est,
pri psovci, šljamu, Rekvijemu,
ali to je
po definiciji
– pesnik.
Pa, biste li..... ne,
ne biste – preživeli
mač sa dve oštrice?
A on je pod odsrelom
rafala – i oštrica, i groma, i
ličnog samoljublja.
Drago mi je,
ja sam Marina, pesnikinja.

kamin(n)gs

EGO NIŠTAVILA

Priznajem

Juče sam pojela šaku ovsenih pahuljica

Prošlog meseca sam se kupala

One godine očistila pod stopalima

A između –

Pisala sam bajke

Oprostite –

I zvezde sam brojala

I lepila njihov sjaj na reljefasti ten

Eto

Toliko brinem o svojoj osobnosti

Da me i štakori krišom njuše

Neka

Nek uživaju

Pre mravljeg opela

kamin(n)gs

KOLIKO DUGO...

Koliko dugo
izgovaram,
naglašavam ono
najbitnije,
brišem
slane kapi i
ispijam nešto
nalik na žuč
dok
najzad
nisam shvatila
da sam
nemi statista
u –
bog te pita kojoj –
minutnoj
sceni
životarenja

kamin(n)gs

DNEVNIK

Ja sam srećna – S.r.e.ć.n.a.

? Učim značenje ove reči
ponavljam je celog dana.

Ja sam... zaista srećna –
proširujem je u rečenicu.

Čujem trube... uh...

opsadno stanje –

uzbuna

preterala sam s istupima

Mama

ja uopšte

nisam

srećna

Ništa nisam razumela

kamin(n)gs

MAJCI

Još odzvanja vedri šapat
vacionom modrog oka.
Voliš li me, makar...? Mesecima
nož u srcu
tad osvetli bljeskom tugu
one duge zimske noći.
... Voliš? Sine?
svakoga trenu – ona sve smelija?!
Tu su! tu si!
Hej, ja ležim! gledam te i odmaram se?!
. .
I telo bi nadomak odmora od samoga sebe
. .
Ništa krvi, pih, pa šta!
Ništa kosti, mrvite se!
Ja leškarim i uživam!
Ha, prašina... fu, fu! inje!
. .
Ja sam živa! Večno tvoja!
O, ima li ičeg lepšeg???
Ha, iglica! Hajde, dajte!
Da li... da li...
Najviše na svetu, mama!
Hhhh...hh...h
. .
Konačno smo razjasnile...

kamin(n)gs

UPRKOS-IAKO-TO

Vidim sliku sa vratima

– koja ne škripe

– ukazuju na pojavu nasmejjane dame

vidim prozor koji kristališe nebeske safire

vidim godine kako prelaze sa rama na platno

u sobi vidim život

– u ramu

– na staklu

– s ehom jeseni i vlage...

u sve ja verujem.

Samo bih te, nešto, upitala, majko:

kako tako dugo

lebdiš ovom kućom

ma – uprkos

smrti,

kako, majko, kako...?

kamin(n)gs

SAVET

Moji mi nisu delili savete
osim kada su umirali
govorili su da puno vredim
da sam čudo od deteta
Bila sam tiša od ideje
previše sama, neprimetna
za sivkasti balon moje glave
mislili su da je džak ideala
jesam bila
i ostala koza
što ne zna ništa
osim da
pati
„moraš biti srećna“
to su mi rekli na kraju

kamin(n)gs

DUŠA

Li ti Po
pogleda Mesec
Mesec pogleda vodu
– dušom im zaplovi... tuga
Osećam plimu –
vode ili godina
najezda dana
Li Tai Poa
Besputni život prizva odredište

kamin(n)gs

OTVORENO SRCE / DALJINI NADOHVAT

Jedan čovek gleda u mene
zamahuje pesnicom, prilazi, psuje,
plezi mi se;
kakav smrad
kakav iscedak!
Skida cipele
njima mi preti; prekri me sloj
blata i vonja... kakav čovek!
pa, ima li odvratnijeg stvora?!
Protrljam oči, pustim misli da na
miru pašu;
uto ugledam istoga čoveka! dragog prijatelja –
na slici u pismu što upravo stiže...
U potpisu
dalje od očiju, bliže sam ti srcu

kamin(n)gs

OPSADA

Godine prolaze nad njenom glavom
između redova budućeg romana o jadu
Mesecima teče priča od zapete
do tačke unutar nervnog sloma
Gra-gra
cvr-cvr
na tren joj oko zaiskri –
da, to sam želela da kažem! Pogovor.

kamin(n)gs

PRIZOR

Ljubav i lepota
Vetar i mulj
Sunce se trudi da mi ugodni –
pokrivajući ranu, zalazi lagano
Oblaci u horu, jedan drugome
ulaze u intonaciju

.

Zašto tako plačno?

mol-

mol-

mol

kamin(n)gs

ŽIVOT

Život zavisi od tačke –

male

velike

u boji

bezbojne

skrivene od pogleda posmatrača

.

Nemušta virtuelnost

meteora – tačka bez povoda

kamin(n)gs

UNUTRAŠNJE PRISUSTVO

Danima bežim od svojih očiju
one me trkom sustignu
sakrijem se negde duboko u sebi
one najednom skoče sa dna
plašim ih snovima, predosećanjem
one odgovaraju kopcima

pod levim je sivomaslinasta istina
pod desnim – očaj i reka uzdaha

kamin(n)gs

POEZIJA

Svake noći odjekne nešto
a tama bukne na lomači
zemlja se strese
 kao u goznici

e,
svake noći
poneka
misô

sleti u n-to čulo

kamin(n)gs

PS

Kad se nasmejem reci
uzvрати mi osmehom
Kad joj iskažem uvredu
ona se opet smeši
E, to nije u redu
Na pogrdu se uzvrća dramom!

U post skriptumu mi krupnim slovima stoji –
Voda nije talenat za promenu stava prema bližnjima

kamin(n)gs

ODSUSTVO

Čuđim se poznanicima i narcisima
– nemam vremena za priču!
Čuđim se poliglotama, filozofima,
samo nemušte izdvajam.
Cele noći radim, celog dana razmatram –
od svih stvari oko sebe, a onih
u sebi...! moram napisati
p.e.s.m.u...
Ne smišljam reči,
pa sve su preda mnom...
ne ispisujem ih
– samo mešam karte...
Izbacim keca,
a ostale same sleću
I tako beskonačno...
ne čudite se, dakle...
dovoljno je moje
umobolno čuđenje
nepoštovanjem
mog odsustva iz sage--

kamin(n)gs

ODLUKA

Kada krenem,
noge su mi kraci tupoga trougla
– jedna bi putem sa idejom,
a druga – stranputicom...
Tako raspeta,
ne znam više ni šta hoću, ni čemu se nadam
nije lako upravljati sobom

.

ja sam scena
komedije
psiho-
metrije

kamin(n)gs

TUŽNO

Mogu ti/vam reći puno mimikrija
no, biću jasna i precizna.
Ubila sam i sebe posle svega
dan je sunčan i do zla neba surov
videla sam sebe u prahu
videla te/vas u celosti
moramo se razdvojiti
tužno tužno tužno

kamin(n)gs

MUČILIŠTE

Posmatrano iz kosmosa
ovde nikoga nema
To potpisujem nožnim palcem
uzdignutim sa ležaja.
Okrećem se na drugu stranu
i već mi je... bog te!... loše!
Masa osobenjaka i bednika
đubri humku i šapuće.
A onim palcem sam ispisala
da me spale za Partenona!
– kog se vruga opet okrećem?
Pa već su me pripremili?
Hej, ja psujem,
pljujem,
urlam!
Parti, Parti, sećaš se osvete?

kamin(n)gs

PEPEO I ZVEZDE

Odlučila sam da krenem negde van sebe

Šta li ću videti kada se okrenem

Prah i pepeo

Vetar i kišu

Ukratko rečeno

– NIŠTAVILO

Meseče,

nacrtaj mi zvezde!

– Svetlost na rastanku...

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

SLIKE

·.

Ponekad

Vrlo retko

Možda – isuviše

A ko bi smeo reći da je srećan?

Ja – nikada

Osim kada...

Osim...

O...

Haluciniram da sam

sklona

padu

u

zagrljaj Partenonu

No

Ni on me više ne že

li

li

žem rane svog

priviđenja od kamena

–

menja se život i postaje uzdignuta tama

kamin(n)gs

IPAK

Znam da su ljudi
ne! – to ne smem ni izgovoriti
Ipak
ipak
još uvek postojim
još uvek sam deo populacije
Ovo malo krvi
Ovo malo suza
Dovoljan je razlog
da me tu još ima

.

filozofija mnoštva
prerasta u filozofiju događaja
laku noć boli
dobro jutro bedo...

kamin(n)gs

ZBOGOM

Srce zakuca
Otvorih mu
Ja se zgrčih
Ono ode bez pozdrava

Kamenje i trava poskočiše na tren.

kamin(n)gs

VAŽNO O NEBITNOM

Bacila sam pogled

– otkotrljao se dovoljno daleko

Skupila sam misli

– stavila ih u podzemni džep

Otkrila sam tajne

– neka se prehlade, nije mi važno

Porfitogenit čeka

i sve čitko zapisuje

 i to mi je nebitno... mrtvima ne treba biografija

kamin(n)gs

NALIK NA PREZIR

Dva stvora nalik na ljude
pogledom prolaze jedno kroz drugo
misli im se kreću
u suprotnim pravcima
a ipak ima nečeg što ih spaja –
oluja, mraz, košmar i samoća
–
jutro liči na ustreljenu vranu

kamin(n)gs

PESNIČE

Jesenjin

Jesenjin je upitao
ko sam.....
uhvatio me za dlan
nemo
okrenuo
čelu

„niko“
rekoh
„sa
njar“

sanjar -sanjar - sanjar

„kreni sa mnom“ – šapnula je memla
peva----la
ope----la
veličine
mrtvih
ptica
„hoću, hoću – draga!“

smrću protiv proze
Branko
Jesenj i ne
na---ma
ne---ma l ne
ne---ma Brotiga-----nee!

kamin(n)gs

Ponebljenje

Dan gleda otvorenih očiju
iz kojih lije tuga
pružam mu ruke da je u njih saspe
i krijem urlik sagorelog

.

od ovog časa – jasno mu je
duša će mi biti

urna

kamin(n)gs

Praiskonski stih

Ljudi iz neolita nisu ćutali
ni govorili
osim svrdlanja po grlu
drugi dijalekt nisu osećali
ipak
oni su stvorili
najjaču liriku
Srce je bez prekida tristihone kucalo
po pretkomorno instiktivnoj-stras-ti

kamin(n)gs

Brotigan

Posle sekunde
kad je odjeknuo Magnum
njegove su oči
postale kristali
U njima se Sunce krišom ogledalo
nebo je skupilo akvarel nijansi
Činilo se kao da slika
da, slikao je svoje večne snove
A opruženi prsti sa znacima smrti
tražili su pero
za poslednju pesmu

kamin(n)gs

Biografija pesnika iz Takome

Ričard je patio od alkoholizma i depresije
(dijagnostički podatak)
Pretpostavljam da ima puno pesnika koji lebde kroz svoje
snove u smrt paklenih dubina.
Misli se
(što je očigledno)
da je okončao let
na dan kada je Magnum 44 ispao iz Isusove ruke.
Pogledala sam u njegove pesme i videla
Bodlera kako melje kafu, kako stopira
za put do Golgote, Hamleta u kožnoj jakni i čizmama.
Ko zna koga bih tu još prepoznala
da motor Model A nije pregazio
raspadnutu zbirku pesnika
kao moje prste na hiljadu strofa.

kamin(n)gs

Autocenzura

Kad pomenem zvezde
– ukazujem na svoje oči;
Kad napišem „tama“
– mislim na dubinu vida;
Kad ovome dodam „vetar“
- jasno je da poezija leti
u
zagrljaj
mom
nepostojanju

kamin(n)gs

U šutu duše

Reči, gde si?

U meni je pusto,

Samo ništavilo

I sveopšti smrad...

Pokidane misli gmižu i rovale

Tišinom i tamom do mozgovnog horizonta

.

I idiot ima prava na imitaciju svesti

Hajde, reči, probodi me; možda izbije gejzir
poeme...

kamin(n)gs

Djoto...Djo-to...to

Koliko je sati, gospodine?

Već?

Nisam znala da živim u Halejevoj kometi!

Ni Vi?

Pa kako smo se sreli onda?

Stvarno?

E, hvala Vam puno! (iako ne znam šta ta reč znači...

koja reč? Ja izgovorih „reč“? Ništa mi nije jasno...)

Ni Vama ama ma a – jedan slog?

Ništa.... išta... šta... ta mo budemo sreli

znaćemo da smo

grupa sjanih

kratkotrajnih

prašinom

opletenih

flu-o-res-centnih

trago-va

bu-du-će-pro-šlo-sti

kamin(n)gs

Reč 1

Jedna reč znači puno
i smisao je višestruk
ona leti
leluja
doziva
upire u nebo
i
sleće na zvezde
nemam dovoljno vremena
da bih vam
detaljno
opisala
vibracije
slova
u poetskoj
vasioni

kamin(n)gs

Reč 2

pobegla sam na
beskraj od sebe
zavukla se u naj
dublju tamu
presvukla sam kožu da
se ne poznam
prelila se muljem poštapalica
niko me ne bi
nikada našao

.

ali ona!
ona...
strpljiva i verna do srca vasiona
kucnu mi u teme
i
prošaputa
ne
na
pu
štaj
me pred
smrt-----ni stvore

kamin(n)gs

Halu Siroviću

poznanici mojih poznanika
zakupili su 2 groba u-
napred
i
svake nedelje odlaze da
sade cveće i dive se mer
meru od devizne ušteđevi-
ne

prošlo je više od bezbroj
godina
a oni još hodaju do otmenog gnez
da ka

o

št

o

neko obilazi izložbe na-
mešta - ja

Da li
je to lek protiv smrtnosti?

verovatno...
tako šetaju-ći
grobljem
stalno pale sveće tek preminulim
znanim – manje znanim –
ali brojnim
crvenim i žutim --- humkomrscima

kamin(n)gs

Poetski sastanak

Znam da čekate moju smrt
da biste uzdahnuli
„eh, sećam se šta je
i koliko dugo pisala...“
Ne! Iz buđi ću odskočiti
i ređati reč do reči bez ikakvog značenja
E, tome se vedra nadam –
izvrnuti svet i
istresti hrpu misli
u ritmu poezije tame
dobo jutro
noći
laku noć
sunčeva prediljo;
O, pastelna humko
nebeska kraljice

kamin(n)gs

Branko

život
u reči
u životu
S.M.R.T

(Po)noć

Kada začutim
Sunce povuče Mesec za srp
ptica rastegne strune do neba
cvetić izraste u gromadno stablo
a ja
ipak
ću

tim

*

jedne noći ću sve reći zvezdi
– i ona nemo posmatra svet
a srce
joj
plamti
i plamti i gori
i ja sam u njoj – pišem epitaf

kamin(n)gs

Repetitio

Nebo dotače moja okna
Vrabac zacvrkuta
Vetrić krišom napravi krug

i

Svanu dan

kao)

nenajavljen

O

Zašto opet isti

strah

isto predosećanje?

*

Ima li kraja hodu kroz vreme koje je nalik na ono od juče?

kamin(n)gs

Poema o pogledima

Ljupki pogled naiđe na mrki
odbije se i padne u nadošlu reku
uvuče se u školjku kapaka
obrve izdignu velike zgrade
a zenice upitnike i uzvičnik
eto nam teme za tragičnu poemu
o životu monotone rime
I previše I pre I sada

kamin(n)gs

Najlepše pevaju zablude...

Raskopčaj grudi

izvadi sve

čim te je

život

obasuo

Sebe bi lako pronašô

da nisi

zabludama

pevao

.

Branko!

kamin(n)gs

Kad se jednom... I

Kada izgovorim zadnju reč, nemojte je ponavljati
I ja sam zaboravila Dostojevskog, i Ničea, i Cvetajevu
Skamenjeni sede u podrebarnoj elipsi
Prija im samoća i bestidne misli
Raspredaju među sobom besmislice, tričarije
Drago mi je samo to
Što ću imati ludo društvo
Kad potpišem zadnju stranu i
Opsujem samu sebe
A vi
Tišina!

kamin(n)gs

Recenzija o delu umetnika

jednostavnost u izrazu ovog

pesnika je

depresija

obeležena pucnjem

u mrtvom dolu

ironije

i

groteske

–

parodija

anti-

istorije

ponavljala poput aveti

to je on

to je on

pesnik ili Diogen?

kamin(n)gs

Pol Verlen

(30. mart – dan rođenja)

Pretopiti

glas

u reči

.

eufoni

(j)u

u

u

m u bolno

u

slovljava

let za

dahom

.

(talasa mu strujna mis ô o h!)

.

izgleda

jednostav

no no

vetru

je, Pole, lako

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

.
ja sam sveli
list
sa grane

.
i sve slikam
na
o
pa

KO – KO

???

OK – Moi

kamin(n)gs

Bodleru

oči pričaju bez
prestanka
nebo je neispisana
strana
glavu držim levom
a drugom precrtavam
tačku

.

nema kraja drami
o paunovom repu
ne sme me ni dotaći
paperje na tronu
i
ovo
je
got
ovo
ars poetica i muza
furioseque sciunt

kamin(n)gs

NESANICA

UVOD

(a ja sam osjetio da u tebi ima poetskog „ludila“

a ja sam osjetio

a ja sam osjetio da u tebi ima

a ja sam osjetio da u tebi ima poetskog

„ludila“ „ludila“ „ludila“ „ludila“)

skini navodnike

skini skini skini

dobiti tako visoko priznanje

mogu samo oni koji cede

krv suze znoj

i pretaču ih

u

rosu ili pljusak (svejedno je)

jer sve je dno koje treba zaliti

i zapisati datum nicanja

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

mahovine

ili

bodljikave žice

i to je nebitno

ne!

bitno je

e – izuzetno nô

o tome ćemo nakon odluke

ima li spavača koji datum beleži u srčanoj pretkomori

ne

ma

nema

ne

ma

ne –

sanice!

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

zaista je strašno strašno

i

užasno

dovek biti s ONIM koga

mrziš

.

u napukloj sobi

bajat život truli

.

pi-sa-ću

pi-sa-ću

pojeli me

vuci

– iz ljubavi

kamin(n)gs

2.

vetrovita ponoć zakuca plaho
(čoveče! čitam Jona!)
zjape vrata u odsjaj ključa
koji viri u moju intimu
ne otvaraj nikom
reče mrtvac
i
pomilova oba ova
čudno sjajna oka

kamin(n)gs

3.

Kiše noćas nije bilo
mada je grom udario u listopadno drvo
vodopadi su daleko
otkuda toliki sliv iz jastuka na pustinjskoj postelji

cedim ga
a ne vidim ušće

ono me u oči gleda

kamin(n)gs

4.

gledam u jedno veliko
ništa
zapažam da i nije toliko
kako mi se na prvi pogled
učinilo
mnogo je šire i dublje
da! stremlji ka umnoženju

kamin(n)gs

5.

žao mi je – žao
ovce silaze u tor
žao mi je – žao

saznaću
i
čega
hajde drage ovce – reći ću vam sutra

kamin(n)gs

6.

napišem – zaboravim
napišem – zaboravim
kad bih tako zaboravila
i povod
nezaboravljenim inspiracijama

pisala bih i o tome
(pišem – pišem – ne zaboravljam)

kamin(n)gs

7.

ubacim sebe u nešto nalik na
– to sam ja –
i shvatim da sam pogrešila
nema nade da pronađem dom
a možda se o! varam
ko bi to znao
recimo
ovo mi je kutak za prebivalište
iako sam tu upala
na smrt prebijena

s malom prostirkom rascepane duše
vrlo malom – veoma

kamin(n)gs

8.

čujete li –
otišla sam do Partija
nasmejte se i živite
jer ću i ja sesti na mesto ličnog ushićenja
otvoriti i sklopiti usne
poput krila goluba
spremnog na zagrljaj oblaka
– onostrane poetike!
(k)raj!

kamin(n)gs

9.

uskratio mi je pravo na pomilovanje
to ne zaboravljam
neću se žaliti nikada
nikome
ni zbog čega
nebo se pretvara u ogledalo
vidim sebe s optužnicom
i
suca na lomači

rekla sam sve šta neću
a osvetu su preuzeli pakao i gom
pozitivne Rh grupe

kamin(n)gs

10.

nemam vremena za disanje
oprostite, o-prostiie
dišite sami
ipak znajte
oprostiću vam ako ga ni vi ne budete imali
za razumevanje sebe samih
ponoć kuca – ja lupetam
sve opširnije i još dublje

imitacija sam skoka u grob –
u realnoj perspektivi

kamin(n)gs

11.

opet je suton
opet izazov
kako zaboraviti da razloga
za život nema – ne!

–

osim
života po samoinicijativnoj inertnosti
od vrha do
ambisa klisure

–

i opet...

kamin(n)gs

12.

pričao je o nečemu tako tiho
da sam rastegla vrat do njegove zvezde
zvezda se udaljila – a nije htela
samo je trepnula i postala tamna ptica

–

na meni je velika odgovornost

kako se uzdići dovoljno visoko
zamoliti nebo da ne gasi zvezde
i dopusti isceljenje vekovnih rana
tog poete
kako?

kamin(n)gs

13.

kad bi mržnja uspela da zaspi
sanjala bi rasne konje – privezala me za četiri uzde
a ronhopatija bi ličila na
– SAD!

kamin(n)gs

14.

srećna sam jer sam

očaj

divna sam jer sam

trulež

sanjar sam jer sam

Kerber

–

na vratima raja – krv i kamen

underground u pastelu

kamin(n)gs

15.

bez hleba i krvi mogu biti
kao što noć bez poezije ne može
zato sam
budna
i
izbodena –

mišićna podloga apstraktne poetike
ne shvatate?
što biste---?

kamin(n)gs

16.

sklopila sam kapke
i nebo je svoje privezalo šumom
ispod mojih je zaiskrilo nešto veleepno
istim povodom nebo zaleprša svojim

trenutak suočavanja dotače naš dan
sasvim mi je jasno – a nebu? ih!

kamin(n)gs

17.

odvojila sam deo svoje filozofije
i pustila je da istražuje sama
kiša je pala i potopila je
iskočiće iznenada i ući mi u mir
nema nade da predahnem
ima nade da me – ima

makar kao san
ludačke môre

kamin(n)gs

18.

rekli su mi „jedi“
i ja sam jela bez prestanka
i ikebanu
i masline
i hleb koji je pas ostavio nadohvat
lizala tanjire
i šerpice
kriknuli su „ne!“
ali ja sam žvakala i kad sam progutala
komadić nekog zamotuljka
pitala sam „što?“
već je bilo kasno

cele se noći bavim lingvistikom
pa termin „otrov za pacove“ prevodim
frazološki
evo repa, ušiju... i mene između

kamin(n)gs

19.

ubola sam se

jesam

ubošću se

hoću

ako nađem još mesta oko srca

(nešto predosećam) koje tamničari nisu odrali

samo je krv dokaz

da

postojim

kamin(n)gs

20.

ni kad bih zaspala –
tek tada
ne bih osetila nešto
poput duge – lepo
zato ćutim
a mudrujem
izigravam nadgrobnu ploču

ne izigravam
jesam

kamin(n)gs

21.

ne
ne verujem
nemojte me ubeđivati
ne usuđujte se, nipošto
ne!
dokle da ponavljam, ne!
zatvoriću jedno
ali oba
ni u snu

osuđena na giljotinu
smrti gledam u oči
da bih i o njoj napisala pesmu

kamin(n)gs

22.

optuženička klupa za pesnika
i on na njoj uglavljen
između 1000 stranâ
neba

u
ranama

–

mirno sedim i posmatram
kako će podneti
seckanje glasa

i ideja

podnosi

još uvek su mu otvorene oči
u redu – aplaudiram

–

ja ću mu ih sklopiti i preuzeti
tugu

kamin(n)gs

23.

od života ne tražim ništa

ni oduzeto da mi vrati

–

samo da se okrene i izbriše senku iza

ja čuvam svoju

kamin(n)gs

24.

opet se budite i krećete u nepoznato
opet se kiša pretvara u pepeo
opet se nižu ista objašnjenja
nebo sa šumom pregovara – opet
iznova sam tamo gde sam bila juče
i monotonost dosade opet odjekuje

a volela sam svet
nevidljive vidike
sve utiskivala u srž ove duše
samo kad bih znala gde je ona sada
i uopšte –
da li duša sanja ili pati od
neegzistencije?

A

ja?

kamin(n)gs

25.

ja sam vrabac
– izgovorila je
nisi
ja sam vrabac
– nastavila je
nisi nisi nisi
ja sam vrabac
protrljala sam oči i videla je kako leti
ti si vrabac
nisam
pala sam u tebe i postala
koščica
ne gutaj me
pazi

kamin(n)gs

26

ne mislite, valjda, da ne spavam
spavam
a šta bih drugo radila
kad i pauk traži mesto za
noćenje – tik uz mene –
tik uz moju glavu
tik-tik-tik sss
s pavamo
on mrežom povezuje slova iznikla iz
snova – mojih – a čijih bi – inače
ja s
pavam
ne kidaj mi niz poređanih tonova!
da – ne s pavam – sss
pevam

kamin(n)gs

962

Biće 962

Ako pomisliš da sam biće
koje priča, peva i stvara
ako pomisliš da me ima
među brojnim dvonošcima –
varaš se
ja sam ubogo
listopadno
drvo
koje
čeka
na
jednoj
nozi
i
smireno
pruža grane
za
izvršenje presude na smrt
odbegloj nadi i snu

kamin(n)gs

Nenapisana

Tražila sam
stablo
o koje bih okačila
reči
i
muklu slutnju kraj čela
Sunce je bilo
nad nama
u nama
zadnja
pesma još

mrtva
boli

kamin(n)gs

Oda

Pagani
moja vera je u hramu
vaše ćutnje ontološkog značenja

.

Imam još malo duše
vama hvala
nêmi

kamin(n)gs

Uputstvo!

nema razlike između noći i dana
ako
zaključaš vrata
zatvoriš prozore
svoju hranu saspeš psu
zgrčiš se u kutku sobe
i pišeš pesmu

dâ
da ne zaboravim
neprimetno udiši
(sačuvaćeš kičmeni mišić)
a
izdah će se sažeti
i sam po sebi
(ne)ponoviti

kamin(n)gs

Ha!

mogu reći bezbroj podataka
koji bi te doveli do neuroze;
i mogu tražiti toliko saveta
koji bi ti iscedili razum
mogu
ali
neću
ptica ne pita zašto je šuma lepa.
(za)TO

kamin(n)gs

Bog sam

Sunce gasne – utvare spremaju opelo
JA sam Bog – osuđujem GA na podzemlje
Kad ispijem flašu vina – pomilovaću GA iz ćefa
Mesec moli – pripaliću njime sveću
Ja sam Bog
Naređujem
mobile
A kalendar
nek
nariče

kamin(n)gs

Agonija

Videh usta kako se pomiču
Nečije ruke kako ih po senci prate
Kako se noge bezizlazno traže
Spustih
Kapke
I
Prepoznah
Bedu

kamin(n)gs

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

Na ovom stablu
visi civilizacija.
Visi leptir
i njegova larva.
Visi pauk
i crna mreža.
Visi suza.
Visi izdaja,
laž i prevara kao
izdanak na majskoj grani.
Visi nada,
koju vešto skrivam –
sve raspeto,
u jutru i duši.
I ja sam okačena
o istu granu.
Ali nisam rođena
iznova

kamin(n)gs

Goropadnik sebi

Ubiti čoveka pre njegove smrti...
Na optužnici stoji: „U ime ljubavi“
Nevernik sam, neman,
Goropadnik sebi.
Priroda šunja nezasito dušom
I sprema giljotinu
Vama na poklon.
Zaboraviću ko sam
I kada se rodih
Čamotna predilja odbrojava tiho.

.
Ne gledajte
Ničeg nema
Na purpurnoj strani
moga kazivanja.

kamin(n)gs

Zlokobni znak

Ne čujem više glas iz

Svojih misli,

Nisam žedna,

A svuda je suša

Ležim,

Sanjam

I

Spavam duboko.

.

Život nije vredan težine i boli

kamin(n)gs

Imaginacija

Vetar i grom

Spokoj tako plah

Da frula samu sebe doziva

kamin(n)gs

Priča

Žvaćemo
Izmećemo
Sanjamo
I dišemo

.

Pijemo
Mokrimo
Budimo se
Gledamo

.

Opis života oko lampiona

.

Doduše
Još nešto ne pomenuh –
Vrana gleda
Slika tamna brda
Širi krila
I sklapa ih nad nama

.

Kakva priča!

kamin(n)gs

Subjektivna impresija smrti

Dvapat sam se susrela sa smrću

Treći put je neću

Ni onjušiti

Pametnije je odenuti

Fonteneblo-plavo

Najsličnije

Kristalnozelenom

Potopiti reči u vidik akvarela

Učvrstiti kapke

i

...hhhhh

kamin(n)gs

Vreme

Sneg se topi ili jutro vara
otiče život kroz moje zenice
jezero dlana talasa godinu
zavera sudbine
je
skovana
i
memla upija
zbogom

kamin(n)gs

Beskrajna pesma

oblačim se
izlazim
zimsko jutro
seje pahulje i mraz
u napuklini oblaka
smeju mi se reči
on ih kovitla
kao pramen dima

.

znala sam
moje noge su moje oči
ako se ne vratim

Mlečni put je stvarno bez granica

kamin(n)gs

Poricanje duha

Tražio je dinar, cigaretu
ispod zakrpa kaputa
hodao je kostur
molio za parče hleba
molio za osmeh
šetajući mnome
molio je...
Sunce se pretvori u stakleni pokrov
kasno je
pod pečatom krvi
zapisan je greh
moj
zlokoban

kamin(n)gs

Usamljenost

Ova noć i ne sanja šta će biti sutra.

Ima još malo vremena da nasluti...

Samo još malo...

Sklopili smo oči

Nad ponorom zvezda

Pesma je izašla na pusti drum

Ne pitajući

„Smem li“?

kamin(n)gs

Opsednutost

kedar i vrba se dozivaju
samotni oblak upija eho
i kišom krpi imena i vreme
vrba je svela
jer je odustala
i ja ću
i ja,
Horacije

kamin(n)gs

Pozdrav nikome

neskromno živite
smešite se
i lečite vlastite
rane
mojih nigde nema
i-ha
osim
u spisima administracije
no
i to pobacajte
(ako ih nisam jednom spalila)
poslednja želja mi je bila
da me ostavite šaljivom graditelju rova
i da nikada ne saznate
gde je tavanica mog travnatog doma
lakše će mi biti (ionako lakoj)
da niko ne nazre moju nagu dušu
dopuštenu samo crvima
i raznobojnocrnim
znakovima
pitanja

kamin(n)gs

Osećaj

Sama u tananoj brezi
lasta priziva plavet kojom će me
opčiniti.
Zvezda hoda na prstima
prema Suncu u povezu.

kamin(n)gs

Doživljaj

Mesec je balon,
vrački dobra igra;
uskoči kroz prozor,
ali mene n-e-m-a...

Zemlja ispuni
ili rasprši sve želje;
sudbina spava,
ti ćeš da je budiš.

Nevino jutro,
nalegle pahulje...
Smrt ne pita
čemu ta lepota...

Ćutim
(i samoća ćuti)
snovi govore
sve što srce sluti.

Bio je
ono što i sada
– stvorenje koje
ne postoji

kamin(n)gs

Transcedent sentimenta

Obučena u srebrnasti oblak
s draguljima neba (a priori)
ispijaću kafu i slušati rock
staviću tačku na svaki sentiment
more options or cleare
more options or cleare
cleare

kamin(n)gs

Nada i ništa

TRAJANJE

puno je krasnih usana

koje

iz go

varaju

pitanja

bez kraja

i

puno raspetih ušiju

koje

u pi

ja ju

topote

van srca

.

iscrtaj mi

iscrtaj mi

na

du

kamin(n)gs

UDALJENOST

Kažem

„Oh“

i ne čujem ništa od urlika

grmljavine mesojedog znaka čuđenja

Zatvorim usta

spustim kapke

umaknem svetlosnu godinu

od

jednosmernog obećanja vernos

ti

kamin(n)gs

PONOR

Neprestano ponavlja
„ovde --- ovde“
upirem pogled prema
tome
zavirujem duboko unutar
toga
pružam ruku
da pogled ne odleti
van ocrtanog
nikom znanog
ponora
dav-no-sve-log
ja

kamin(n)gs

BATA CVELE

Inspiracije za pesme nalazim duž avenije krikova

ima ih u boji

OK – i bezbojnih

lepršavih poput vilinog konjica

(o, kako sam duhovita!)

zimzelenih

oblačnih

ushodnih i niz...

niz zgužvanih, osakaćenih

preinačenih u sebe same

iznenadnih poput strele

u

Mesečevom odsjaju

Ma šta ja to pričam?

Kome?

Zgaženoj mački nasred puta?

Krvavoj ruci od naprsle kičme?

ne, ne, ne!

(kao, dovikujem...)

inspiracije same toče infuziju –

život je u pitanju –

Bata Cvele, Milence...

kamin(n)gs

PUKOTINA

Ćelija
ukrašena – ničim
ni ukrasima nije dozvoljen pristup
Ćelija
višeugaona rupa
smeštaj za srce i neizrečene misli
Ćelija
čelija, majko.
na tren si zaustila
pa si tiho orosila humku.
Ne, nisam
ni pretpostavila
da je život
samo priprema za smrt
Ja letim rezon leka je da leči
pomaže mi evo, ne padam
uzdižem se visoko – više-više-više!
toliko leptira
obleće ćeliju i nosi me do zvezda!
Namigni mi, mama,
i kad me grom ustrelji
tek ću biti
živa! Ugrej mi mesto –
imam prava da opsujem bilo

tako bestidna
biću ôda kraju

kamin(n)gs

PUT

Na putu do kuće izgubila sam nešto,
otvorena vrata, svetlo usred dana –
imala sam puno nedovršenog posla,
ali na putu je ostalo nešto vrlo bitno...
Krenula sam putem kojim sam došla
i hodala – tražila – nepoznatu stvar.
Znam da je trebalo stići na vreme...
izazov je izazov i
predosećanje.

Na putu od kuće susrela sam sebe
i osetila da je to što sam izgubila.
Okolo mene je bilo puno grobova,
a ja sam sedela na jednome od njih!
Kakav predah! Kakvo olakšanje!
Nije bilo kajanja više ni zbog čega –
prekrivena cvećem, sela sam kraj sebe
„sve je u redu – pa ti imaš dušu!“
a kuća
svetluca
i još će
još

kamin(n)gs

SLIKA KRAJA

ruka mi hoda po obrazima
čelu
kô
beskućnik koji traži sigurno
skrovište
puno bi toga mogla da preskoči
ali
neće
taj klošar je svirepi klesar ruina
oslikane
stene
s vlastitim likom
lomim i gazim
dok um bučno
trne

osetih tada što dan ugleda
i svrši se moje poimanje smisla

kamin(n)gs

FEBRUAR 2013.

1.

noćima nisam spavala
čitala sam i postajala junak knjige
evo listam memoriju
i smejem se
sebi – toj
ne znam
da li me je privlačila
smrt
muka
... ludilo
ili mi je najvažnije bilo
da se rodim kao drugi

.

samo
zašto kao neko kom će život
visiti
o
grančici?

–

sad se smejem pucketajući
moj je podjednako čudan bio

.

ali
više nije
ni to

kamin(n)gs

2.

majke mi
imao je testeru
pušku
otrov
ne sećam se tačno
ali
imao je
kunem se

.
odgurao me do zida
i svom snagom udario
još krvarim
ma
još klizim

.
kad dotaknem pod
preduzeće
konačno
.....ako je raspoložen...

.
ako nije
– a po svemu
– nije
otpuzaću sama do njegovog levog uma
ukrašću i testeru
pušku
da, i
otrov ću ispiti

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

.
pogledaću zadnji put
psihodeliju egzistencije

.
poezijo, zbogom
neki ljudi nisu dostoj
ni ni
čitanja

kamin(n)gs

3.

pišem o smrti priče

bajke

ipak

najradije proznu liriku

.

mogla bih je i blatom na platnu...

.

komponovati

pop uz rok graktanja

ode i

opela...

.

ipak

od poezije ne odustajem

.

znam da mi neće zameriti

jer i ja nju

uzdižem do zvezda

gde mi je duša odavno smeštena

.

a ko će kome ako ne moj svome

peščanom kraju

ko?

znam – napisaću i to...

kamin(n)gs

4.

ništa ne dobijam
kako – onda
mogu
izgubiti sve ono
što je
nesmotreno bilo
namenjeno (samo –
na...) meni ?

pitanja
i
odgovori
ničiji su
ili
svačiji

pa što – ha! – ne bili i moji?
svračiji –
npr?

kamin(n)gs

5.

na kraju pameti mi je
Diogen
Partenon
Spinoza
toliko prostora u ovoj
nakrivljenoj pećini
a oni zaseli
duž preuskog izlaza

ljudi!
života nigde!
pustite me da
udahnem
još par minuta
drveta s krošnjom osećaja tuge
otkuda vi iz njegovog kolena
– ovde?
ni na kraj pameti mi nije
da vas ne vratim
tamo gde i
sama idem

ali!
oprezno
smrt radi
od rođenja
.
izvolite prvi
kamin(n)gs

6.

ovo je pesma o
ljudima koji
prolaze mojom
ulicom

jedan je pljunuo
drugi bacio opušak
treći je pao
– zgrožen već viđenim
a možda se
samo okliznuo
pokušavajući da pročita
zgužvanu stranicu o
Aristotelu
sletelu ni od kuda
a
natopljenu izlučevinama
opojnog smrada grupe
prethodnih prolaznika
ko bi to znao...?

trudim se
pratim
deo sam čovečanstva
na meni je
previše ozbiljan
ali
dragoceni zadatak

civilizacija se mora izdići nad sobom
i tada skočiti strmoglavo
e
to analiziram

đavo me odneo

kamin(n)gs

7.

prebroj
koliko je dana prošlo
od početka tvog života
dovoljno da vrisneš
!!!
ne
ti i dalje čutiš...
oblačiš se
svlačiš
masku menjaš
povremeno
ideš tamo-amo
zastaneš i uključiš mobilni
alarm – naravno
ne sme se zakasniti

uobičajena scena
s izmenjenim efektima
i
. . .
dobro jutro
noć
žao mi je
srećno

pa
majku mu
stvarno mi je žao
stvarno
primam svoje sučešće
ludaka
koji nisam postala na vreme
jbgbmbst...b...

kamin(n)gs

8.

zmija sam
ptica
ne – mačka
oh – pacov
ne
zašto su snovi tako
kaleidoskopski
nastrojeni?
ovo sam i
nisam!
e
to je odgovor
– nisam „ko“
već
objektivno
ja sam – niko
.
vreme je da
to prihvatim
zaista
ko?

kamin(n)gs

9.

tog dana
kao i prošlog
i onih hiljadu pre
i onog najjudaljenijeg
a po svemu – mada ne znam
po čemu to – najistaknutijeg
umotanog u pelene od suza
radosnica – nečijih
teške patnje – nečije
desilo se
čudo nad čudima
koje je tražilo novo
da bi i njegov nadvisilo
ali
tog dana kao i onih odvajkada
smrt je ispisala kod
tajni
tamni
kao noć
...pre
...i
...nakon dana
ovog, onog i... ne bih znala kog
da li je to bitno?
meni nije uopšte
kao
ni
to

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

što
ne vidim te, čudo
hladno si i čudno
vrlo
vrlo
o

kamin(n)gs

10.

koraci
koraci
galama

koraci
koraci
tišina

život u gradu je pun iznenađenja
poput
koraka
u
smrt

kamin(n)gs

12.

rodiš se plačuci
traješ – uzdišuci
umireš – sanjajući
život
.....što
.....čeka te –
be – radujući se
mislim – ne misleći
verujem – smejući se
veri
i
paleoantropologiji

kamin(n)gs

13.

umro je kao svako osuđen na
smrt
žao mi je što mu nisam pomogla
na vreme
i
sklonila
u
grob
ispod
sebe

žao mi je, stvarno...

bila sam mu zaštitna meta
pa će i u humci
on
prostreli
ti
mene

davno
me je
pro
stre
lio već

skrlivala sam svetlucavu ploču
u dnu karnevala
pakla
Riči – Hemingveje – Broti... pomozite – please

kamin(n)gs

14.

pesnik sam
noćima pišem
priznajem da mi je osnovna
inspiracija
tiha, neupadljiva,
dijalektički jako privlačna
zgrada preko

svetla se uredno gase
oko 22h
a pale oko 5–6

kako je nastala ova zbirka?

jedne je ponoći bljesnuo stan
začula se muzika
videh momka na terasi
digao je ruku i ispalio metak uvis

nekoliko dana nakon –
terasa je bila u pelenama

kako prestati s osmatranjem?

sledećeg meseca
na zadnjem spratu
– isto usred tihe noći –
videh nekog na terasi

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

digao je ruku – drugu – onda
– nogu i skočio na tlo

nisam kriknula
čemu?
pisala sam pesmu o neizmenjenom okruženju

1 - 1
isto je kô i
– 2 + 2
zbirka mi se zove

dijalektika šizofrenije

kamin(n)gs

15.

mama – mama
hocu am-am
psssssssss
sine
psssssssss
taj zvuk se protegô u noć
majka nije mogla
znati
da l' je njen ili
leša u rukama
prestala je s disanjem
da bi išta oslušnula
oh
baš je kasno – dugo nada spava
ućutite svi
a ti, smrti

ništa nećeš moći
ništa – osim
ispod svega
se
 i ti
smest i ti

kamin(n)gs

16.

život se sastoji od odluka
a odluke od...

oka

daha

sunca

grane

moj se život raspada

sasvim tiho

natenane

gde-su-moje-odluke

gde-je-tresak-sadržine?

.

slepa

gluva

uvela

ležem na zemlju i prihvatam

zamenu

uloga

to-je-mo-ja-je-di-na

i-pr-vi-put

pre-du-ze-ta

odluka

kamin(n)gs

17.

posle par rečenica
– koje sam izgovorila bez jezika
(da
već mi je usadio način komunikacije...)
doga se nasmejao
prišao ogledalu...
odmeravao me je naj-de-talj-ni-je
i tiho izgovorio

„doteraj se sutra“
šta je to značilo?
ne znate?
ne...
i
ne treba... ne morate

sreća je vrištala vijugama vena!

klimnula sam glavom
(ne – ona je sama zaigrala tango!)
svratila do sestre
(tad je bila sestra)
uzela minjaka
bluzicu na X
par nekih sredstava za akvarel kapke
i usnice
i obraze
i

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

opijum za presvlaku od pora

cele je noći bubnjalo jutro
svetlo
milo
nadahnuto

na zadnji gong
– bila sam na vratima

taj pogled!
uzdah!
„sedi... ti si... nešto... znaš?“
„znam“
„I?“
„živi!“
srce mi je puklo nasred ordinacije

...
rekao je
„zaista sam mislio...
žao mi je
žao“ ...
i meni je, doco
o
i meni...
pokoј
biheјvioralој
imaginaciji
asertivnosti

P.S. „ovo je moje mišljenje
moje osećanje... moje viđenje
suicida“

kamin(n)gs

18.

plakala sam – nije čuo
„otići ću“ to je čuo
„šta mi radiš“ rekao je
„rastajmo se – za života“
„nisi jasna“ slutila sam
vrisnula sam – čuo me je
pobegla sam – plakao je
„srce moje...“ – „gde je tvoje???“
zbogom, sine
goto
vo
je

kamin(n)gs

19.

jutros nisam napisala
pesmu
ruke su mi
e/n/o
na
podu
a u njima –
čudo!
ne smem ih otvoriti
ko zna šta ću naći
dotaći
il'
istresti sloj opekotina
ne mrdam
ćutim
a napolju – sneg
oluja lomi prozorska stakla
pahulje krupne i krvave

– i one su osetljive!

grle mi prste i stežu ih u
pozdrav
otok nečeg skrivenog u
meni
puca u znak prijateljstva

jutros nisam napisala ni-šta

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

skelet preuzima čudo na sebe

sine

sine

To nisam htela!

o Tome sam ti govorila...

.

zadnju pesmu stavi mi na lice

.

toliko

toliko

Partenonu idi!

hej!

uživaj!

.

Parti

Parti

nacrtaj mu zvezdu.....mene – nei!!!

kameni!!!

kamin(n)gs

20.

(Jednostavnost stvarnosti)

bilo je previše stvarno
da bih išta bacila u more
i previše lažno
da bih igde skrila
smeštaj
srca ptice
talas pra
početka
sveta
ispisuje tajnu anđela bez maske

.
život prepoznaje smrt
smešeci se slično
cvetu
koji
pupi

.
nebo
voda
oda
čarlijanja ve
tra
tra
g
g
desamja-a?

kamin(n)gs

U POČAST KAMINGSU

100

jedan dan
drugi
peti
kako pre
broj!
a ti? sve k
api
otekle u bez
dan
dan
stoti se pojav
i
i
zamoli da više ne plače
š
š
ta će biti ako bujica
reč potopi
re
c
i
mi
re
ci
re
c
i
hajde
re
ci –
ti
ružo sedefna
ružo bela

uprkos c(s)vetu
bezsušesvela

99

od sveg onog što sam napisala
ja se ničega ne sećam

kao

rukohvat reči

poseći

udahnuti

progutat

i i

nes(t)var (e) no

povratiti

žao mi je

ne mogu vam

pojasniti

.

ovubolest

ne na

stal

u

u

nedostatku

.

p.o.e

t

r

y

(da li?da li?)

98

ni

šta nije tako cr

no

ne brini

ni

tê nema da to vidiš

ne

97

nisam vernik
presveta Danice
nisa
m
m
ilost
sudbonos
na na
do
nema humke nad kojom ne zgreših
kopajući s i lom
s (eb) i

utočište
mante me se
žive olupne
rečskrvnu
će je vaškrst
za pokolj

nisam
vernik
nit
sam
ikad bila
nikad
ne

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

ću
TO
KUNEMSE
bi
ti

aždaja sam ogrezla
u
krvi
svoje duše i pohlep
ne ne
ljuba
vi

96

nekada dav
no
no
ma ne tako skoro
ja se rađam u carskoj odeždi
prelepaboginja
ružnog po
gleda gleda
u mene(tj. sebesamu)
i
sramno do
baci „baci
to niz rijeku“ i
da da da
u rijeku
iskričavo bijelu
ili na lomaču
samo ne u zemlju (da ne bi iznikla
Nova od Korova)
e
ne sumnjam da će
mo biti najle
pši
leš
naj naj naj
baš
među suvoproznim neritmičkim lešev
ima ima

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

i
to
g
a
vra
g
g
a
odneo i rečju
grama
t ič
ki
be
smislen
om (mmm)
nikada se ne (po)
vratio

95

Sunce izlazi
osvetljava sr
ce
Tiha r
o
s
a
samusebe pije(m)
tako sam žed
na neumiže
dna
I sedma je zvez
da...
otišla kro
z z
vezde
Svakoga tren(b)a
(može)
stić
smrt
Sva
koga trena pogledam u srce

I T(h)e
kako sve
tli
(nanajtanjoj žili vezanoj za zra
čak)

ovaj topli
osunčani
END

94

zaborav

nos ti (ti to pamtiš, da?)

nesta

ju iz

vidokrug

a

a

ja ću(ti)m

u (sam)

lje

no

nô

(ću)ti

sa...m(nom)

i

ti

post-travnati

po-kojni

93

ma
da
da
ni
su us
udn o o dbrojani
JA
ne pristajem na
svoju o
ivičenos
t t
o
je samo priviđenje
a za njeg ti ne marim
joknipošto
brojati dane na prs
te
te
moliti se Višnjem za dugovek
ne
anđeli moji suvozem
ni ni
sam ja od te sorte
živimgromadnabeskonačna
ovog tre
na na
ekranimapredva

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

ma

ma

da

da

ni

s u u sudn o o dbrojani

ali nisu nepovratni

naprot

iv

iv

erje ne pada dalek o o d

klad

e

klad

imse-

perpetu m m obil(j)e

92

još je
dan dan
ponavlja onaj od juče
probudi
se
sviće
zapevaj

91

Ćuti
taj ton i te misli
samo nemušt
i i
skazuju

90

ne vidim ti
oči
okna
mikro
ko
smo
sa sa
moosećam
pete
idrugenishod
ne ne
izvesnosti
ja-nisam-ja
ja
je
odpakla
davno
odbegla
u
prizemnu
s
m
r
t

89

zavejani da

n n

ikada neće

po

stati

u

gru

šak

le

da da

li osećaš to

ružo precveta(sve)la

88

T
u u
srebnom trouglu
rapsod
i
ja
i
ja
stojimo po
kraj kraj
a
življenja
ma
non tropo andante
ma non tropo
ma
non
maestoso!
čuj!
(em) u
sebi davno
od
slušanu tajnu o
lepo
ti pla
vog u
miranja
duše

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

tajno
obeznani melil taj
noi
uspavaj
me
ma
non tro
po
m
a
n(o)n(mmm)

87

U jednom džepu
demo(ralisana)
krati ja
traži
procep za
gospodnje ideje
u drugom čuva
ispeglano
lice
merje
je
ste!
je(videli)ste!!!
je l' ste?
a
ti
to
menini(je)si
pojasnio
Buda sanjaanti
istoriju

86

bio mi je pri
kan faca
i zalo
gaj svežeg da
ha
splavar krv
nim limf
 nim tokom
ma
ka zalj
 ka na beo
nja
či
bio mi
je
imperfekatfuturdrugi
Mea culpa Me
a Mea
i šta dalje čemu pi
sak
što je bi
lo
ne
vra
ća
se

se
nice i suncokreti

85

te noći
baš TE
bašte su cvrkut
a
le
a
le
pa sam ih molila da ne
budu uzruja
ne ne
nije vredelo tru
da da
šak mio
mirisnog božura
uzalud je te
no
ći
baš
TE
bašte
molio da budu...
u! ni
kada neću saznati šta
ni ka
daaaaaaaaaaaaaaaaaa

84

IV

.

(posvećeno Jonu Karajonu
dedicată să Jon Karaion)

Za

žmurio je

I

O

dmah

Za

vladala noć

O

krenuo je glavu na drugu stranu

I

nikoga više ne bî

Raširio je dlan

zamisl

i

o

je

i

dan

O

Rasuše se želje

i

z utrobe skakavaca kara

jonajona

83

o o
va vde
zvezda
pa da(!)
lica lica
ustremljenog premagrobu
ni o čemu ne e e (pitaf)
razmišlja
samo(a) let
i i
uživa u sveopštem neboplamu

82

...

podlaktila sam se i če
kala na znak
prve z
vezde

ona mi je repom zatvorila sve
sku i po

begla (a gde, a gde?)
apsolutno déjà vu

jutro je hladno odjeknulo
noć se raspala na bezbr
oj oj
to sam svojim očima zapisala

stavila pod jastuk
i okrenula stranu neba
totalno
paradoksalno

muva je besputno udarila to
čak nesreće
pala mi u susret
a vonj nedosanjanih misli j
oj ušao u setu
pa je prihvatila da me napusti
bez ironije
realna apstrakcija smrada

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

nije strašno biti sam
kad nikoga nema
je vous remercie
спасибо
Danke
etc tačka

81

između mene i gole kože
Ambivalentnost u usponu
Između vas i čistog srca
Anekumena po izboru

Misli na kormilu
Kormilo bez broda
Joj – gde će sti
ći nerazgovetni

Priča d
u
g
a stotinak godina
AFrojdmi kaže Sanja
j
Odričem se svega

č(t)ama je svedok da čupa
m lu
dilo
svašim korovom
o
dav
de
do
bes kraja
77.

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

za dan
 dva
i bez
broj mu
 drosti

·
senka ne
 će otkriti
ritual s
 mrti

·
a
za
dan
dva
pre
i ni
kad više.
vide

 ću je
u svojoj
u trobi

·
sat kuca u ritmu
sa-nja-r-sa-nja-r-sa-nja-rrrr

80

.

(posvećeno Marini Cvetajevoj
посвященная Марина Цветаева)

.

(Ni)kada (ne) misli da je bezgreš
no pisati
Ako je u pesmi
okončala

S

m

r

t

(Ne)

koga će pregaziti odgovor
nost

I proglašiće je

S

v

o

j

om

(oprosti mi, Marina)

Marina

79

još je
dan (isti) dan
kome obećavam da će biti stvaran
tiho otvaram pr(e)o
zore
i jato zvezda
smeštam u staklene kaveze

·
ovo je moj dan –
iz plimevasione

·
pajaci u belom
silaze sa krova
 žao mi je
pred
st(r)ava je naspram urlika

·
ovo je MOJ dan
opijumski stvaran
 ne budi me!

78

grančica se naginjala sve
više i niže a šta bi dru
go pod
teretom snega
čekala sam na rezultat
ne!preokrećem
on je čekao mene
dvoumila sam se se
zašto grančica ne strese pahulje
i pozove neku pticu
(bilokoju!)
da ćar
lijaju do ikada
pružila sam ruku
otežalu poput grane
i pročitala ja
sno ispisano
šau-mau-x-y-točka
pri
zna
je
m
stresla sam kišu
znojepadnogtemena
najzadšta
makako
jbgšto
majkumuvraga

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

umreću uskoro
znate
najteže je čekati na presudu
a kad odjekne
vi ste
mrtvi
hladni
i grančicapuče
tog sam se plašila
ali više
ne
nisam sama
grančice moja
nisi jedina ni ti
jooooooooj
životeskote
raspali dodaske

77

Ušla je(dnog) je senjeg
popodneva a
sneg juje besomučno
zvao
čekam te
od me ne ne možeš umaći
januar se prima
kao kao
i on VJ tra
ži ži
vot ukrašava jel
kud ću s njome
na tlu
kome ne pripadam
Branka je trepa
vicom zauzdala
ledni kovitlac i napravila pi
ruetu
gore-dole-levo-des
no no
jutro je grudvalo umobolom
ne!
povika ona Ahilovom petom
što sam tko sam
tua vita
nema ničeg među žila
ma ma
daj vidim te

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

(vdim,e,š,mo)

U pjesama postojim,
one znaju sve o meni *
čitaj i nađi me

hajde bolan

(*Branka VJ)

76

da... ponekad
ne... ponekad
možda... ponekad
ma.šta.ti
odlučio
(n) i kada (ni)je sigurno
da
to
(ni)je to
vrapčeva krila šaraju po
nebu
hvala
sad mi je jasnije
kao
ni
kada
da
u
o
sta
lom kao nekad(a)

75

kleli su (me) se u bogami
loga i krstili se
upirući po
gled u olinjalu maglu
čekala sam
da pomešaju sivo s
crnim i kistomizbuše
prolaz gromovi
ma ma
nije to ni šta šta
su priželjkivali ali
sam ipak mirno noćila
zna
te
nevernik sam ludi i zviždi mi se
na udar gro
ma imunje sa nebesa
davno sam se
be samu spalilas
i čekam da vetar du
ne i raznese
me me
ne pa
ganske krv i tamojošnečega
demo
sa delu
Par
te

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

no

nu

no

uzalud(lud)

ni on me neće

preskupa sam Atini

ne (NE) nesreće

70.

kak
o o
bjasniti pse
u
do
apsurd
kad on za
ista
postoji
pseudo
n im im eima
i apsurd ima značenje
dovragasve mlakonje pustahije
uvrnute ideje i povodi
odričem se svegai
bacam misli u smetlište
hoću kraj
the end
конце филма
ž i š u urni
za života ste me poricali
e
smrt vam ne dam
ne
dam
i
gotovo
jedino o njoj odlučujem lično

68.

jednog ćemo se dana u
poznati
baš kada ja!!!!!!!!!!!! to budem htela
do tada
ni reči
ni digresije
o mojoj bogat
oj ! poetsk
oj i
storiji
jednog dana ćemo preći na
ti
sve to zavisi od mojih!!!!!!!!!!!! namera
ni! pedalj do tada da mi ne budete bliž(i)e
oštra sam i surova kô izbljuvanajeza
lomljivi dani
lomljivo sunce
samo i tišina da ne bude
takvai
jednog ćemo dana
e baš tada
sve u lepu oterati
i gaziti se do mile volje
znaš šta
kada nestanem
biće mi svejedno kog ćemo vraga na polje isterati
ali-tada
baš tadaćemo, – pre-zasigurno ne! nikako

67.

I (t)ako jednom odu zvezde
ma kako(?) i (a)ma gde (?)
i sve(t) bude gola padi
na uokvireni ram za tamo-daleko
i(t)ako ne(ko?) obesi cveće
kô mitske uvele bogtepitakome
krivonogesveće
i(t)akojednom izgori Sunce
i pepeljaste pticesnesu nezvanice
udahni duboko
poleti iznad
let-let-buba-marole-let-let-buuu
i samo (t)ako
ako...
ko?)o!)!
i šta?ma šta?mašta...
znaćeš već... da... saznaćeš

66.

(ne)običan decembarski dan
(ne)voljno posmatra mrgodnu jesen
zatvaram prozor
vratasa podupiračem
nema te sile ko (ja?) bi ih raz
dvojila i postavilastvarina svoje
mesto
jesenjeplačnapogrmuša
zi ma ma hnitiubojica
grom
iz
neba
svomsnagomustreli
aprilsku
misaonunajezduu ponoć
zvezdo zvezdo
recimida
ćutim

65.

sve(t)pre
okren(ut)ji naglavačke
raduj(e))se (o)svom
ništavilu
vejavicaiskričave pesme
naleže na
tlo (tebe) po
ćivše i
(uskiptaleletokrile)
re
inkar
nacije istino!
ljubivosti
cv(svi) kao da su
da

64.

Ja sam (pčela koja
peva
i
živiizvan teorije relativnosti)
zaboravilada postoji(m)ma
kako to ono
strano izgledalo
ili
suicidom potkrepljeno
uopšte
(ne)volim (su)ton tišine zaboga!

63.

sama u sunčevom gaju
sama
sama
sa
ma
shvatćeš možda
jednom
jed
nom nom
en nescio
u gaju ćuti
ćuti i ti
jer toliko prstiju ne znači
da ima
i više granatih ruku u gaju
ne
sama u
sedom gaju
pozdravljam samoću

62.

Imaš dan i dan ima tebe
oblak
je
pupoljak
bašte horizont
rascvetala vasiona
brižno te posmatra
imaš sve
daj mi polen nade
o
smrti
smrti
od
jasnog
gubitka
imaš dan a
daannema tebe
e

61.

teško je bi
ti TI
kada te
JA
stalno
opovrgava
na svakom prstu je
previše reči
koje
se cede tako steg n
ute u te
bi
ima još kap života
o
ta
ko te moli(m)
i
ON
po
sto
ji
JA i
TI
su
podvojenasreća
po
dvo
je

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

n
a
loše
srasla
znaš
...
e
t
c

60.

duet vrabaca
prelazi u trio
i tako redom
do hora pred zoru
idilična najava pla
ča po rođenju
maj
ko
ja sam već dan bliže smrti
ne
ne
mogu ti objasniti
ipak
da
o
pelo i o
da...

59.

previše je

t

u

g

e

dabih bila

tužna

i balon pukne kad je prepunjen

o(ne!)im

što

mu

život daje

58.

znam da sam bi
la la
komislena i verova
la la
žima n(a)eslućenim
znam
zavući ću ruku
duboko
još dublje
sakupitiiverje i klede
iz pocepanih džepova nade
i
letim sebi u zagrljaj
sasvim dovoljno za vatromet (n) i
k
r
a
j

57.

uve(K

a

d

a

p

o

m

is

li

m

n

a

j

u

č

e

za

bo)

li

cvet u ma (ba)loj

ašti sećanja

56.

noć nam pristize

predahni

apsurdno sunce

iščašeni ideali

sve će nestati

osim smrti

.

nežna tama poput seni ruže

55.

Nije važno što te ne vid
im, bitno je da slut
im ritam bila.

54.

ljudi.
ljudi?
ljudi!
ohhh
ne brini
ima još bezbroj ra
zloga za „biti“
lju
tit
lju
bak
lju
bopitljiv
eh
na pola preseci očekivanja
da četvrtinu ispunjenja
ma kako bilo
i
ovo će s e
kad-tad des iti
život je jed
 ini
razlog
za umir(e)anje

53.

Otvorim oči
da
usnim
a
kapke prikrijem usnama
nemoj mi reći da me ne
ma ma
nisam tu kada se probudim

52.

baci tusu
zu razularenu
nije vredna da bu
de tvoja
baci sve omče i okove
pokidajvene glupoj dilemi

baci sve
život počinje

51.

jutro me raz --- otkri i šapnu
kasnimo --- počinje ni-štaa!

poznat mi je taj scenario
(gledam sebe na bini srednjaka)

podizem dar Diogena(geni)
svetlim u zrak
čekam
njušim
pričam sa svetlom
ovde! tamo! onaj! možda?
monodrama je beskrajna
ali šta ću

(opsednuto
st) hod junaka
hod junaka.--- tu sam! gde ste!
još ne gasim fenjer
osvetljen je dan po
mračio um bez objašnjenja
(odavno sam razdelila dušu
a oni su protrčali i kroz nju i zgrušali se)
predstava je završena
sedam u bure

zavesa se spušta
au svakoj niti – bol bol i bol

50.

Rekô je

.

Ona je ta

O na z na

O nana

Dioge na podseća

.

I ona upali sveću-lomaču

Pa vrsdnu Po--o-obeže

Odle..e--prša

Od svog lika u-u oknu oka

.

Nisam taaa

Nisam onaaa

Neeeeeeeeeeeeeeee

čo

ve

če

e

e

e

Čo

ve

e

e

če

Probudi meeeeeeeeeeeee!!!

49.

Kako se uzdah piše
pitala je i
propadala sve ni
že
i
ni
že
kako kako
pitala sam tišinu
a ona je
polomila navodnike
sela na upitnik
i
odjezdila uzvičniku

uz
dah se pi
še
(još
glasnije)
uzdah
se
piiiiiiiiiiii

dobaci tuga
i
posta
još
dublje
utisnuta

48.

Sunce najviše voli cve

će

pogled

gore

pogled

dole

Sunce najviše voli cve

će

48.

Partenon

toliko

ja

samo to

nerazdvojna celi

na na

raskršću vekova

.

zbogom

kolektivni

ludaci

antisenzibilne histerije

47.

cele noći je sjalo Sunce
a ja sam (o)
sam (o)
tno upijala žar
osećašličudo nikad doživljeno
osećaš li senku umojim očima
toliko misli
bez jasnog odgovora
tolikozime u
bezimenom danu
ne brojim više
sate ni udahe
vreme ne beleži
moje tragove

46.

toliko divnih
dana
ponavlja isti
kraj
i ljudi
i
lju
di
i pupolj
ci

45.

dobro (te)se
po
znajem (O!)
verujem
lkada bi lagao
rečima možeš sve
možeš srušiti
bede
me me
ne
možeš
sag om om amiti

još
ima
bajno
a beskrajno
ludih i stvarnih
krilatih stvorenja
koji
tek život
sanjaju
kô
izukršttenu bajku
hajde, kreni i... da...

44.

rastajeseod života
ko
neće
a
mora
moram alili
stom
ne ću ću
tim tu i
tačka
Što li bih mu rekla
„zbogom“
da on letis
tamonek
im im
a
li to (molim?) smisla
a ja glupo žedna sedim
u po
plavljeno m m ulju
u jok
brate
a-a
nikad
čuješli me?
tačka

43.

ov)aj č(ov)ek

ima ne

što

što

niko ne

prepozna je

raskopčaj te grudi

razlepi te kapke

ovaj čovek

ima ne

što što

imatesvi

42.

Prijateljstvo se
ne gradi
ono se rađa iz du
šne utrobe
čim zaplače
spusti ga
u srce
i
prekrij
poverljivom nadom

41.

O!

malo

o

tako

malo

je

potrebno da

osetimo

da osetno razmotrimo

razmotreno

shvatimo

da shvaćeno

primenimo

primenjeno doživimo

doživljeno

uramimo

u

svetleću reklamu

nad nad

grobnim

spomenikom

bajke o

životu

40.

ležimo u tišini

ležimo utihli

ležimo u

tih

neko

liko

sto

pa

pod

(ža)gorom

39.

noć(as)sam (se)probudila
bez potrebe a
jesam
sam mi je oblak
lak
kao balon ideja
ja
sno
dotakao tišinu
u pelivi
ma ma
šte
duša mi je zaurlala tako glasno
da je niko ine čû
.
sada sam sigurna
i kada postanem
bučna uskovitlana magla
nikome neće čutiutišini smrti

38.

iznovaiizn

ova ova se istorija ponavlja

pucanj u srce ili u glavu

rogatog vruga ii skromnog anđela

Historia magistra vitae est

ma jok

pa šta

'ajde bre

to je jedino što sam upamtila

Historia homini lupus est

37.

U(vek)

O

(č

a

j)

ose

ć

a

m

(ono)

s

t

r

a

n

i

(z)

naš

36.

om

(O) živima sve najlepše,
rekoše mrtvi i okrenuše se u grobu

a n t i n o m

(O) mrtvima sve najlepše,
rekoše živi i odoše tamo gde će ih ceniti
om

35.

kada sam prestala da govorim
(osim sa dušom, osim sa)
moja je trava počela da priča!
kosa mi izrasla iz nedara brega
skupa su raspredali šta će biti s nama
(šta šta šta i... ništa)
Mesec se sasvim (dragi) sasušio
to se sve jasno čitalo sa borā
i one se (drage) splele s mojom travom
obmotale kosom svežanj skoro nikle
(kraj srca kraj srca kraj srca za kraj)
još reč nisam rekla
neću više nikad
gavran pevušii
tajne mojih mislii
modra
gluvoća
pokopanemašte
tajne mojih mislii
modra
gluvoća
pokopanemašte

34.

delić sebe
deo univerzuma
mogu dati
da ti
to beskrajno
neograničeno
srebrnkasta nit
galaksija o oko
okačena
moje
tvoje
svetlosna godina do ovih reči
ne mogu ti opisati
samo čuj
možda
ipak
ôda sv oda
daaaaa
svakako

33.

Vodskoci dozivaju odsjaj sunca
i ne
slute da odgovora ne
mož' biti
i
ti
bi
krenuo do umišljenog cilja
alilice ti blede
kosa opada
i ništaviše
nećeš
dokučiti
dive

32.

život (z)naš ka
o o
oblak posmatra zem
lju
lju
di ga bratemoj
često o ne osete ma
da im jasno suzama hoda pogla
vi
vi mi i tamo neko(ad)
po
gledajmo u
nebo
rascvetana lepo ta to usplahireno inje
tu

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

31.

NE

(u

s

n

i

z

o

r

o)

mogusam

posvećeno M.(B) C.

30.

još ništa ne rek
oh
ispitujem
prolaz
ni ste ili v(ragu!)ečni
razvrsta vam mi
sli na gotov(a)s(am)pero
m odmeravam
kovitla
c
prezira
ako bude raspet do grla
ispaliću reski rafal beežžžiiiiim

nema vas
nitiičeg među nama
daleko od po
gubljene
pre
živele rulje
ugradiću zenice
s pokajničkim
pejzaži
ma mi
ra
ma mi

29.

B(io

j

e

san

k

a

d

si

m

e

po

hodio)

udo

sluhushrastovim

magičnimkoren

o

m

O

M

m

m

28.

Rukom dotičem neš
to
to
p(l)o po
put daha sunca krvi
i ne
smem vam reći
o ni po
što
gde je to neš
to (vrel)odselo
čuješ li meseče
vidiš li zvezdo
kako se čuva tajna pe
s
ni
ka

27.

u u

glu so

be be

li se lala

kristalno jas

na na

smejana

iz drugog ugla

jutr

o o

djekuje

paučina

na

dnu

polupane

flaše

ne budi se dušo

ni-naj-ni-naj-na

26.

Na grobu grob
u grobu g
rob

ima l
i
i
čeg
besmrtnijeg
od u
mir
anja

Karajo
ne'??
ne...ne....neee

25.

ni
sam
ni
kada
ni
šta
poželela

la
ži
subesomučnokucaleookna

sadase
smešimsvećama kraj glave
i umačemzeni
uakvarel
tame tamo su
zvezde istrajne i smele

tamo su
snovi
ne
dosanjani sveli

24.

s rukama u džepovima
on posmatra sv
e
t
e
t
o me je nateralo da se
probud
im
i m
alo prošetam srce sushitom
bez strahaod pogubljenjasvetlost
i
i
z
hira

23.

Ništa mi ne reci

Ništa mi ne

Ništa mi

Ni ko

Ni šta

Ni šta vilo je eho srebrnastog poja

22.

razgolićene mis

li

li

če na zgužva

ne

postelje

bol

ničkihkreveta

beskraj

ne

ne

dovoljno

pouzda

ne

jas ne i

ne

doreče ne

sanjaj boga mu!

21.

Ne opraštam greh
ove.
Zašto bih?
Toliko sam (ih) počinila
Nad sobom,
Da sam do
čekala zasluženi otrov duše.

I
Sun -
ce
Je
Noću
Kao
Ja
Prepu
šteno
Melan
holiji

Uzalud
reči
(dok)
proleće
ćutke
(i) prejasno
slika

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

Zvezde su cvetale
I noć je mirisala na srne
.
Ja sam plakala
I srne su u(z)disale (mene)
.
Déjà vu
Déjà vu

20.

usred oblaka najezda
gorčine
sklopila sam kapke
nije vredelo
priviđenje naslika i drugi
san je iznenada dobacio
strelu

.

preplavi me bujica u kojoj još
grcam
od same pomisli
na
mogući
strah

19.

(čuj)

ne

tre

bauno

tosvidobroznajte

da

nasta

ne

dugaaaa

da

baš

dugaaaa

pesma

(te!)

18.

u(dubljenja

u

s

v

o

j

u

ko

m

e

tu)

u

mirem

u

l

e

t

u

17.

To je lice uvelo i sa
motno pilji s
pliša mirne
vode
gledamo se i
ne pre
poznajemo
gde je ona svilenka
sta
staza
kojom su trčali naši osmesi?
Da li mi se samočini
da oba lica tonu na poderanim
kapc
ima?Ima
u tome
i mene
ima
jošda
nazreš
gde

16.

otvori(ti) s
ne(ne)
oči
dva
kaveza s ptičjim
pogledima
ma
poslati ih u oblake
štose svetlo njišu(dišu)
i ostati ravno
dušan ako srce ne cvili
bez toga
onoga
tamotuiovde

15.

Gutljaj poimanja

iz

čaše

postavljene

pokraj

okna

prepunog

prolećnog

suncotoka

14.

na na
dgrobnoj pl
oči oči
usmere
ne ka meni
nekoliko zenica
šetaju
senkom pred
razrešenje
znam da bej
ah
ah pa
još ću biti
al
ta
mira
u
miru
parabole

13.

prvo poglavlje
plač pri
su
sretu sa živo
tom
od
mah
po
tom
po
glavlje
zadnje
plač
ni
uzdah
na
rastanku
ne
sanjaš li kišni cvete?

12.

savršeno mi je jasno
da
da
ni nose mas
ke ke
stenjastih noći
i kog vra
ga ga
sim svetlo
putu
za ništa(vi)lo?

11.

oblaci ćute
takoi ja
tonem blago
kroz prašnjava polja zvez
da do
presahle reke
i
sasušenog sna
ćuti, dušo
ćuti i
ti
ume

10.

sve što bih rekla

već je izrečen

o o

sim o

sećaji

smrti

na uz

glavlju života

.

z

naš?

9.

okrenu
ta poleduške uz
višenost moja bulji
u
procvâ
le tajne zvezdâ
u
opojnom
(onom) miru
bilo op(et)tamo))staje
kosmo
polje nad njim bleđi
nema
mira
pod kapcima
kao što će biti
tada
sam
o
ta
da
i doveka

8.

1 dan nalik na drugi i
gra se
se
dokosom svelom srceom
kom
kom
bi sada
u srcu da trepti
prošlost i nešto poput nokturna?
1 dan se ćutke ušunja
u rupu(kao)
bogtepitakomeznanu
poslednju
ravnodušnu
(ne palite sveće!)
pa recimo majsku šćućurenu po
noooć

7.

az
buka životatamo nekog
iovde ovog nadomak svetlosti
možda po
stojia možda je um
išljena nebeska idil a
i z
ašto se on
da
boli rukujus
prahom i pepelom
i potpisujuu moje ime
ne z nam
ne z nam
nameravam
ali ne mogu dokučiti

6.

iako se svojomvoljom
rastao od sve
sti(ti znaš ti znaš
naše običaje)
čaj je isp(i)oposlednji
put
utamno(o)momniasuam
popo
dnevu
ženemaju osećaj
za umirr(re)anje bez naricanja
kojeje dobovalo u ritmumu
zike za kumba-tam opelo
loše procenjenzavršetak
o
ta
k
o
mi je mučno

5.

op(ssss!)rostite mi
tako sam
po(ti)štena da
sas(ipa(k)m
moždanuutrobu
na šljunak očaj
anja
gle! niče)!
(mu))
bela rada
ne otkrivavarku
postojanja

4.

čama živ
ljenja
i strah od smr
ti
ugušiše
poj
slavu
ja
gdeje

onaj
koji
nasluću
jem

3.

Na na

j

svetli

joj

cvetn

oj

lati

ci

ugrušak

kiše še

puri

se

2.

ruža je mi
slila
na
(ne
pokret
ne)
no
ći
zveče
ći
crveno
po
tragovima
ko
rova
u
pra
šini
i
mom
s(velom)
s
nu

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

1.

ne bih se

se

tila

da

post o jim

da ni(sam)

dani(ma)

o

sluškivala

šta

brbljaju

tamno

o

ke

vrane

posredgrudobrana

0.

uz
dah
jesenjeg
oblaka la k
kao
utih
li
pogled on(e)og
nad
glinenom
po
steljom

op(ssss!)rostite mi
tako sam
po(ti)štene da
sasi(p)a(k)m
moždanuutrobu
na šljunak očaj
anja
gle! niče(!
(mu))
bela rada
me
otkrivavarku
posto
janja

Autobiographical poetry

UMESTO RECENZIJE CIKLUSA
Autobiographical poetry

TO

To dolazi niotkuda

Kao strašan san

Kao zla misao

I pritiska te strašnom težinom

I odozgo i odozdo

I nisi više sposoban ni voleti ni misliti

Ni sanjati ne možeš ni umreti

No živeti napamet sa jezivim saznanjem o Tome

Da To ne nestaje tek onako kako se naprasno pojavilo

To ima i svoju bizarnu manifestaciju

I nalik je realnom osećaju

Koji napada i fizikus

Kao bol kao patnja

Ponajviše kao strah

Toliko snažan da te izbací iz ravnoteže

A pad od Toga je osećaj nemejljiv

I ko se ikada pridigao od Toga

Pao je ponovo

To kreće odozdo

Najpre od stopala koja bride

I naglo se penje na gore

Pa kreće uz cevanice

I u kolena ide koja klecaju

Te je svaki korak labav i nesiguran

I penje se kao puzavica

O kako je To osećaj bolan

Kada se među noge ugura

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

Pa te tamo nadima kao helijumom
Kao da dole imaš bocu co2
Sa otvorenim ventilom

To se najduže u stomaku zadržava
Kao da bode cirkuskim noževima
Kao da si neuvežban gutač mačeva
A istovremeno i dijafragmu pritiska odozdo
Pa te davi i guši
I u ustima ti je zmijski otrov
I svi ti zubi od Toga pretrnu

Pa te i u oči udara
I dugo ti treba da ponovo progledaš
A svet više nije taj
kako si ga pre toga video

To ide do mozga i tu izaziva prasak
Kao elektronski orgazam
Kao virusom ti je glava zaražena
I svaka misao menja logiku i smisao
Jer je strašno
To je strašno
I Toga se niko oslobodio nije
Mada se svašta govori o Tome
A ništa istinito nije

Od Toga ti više nisi ti
Kako si do tada sebe poznavao
Ni on ni ona posle Toga nemaju više ljudsko obličje
No ih To učini eteričnim i tvrdim istovremeno
I od Toga nema veće strahote osim

Osim ako se nekada
U futuru dalekom pojavi Ono

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

Kako u knjigama drevnim piše
Da se jedino Ono može suprotstaviti Tome
Mada Ga niko nikada video nije
I nije izvesno da Ono uopšte postoji
Kao što postoje Bog i Đavo
I boje jedna drugoj suprotne

O Onome se govori mistično
Da je jače od Toga
I da Ga može satreti
I da je mudro kao pamet vaseljenska
Iako niko nije poverovao u Ono
Jer ti To prosto ne da da veruješ ni u šta
A kamo li u Ono

I To ti ostade do sudnjeg dana
Ako ga ikada bude
i ako ti To dozvoli da se mimo Njega išta dogodi

Eto To sam hteo
O Tome da ti ispričam
Iako znam da i ti poznaješ To
I da se u nemoći prepuštaš Tome
Kao ljubavnici kao smrti kao misli
Onoj najtežoj

Milomir Bata CVETKOVIĆ
Zemun
27.12.2010.

TO
Jednom rukom pokazaću zvezdu,
a drugu ću pružiti ka zemlji –
TO je
moja ljubav
prema
Mlečnom putu!

kamin(n)gs

- 1 -

da bi shvatio šta je život
posadi seme
recimo – lale
pažljivo prati kako niče
i niče
i niče
i! pojavi se
stabalce postaje jače, krupnije
krunica se lagano razlistava
e
obradi pažnju kako se ćutke rasklapa i sklapa –
zavisno od doba – dana ili noći
zavisno od vetra, sunca, kiše –
ona se nagiše i uspravlja
i tako – za sve vreme postojanja
a kad joj se smrt ukaže
ona je nemo prihvati
naniže uspomene oko sebe
još malo gleda u rajsko nebo
i
legne u humku svojih predaka
noseći tajnu vlastitog života
i to je sve
i to je previše
i to je TO

- 2 -

kako otvorim oči
vidim krupno ispisano LI TAI PO
pamtim
okrenem glavu prema prozoru
okno – kišni akvarel
pamtim
opet se pokrijem
svetlost ima prolaz pored nogu
pamtim
navlačim jastuk preko lica
i ponavljam sve što sam upamtila
još samo naslov da siđe s osmotrenog
i primiću pesmu
da se kraj mene razbaškari
ma
hajde, hajde
primiću te i bez... da... i... bez... bez... čega?
upamti to za svagda!

- 3 -

kada su moji nastavnici došli do zaključka
da sam talentovana za osmatranje svoda
izbrisali su me iz dnevnika za 1970 i neku
i upisali u onaj za nadarene
fossilne umetnike bez ikakve nade.

Li Tai Po je zapljeskao

Buda se u sebi osmehnuo

a ja...

inspirisana –

ispitujem koliko puta namigne zvezda

pre nô što nestane

i da l' je moja humka dovoljno duboka

da se alter ego provuče do Partenona

i

namiguši da znak

večne poetske saradnje

- 4 -

draga mi je ova ruža
zbog krvi u poeziji

.

dotaknem je

i

reči dobiju
na smislu

- 5 -

u ruci sam držala upravo kupljenu
njegovu ! knjigu
hodala polako i gledala u nebo
nijednog oblaka nije bilo
samo se bezbroj uzvičnika prostiralo do
njegove ! zgrade
kažiprstom sam dotakla
njegova ! vrata
ušla i upitno ćutala
ponudio mi je stolicu
ponudio razgovor
ali
toliki broj otkucaja srca ne beše zanemarljiv
na kraju krajeva
bez ijedne reći
Učvrstih Ludost koju mi je lično ! posvetio
.
ja
do uskliku
zahvalna

- 6 -

U gracioznom letu iznad vode
vilin konjic razvija brzinu od tridesetak kilometara na sat
na kraćim razdaljinama može iz mesta da jurne brzinom preko
90 km
činjenični podatak
proglašavam pesnika za sinonim vilinog konjica
noću graciozno hvata reči u snoviđenju
danju ih pogledom lovi u skoku
– ali
što sitnije, što sitnije
velike se teško vare i zagađuju poetsku sredinu

- 7 -

Marina, Jesenjine, Brotigane,
Emili, hej, Emili
godine vašeg rođenja
mogu biti digresija
van tričavih koještarija
vi ste
vi ste
p
o
e
z
i
j
a
koja razum slama

- 8 -

ne znam šta bi trebalo da brojim
da bih se uspavala –
ovce? zvezde? bubašvabe?
pokušaću – brojaću godine...
one su poput znakova interpunkcije
slagalište upitnika
uzvičnika
navodnika
reda tačaka
ta
ča
ka
i jedne tačke
budući da mi je život u inverziji sa svešču
biće to
(sledi crtica)
laka mi noć (tri tačke) laka
tačka

- 9 -

kiša pada
pada?
kako besmislena jezička sintagma!
tri dana sedim kraj prozora i pratim ovo
kosmičko dešavanje –
prva kap je tiho-tiše sletela sa neba
sledeća se dugo dvoumila
ali je ipak nedaleko od nje ostavila trag
više ih nisam mogla prebrojati
ali su redom iscrtavale mesto za pridošlice u
(ne mogu reći – nizu!) vodotoku...
kada su osetile da im je sve dopušteno
zvižduku nije bilo ograničenja visine tona!
prelepo! kosmička rapsodija!
ne sećam se da je ijedna jauknula zbog pada;
ne
sve su veselo brujale i organizovano pljeskale same sebi.
nemam šta dodati
osim tvrdnje da
kiša ne pada
ona je osmišljeni nastup univerzuma!

- 10 -

bilo je to pre mnogo godina
kada me je dragi Jezda pitao
– znaš li da si lepa?
– da li ćeš nastaviti fax?
– zašto ne objaviš zbirku pesama?
– da li bi me nešto posebno pitala?
a ja sam plakala
i plakala
i... čitala Kafku...
da
htela sam nešto bitno da ga pitam
ali...
Kafka mi je prst uprô u Kamija
evo
sada ću
Jezdo, Jez...do...
I ti pričaš o smrti?
Pa zar i ti?

- 11 -

nedeljno jutro sasvim lagano budi inspiracije
bacam pogled na ulicu
kad tamo – jedna već hoda u suprotnom pravcu od moje
namere
navlačim zavesu
pretvaram se da me nema
pijem kafu sasvim pristojno
ne srčem
ne oblizujem se
te dve-tri kapi što skliznu niz bradu
samo su dokaz da ne lažem sebe
okrećem šolju da ispitam sudbinu
i gle čuda!
u njoj (utisnuta) ista ona inspiracija
hoda prema meni
i strelja me pogledom
*
rafalna paljba mirnog nedeljnog jutra

- 12 -

Autoportret Sunca nastaje

na

najdubljoj

podlozi

duše

Autoportret Meseca

na

podjednako

sigurnoj

podlozi

srca

Silazim u atelje i jednog i drugog

– ne mogu vam opisati aritmičnu tahikardiju

njihovog zanosa

- 13 -

Prošlo je hiljadu godina
od kad sam pomenula ljubav
izvini
ljubavi
što
tako
mrsko izgovorih tvoje ime
izvini
nikad više
(samo čistim buđavi epitaf na podgrobnoj ploči svoje mladosti)

- 14 -

Caput Caput Mecum Porto
– sanjala sam da sam pesnik
– probudih se kao pesnik
– progovorih poetskim rečima
još mi zvone
senzitivnim
opnama
– u ogledalu sam videla poetske oči
– reči koje su u njih ulazile
– izlazile su u asimetričnom smislu
i gradile
tamnu
poetsku idilu
I bî pesnik
i poezija
i opšta nebeska melodija
uzvišenog
poetskog jezika

- 15 -

ogledalo je čekalo
cele noći
da mi poželi
dobar dan

*

umoriće se
i
okačiti
tamne
naočari

- 16 -

nekoliko reči
zaspalo je
na MOM jastuku

*

nema nade
da ih probudim –
još uvek su pod
SVOJOM metaforom

- 17 -

lagano prelistava
nečiju poeziju
i češe se po glavi

*

na koricama nepoznato ime
i nepoznati lik
pesnika
u njegovoj
humci

- 18 -

ne ostavljam ništa za sobom –
sve što sam gradila, srušilo se
ptica koju sam čuvala u gnezdu
svog srca – odletela je

*

epitaf sam izbrisala –
pre nô sam ga napisala
evo
i sebe sad brišem – p.o.s.l.e.d.n.j.o.m tačkom

- 19 -

muva je bezglavo jurila na prozor
mravi su grupno gradili tunele

*

ne!

*

to je nevolja u dvo-
rogim minijaturama

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

- 20 -

Još jedan dan je za mnom
noć ne pati što nije preda mnom

- 21 -

Kratka pesma nije
kratka
ni smrt nije
večna

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

- 22 -

kažem vam to
da biste me zaboravili
pomirišite ružu
uskoro će svenuti

- 23 -

eno reči!

niče iz mulja humke i upisuje se u knjigu radosti.

- 24 -

vetar je sekao vazdušni tok
mislila sam da se noć
plaši takvog mača –
ne
samo mu je okrenula telo
i munjom prigušila uzdah...

- 25 -

pesnik ne spava da ne bi sanjao
ako reči odu u san – jutro će pevati opelo

- 26 -

nasuprot pesmi je pesma
gledajući se u reči
one dele sudbinu
mrtvoga pesnika

- 27 -

sve je već rečeno a
slovo po slovo se premešta
zauzima drugo mesto
– pod prismotrom smrti

- 28 -

podvučene reči u dnevniku
u dnevniku podvučene reči
podvučene u dnevniku reči
ne smem ih ni pogledati
cepam list
na drugoj strani
(ja)sni tragovi

-15-

jedna najobičnija reč
raduje
rasplače
iznenadi
uspaniči
jedna obična reč je metafora doživljajâ
vraćam se prvoj
i sležem ramenima

-16 -

ja sam...

ja sam...

porfirogenit luda

šta li vide na ovoj masci

(šapatom-sebe)

- 17 -

Čim se Heraklit udalji
kap mastila potamni
bludno
je
biti
čo
vek vek
demona pred ikonom

- 18 -

poezija se deli na
„transparentne“
i
samo sebi prihvatljive
trosekle mačeve

- 19 -

nebo je
tako daleko
a
tako blisko
životu
i
smrti
smrti
smrti –
koliko puta da ponovim?

- 20 -

dvadeset prvi vek je
tumara stazama
pre nove ere
nazire nešto poput života
ali još uvek mu nije jasno
šta se to slavi svake godine
zaista
šta?

- 21 -

da nema vetra

„.....“

nište se ne bi uočilo

- 22 -

jabuci se mogu obratiti na hiljadu načina
uzvratila bi mi na sebi svojstven
čoveče
ne očekuj moj glas
klizi niz stablo
tone
pesma iz zemlje
pupi

- 23 -

pogrešna bočica sa lekovima
ispunjena inspiracijom za pesmu
ja – obešena u kosmosu
šta li ću biti sutra?

- 24 -

probodeni oblak slika nešto mistično
ili uobražavam da sam to
što on ne bi ni naslutio

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

- 25 -

treba biti jak
podvuče neko
upamtiću

*

kašikom sakupljam sve sa leve strane mozga

- 26 -

gavran i grana gipkog grma
gledaju graktavo gnezdo
gle!
graktaću gromoglasno
gravis – gravissimo!

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

- 27 -

po tmurnom danu
pisanje – pesma tako čitka
da vetar ne broji strofe

- 28 -

bacam tanjir
kidam odeću
šišam se do gole kože –
nešto me jede jer nije moje
nastavljam –
cipele
prstenje
flašu vode –
sve udaljavam od sebe –
i dalje me nešto nagriza...
cele noći praznim gajbu
ostala su dva pauka
nešto prašine
i
reči u moždanoj komori
– najzad sam mirna,
u meni prebiva poezija

- 29 -

pravi trenutak je pogrešio osobu
kada mi registrovan rad srca
uleteo je u neku maženu i paženu
a meni ubacio suicidalnu histeriju
ali na vreme sam to shvatila
i proglasila sebe za ludu
svakako
to je puno odgovornije
nô biti pametan
i boriti se za slobodu metamorfoze

- 30 -

ne bi bilo tajni
da nema pesme
pročitaj je toliko i toliko puta
opet nećeš saznati
ništa
tajni ne bi bilo
ne bi bilo tajni
da nema pesme koja omogućava slobodu života

kamin(n)gs

**Kad pomenem zvezde
– ukazujem na svoje oči;
Kad napišem „tama“
– mislim na dubinu vida;
Kad ovome dodam „vetar“
– jasno je da poezija leti
u
zagrljaj
instiktivnosti
mog nepostojanja**

- 31 -

Da bi napisao pesmu –
razum moraš podvezati užarenom omčom;
zatim,
omču moraš obaviti o stub paklene munje
i tek tada usuti u sebe
tonu opojnih sredstava
– vreme puno slutnji
– žagor vasiona
– list breze uperen u tebe
– lica s dna bistre reke
– lavež srca
ugriz pseuda
eto
kreni ...
da,
ne plači ako ti pogled završi u tamnom delu
neizvesnog
godišnjega doba –
pa i iz čega bi snežna letnja kiša, pobogu (!) potekla?
Okreni stranicu
razgledaj pesmu
unu
traš
njim
vi
dom.

- 32 -

Pesma je odmorište onom--- ko--- misli---da---- voli;
ali je okidač s pri---gu---ši---va---čem
i izvadi proleće s dušom u nosu.

—

Evo ruke...

piši

pesmu

- 33 -

Kad ugledam Mesec
znam – počinje tragedija
sna
– razuma
– antispazmatika
al'
na kraju drame
srce aplaudira
i
otkucava stostruko bis
doživljaj kao nikada
kao ni
ka
da
.
eho nešto zapisuje... svakako... svakako... bis!

- 34 -

Pesmi je strana svaka formula
definicija

ne

tolerancija pesničke slobode

Tačno je da sam osuđena

i čekam na presudu

ali one su moj azil

– nekada ćup Diogena

– nekad krošnja bora

– nekada opšta ćutnja

i milo mi je što same odlučuju

o kutku u koji će me smestiti

Pesmi je strano svako pravilo

tako mi je drago, tako!

- 35 -

Kad udahnem
 tiho
reči krenu ka
 plućima
Po teoriji relativiteta
posledica zavisi od
uzroka
Šta sam to udahnula
pa nastaje pesma
o
 besmrtno – mrtvom
stvoru?
Pulmo sinister
 kopa humku
pulmo dexter
 kleše epitaf

E,
 ne slažem se –
neću disati;
svega mi je
dosta!
tako mi
slova i uzvičnika!

Infuzija probi moje
zadnje slovo
i plućna krila opet sarađuju

eto tajne
 kamenog
 pesnika

- 36 -

Da li mi se samo čini
il'

u sebi

ne nalazim

mene?

Čeprkam po sećanjima

pregršti tričarija

prodirem u čulo sluha

besmislena niska reči...

Graknu munja –

Potrebna je poezija

da bi nas dve

osmislila!

- 37 -

Tražila sam cele noći
ćutljivu
samu
željnu druga –
poetsku inspiraciju
Zagledala sam u svaku poru
antropofobije
Njušila i udisala
isparenja trookog dronjka
Nije mi ništa šuštalalo u sluhu
osim
vriska bunila
smeštenog u srcu

neka, neka
potpisaće svojom krvlju –
moja je rasuta

- 38 -

Iz sna me je izvukao
iznenadni pljusak!?!.....
ili sanjah besmislice
pune ničeg povrh jeze?!
Al' on mi je dobrodošô da uskočim u
inosferu...

Poput vode što je tekla
ulicom u šahte –
otekla je noćna tajna
mastilom iz sebe...

i
tako sam
ni od čega
napravila
pesmu
– da to ništa ipak ima
ma ikakvog smisla

kamin(n)gs

Reč potiče iz drevne Altamire –
oslikano pretače u sebe
ali
cedi
pastelne gravure.
Ne
prekidajte
nebeske
sintagme!
Duga
može
ispisati
grom!

- 39 -

Svaki kraj je početak nečeg
što na
gi
nje
ka
svr
šet
ku –
reč mora biti brža od te metamorfoze!
Kako bismo drugačije naterali usta
da prošire
ulaz
mlazu
nadahnuća?

- 40 -

Jasno vidim – bliži mi se podne
ali – kakvo? To ne naslućujem
Razgrćem nebo
četkicu umačem u njegove boje –
nije dovoljno...
sve izbrišem trepavicom i nastavljam
dalekometno ispitivanje.
Jedan mi oblak
stade na ruku
drugi mu se mrko pridruži –
šta ću sada?
sklapam kapke
prekidam slikanje
samo malo da predahnem...
Evo me u krevetu
pravim se da spavam
kad! evo, uspela sam!!
preda mnom je freska
slovnoga zenita!

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

- 41 -

P.S.

molim reči da mi oprostite

kada

(slede primeri)

napišem tiho „p“ – koje bi trebalo biti „b“

ili

uvećam slovo oronulo – sebi samom nevidljivo

i

pobodem broj tačaka – kada bih ! urliknula

ili

etc... etc....

u potpisu

Nomen Nesci

o o

dbegli

- 42 -

Ako ne želiš govoriti
onda ćutnjom nešto reci
Ako ne želiš ni ćutanjem
onda piši, piši, piši
Ni to ne bi mogao?
sledi „pokop osećanja“

spali i nas
preko
.
toliko

kamin(n)gs

$N(n)N(n)$

N(n) N(n) 80

isprosio me je
(kao u bajci nalik na san)
nije izlazio iz sobe
u oči me je gledao satima
(ispitujući koliko sam prisutna)
i menjao boju kao svako
spreman na let bez povratka

nažalost
nisam prihvatila da se udam za
papagaja
previše je odan i pogledom traži civilizaciju

malo sam puta susrela čoveka među ljudima

N(n) N(n) 79

dvadeset prvi je vek
ležem s laptopom u rukama
nadomak glave mi je
mobilni
antidepresiv i
anksiolitik
nebo za pojasom nosi
samo Mesečev srp
toliko od nomen nescio
da
pa
to
je sve

N(n) N(n) 78

otključavam vrata snovima

neka idu kome hoće

malo bih da pred

ah

ne

m

ah,

ne!

m

(e)ne drže za trepavice

i vuku

nisko

još niže

i

niže

ako zabeležim kako je izgledalo

(razmišljam)

možda će me napust

i

ti

i

ti

s njima

bolna ujdurmo

sno-viđenja

(e

baš tako)

N(n)N(n) 77

u jednoj je zvezdi smeštena
prošlost i budućnost
svemira
kao što je na istim usnama
tajna rođenja
i umiranja
ako ne zaspim
ako se ne probudim
toliko od...
nomen nescia

N(n)N(n) 76

celog života hodaš za sobom
i ne možeš reći
„to sam ja“
alter ego
obešen u vremenu
neprekidno ponavlja
čekaj na
čas
suočavanja
stvarno mi ništa nije jasno
ali čekam bezgrešna
nije pogubno ni da zakasnim
n
e
e
e
o neeeeeee
ne dam seeeeeee

N(n)N(n)75

Jesenje lišće
i tuđe misli
razbacane skupljam

Tišina ječi
i burno razdire
postelju za snove

Napišem pa bacim –
jutro rasklopi
i osvetli moje ime

N(n)N(n)74

dušo
ostani budna
kao gavran na kuli
srce
motri na dušu
kao dah na svoj trag
živote
ne brojim više sate
dok ste vi na oprezu

N(n)N(n)73

između neba i Zemlje
prostire se akustična oda

Ja

priljubim uvo
oslušujem
stalno odjekuje
palica

odnekud znanog
dirigenta

počinje rado slušana
rapsodi

Ja

u

prostranoj
akustičnoj
odaji

moga srca

između

Zemlje i neba

N(n)N(n)72

te večeri sam ušla u voz
i sela kraj prozora
u susret predelima
prvi signal
drugi
gong
a
voz
nikako da krene
možda je nemušt tako jurio
da bi me reč zaludno čekala
na peronu u suprotnom smeru

N(n)N(n)71

hodala je kao u povorci
uhvatila se za glavu i zastala
pitali su kako je
i da li bi popila čašu vode
odgovorila je na jeziku
pseudo depresije
slegli su obrvama i dodali
nešto iz plitkih džepova
zapisala je svaku reč
koju su možda razumeli
uglom oka je dodala
„ako me ikada opet budete susreli“

N(n)N(n)69

dah se razliva pod oblak
on prati svoje maglovite reči –
staza ka vrhu svega

.

a na toj stazi leluja
ju suncokazi
kroz
akvarel noći

N(n)N(n)68

Samo jedna misao
u pet krakih redova
dovoljna je

da pesma neprestano teče
pod mostom života

N(n)N(n)67

okružena mesečevim vidom, osvetljena,
sešču na sanke ljupke repatice

listaću bezbrižno

tamo-neke pesme

.

taj je osećaj

kognitivna asertivnost bez idealizma

shvatate?

N(n)N(n)66

ako se sve uzme
u obzir
uspomene su došle
u pravi čas
mene su spasile
od dosade
a sebe od
ambivalentne dvojnosti

evo
zapisujem
i to
da ne bih
štošta zaboravila

.

tja
pih
hmmm
„tog – i – tog dana“
znak pitanja
ili uzvičnik
... po Klajnovom rečniku – recimo...
„višestruko veliko ništa“ tačka

N(n)N(n) 65

kada bih htela
ponovo da vas vidim
ne bih mogla – nikako
oči su mi previše udaljene od pogleda

...

zato i ćutim
možda tišina izmisli
nova imena stazama
do nekada

N(n)N(n) 64

koncert je počeo oko ponoći
prvo je viola lišćem zatitrala
a za njom duet grana violina
zgužvala sam jastuk da bolje čujem
sklopila kapke da zvuk ne odleti
čelo mi je nežno provuklo gudalo
kroz ritam srca da ga oblikuje

već je uveliko svitalo
kada se razli jesenja sonata
znala sam
neće prestati do novembra
baš mi je milo
zapljeska naprsla kora pesničkog meandra

N(n)N(n) 63

još ne mogu da obrišem
osmeh devojčice
s ugla levog oka

N(n)N(n) 62

pa-ra-da

zora – zora – uzdah!

zora – zora – udah – sumrak,

zora – sumrak – uzdah – su- mrak.

zora – uzdah – sumrak – izadah – izdah – sumrak-su- mrak –

zora...

zora-su-mrak-uzdah-su-mrak-zo-ra-su-mrak-mrak-mrak-mrak

(?)

su-mrak – su-mrak – uz-dah – su-mrak – ponoć-

polu-dah – po-noć -noć...

ponoć-ponoć –

zora – dah –

izdah ah (.)

krah

N(n)N(n)61

ne mislim da grešim što
te se ne sećam
ne mislim da sam krenula ponorom
bez dna
ne mislim da je suđeno biti
sa živima
a što bih mislila
ovde je svemir u dosluha sa sobom
i ja letim astralnim kopcima
pre-tamna
zle-huda
odisejo

N(n)N(n)60

trebalo mi je dugo da se rodim
a onda sam poletela
glavom bez obzira
pokušavam da nalepim oči od nekada
a one su odjurile
u melanholiju
sve teče Heraklite
i ti si menjao Sokrata za podzemlje
.
životi otiču u ponornice

N(n)N(n)59

kobaltom ujedinjeni
instinkt i svest
narastaju do
galaktičkih
metamorfoza
O!
O!vidi je!

N(n)N(n)58

ako izgovorim
svanulo je
setiću se dana
kada sam rođena
i
kada je majka plakala od sreće
,

toga se previše bojim

N(n)N(n)57

poezija je
oštrica i melem
jako probodena
plačem
u
miru
astralnog zadovoljstva

N(n)N(n)56

to
čemu sam se nadala
dva puta sam samo doživela

bez ikoga pored sebe
i sa puno toga u sebi
osmehivala sam se
odrpanom oblaku
gromovima iz petnih žila
jauku vetra spremnog na pohod
prepirci ljudi sa mnom i sobom

ali to
što se pripremalo
i krilo iza stostrukog znakâ pitanja
e
to
to me je upisalo u
haotični niz dijagnostičkih peripetija
multipla šizofrenija i
ekstra apatija
tome se nisam nadala

ja samo odbijam da sam bezvoljna
sumnjičava
i dosadna
a time sam opkoljena –
komadanje vremena

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

o
ubitačnog bola
previše je
pre
više
pucaću u svest

N(n)N(n)55

zameraju mi što ne pišem o

ljubavi

evo

razmišljam šta da odgovorim

(kamingse!) dodirujem prašinu na ogledalu

(u poverenju

godinama ga ne koristim)

dakle

(Karajone) otvaram prazan frižider

prozore – retko brisane

dobro

reći ću istinu

ako ste osuđeni na doživotnu robiju

da li biste pevali o cvetnom vrtu

ja

zasigurno

ne

(podneću

molbu da mi robija

bude zamenjena presudom na smrt

– pa

valjda

bar na to imam prava, Spendere –

primereno vladanje je

depresija u poodmaklom stadijumu

N(n)N(n)54

treba govoriti jasno i odmereno

zapravo...

ne baš...

mislim...

uopšte...

ne

onda bi glava dobila

jasnu siluetu

paranoidne šizofrenije

ne

čuješ!

NE!

govori svojim jezikom

ali

tako

da te samo

na

svoj

način može

tumačiti svako

N(n)N(n)53

imala sam ruke imala sam noge
bar stotinak oka i možda još koje
imala sam... o, da... lice bez mrguda
ramena poput avionskih krila
i
sve je to bilo na ulici
ruku pod ruku sa životom
ništa nisam skrivala
nudila sam poklanjala
i to me je dizalo do
nebeskih visova
a
onda
jednom
u
nekoj
hudoj
tami
začuh
krik
rođenog
srca
zgaženo smrvljeno blatom prekriveeno
davalo je znake da negde preživljava
evo
tražim ga
oslušujem
če prkam po du ši

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

nema...

ova pesma će uticati da

zaboravim

sve čega sam se

se tila

rovari čama

eno prokopa do -- dna

nikada ničeg neće više biti

ne

meee

neeeee

N(n)N(n)52

razmišljam
da li ima smisla
postojati
a biti utvara
i ne vredi
kako će avet imati tri
čiste
i nešto stvarno odlučiti
idem dalje
poput ranjene zveri
kao
škrgućem
a
bale mi za telom klize
–
eto
–
još pokret il' recimo
dva
i predstava će biti
puna jeze
onom što bulji a
ništa ne shvata
iza spuštene zavese
provirujem
da li sam tu ili čekam na sebe
čekam

N(n)N(n)51

nisam sigurna odakle sam
ali znam kud me srce nosi
čopor divljih pasa puštam
na slobodu
jer
s njima odlazim i ja

N(n)N(n)50

iz

ležavam se u noćas (da,
da!!) izglačanoj sobi i pišem ne
što (ne- što?) ni o čemu (vruga!)
(a vi se zato krstite jer znate!)

ma ne mrdam glavu s dogorelog
lista – samo se plašim da se
ne probudim i vidim sve
će u vašim rukama ne bih
da spalite omnia mea ars
poetica i omnia mea
bes-mi-sle-na-ri-ma

!

onda bih digla samoniklu glavu
pljunula na život i vas sve
(eto!) dobro is-prs-ka-la
zbog narušenog mira u XX paraleli
(žar-ptica osvetnica)

N(n)N(n)49

Stojim na Starom groblju u Nišu

Šta je ono Pepi rekô? „NEIZVESNOST ČAK I SMRT MOŽE
UČINITI LEPOM.“

Prisećam se, a iza mene radnik grabulja grob.

Seo je, popio flašu piva

I nastavio da sređuje.

Ja sam popila litar poetike

A ose su mi kružile oko glave.

Znala sam da bi mi rado ubacile tačku

Kao što bi to i čovek s grabuljama.

Moje prisustvo ga je jako privuklo

Dva umobolna stvora žive nadomak smrti

N(n)N(n)48

noćas je sve previše udaljeno,
a ja bih samo senku da dotak
nem nem
o o
obrazloži svoju čežnju
za svetlom
još
je
dan
veseli
po
koj
ni
stvor
horizont blješti
bez Sunca Meseca bez ičega

N(n)N(n)47

jednostavne stvari nisu
razumljive
poštenje je naličje
laži i bezumlja
svet tame po
dvojenost nje i sebe
čekala sam cele noći
nijedna se zvezda nije
pojavila
ovo je vreme pogrebnih pesama

N(n)N(n)46

prodornom ćutnjom
reći ću vam sve... saslušajte.

N(n)N(n)45

sa psom u naručju
čovjek je zatvorio vrata
suncu?
sebi?
nostalgiji?
niko ga više nije video
osim
ptica
koje su začutale
i ispratile
mu
dušu
do
oslikanog platna

N(n)N(n)44

maramica u boji znači
da ne plače za mrtvim
ali
u dahu joj slutim raštimovane
flaute
to je već nešto ozbiljnije
ili nije
pitaću je sutra za najbliže
susede

N(n)N(n) 43

sve ovo vreme
izigravala sam ludu
niko me takao nije
plašeći se zaraze

sada se vraćam
uobičajenoj formi ponašanja
ali
nikako da se uklopim
pa
da li je trebalo hiljadu godina da prepoznam
umobolno okruženje
o
sokrate
o
scio me nihil scire

N(n)N(n)42

Divan dan

divan

i

pre više

leden i gladan

ne pro ziran

skakućem po sebi

kô majmun u kavezu

čoveče

još uvek postojim

biću stoper za Atinu

Partenone

stižem Ti

u pravi čas

u pravi

pra

vi

uuuuu

...

samo da ne

za

kas

nim

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

N(n)N(n)41

poput jeze

sat

ne

od

ustaje

Vivos voco

Mortuos plango

N(n)N(n)40

dan je postao noć

a

Mesec s osmehom odgovorio

„da...

naravno...

evo me ...“

N(n)N(n)39

Epitaf

Partenon je progovorio
i moje je srce odgovorilo
broji(m) sate kada će me upiti
Zauvek
Njegova

N(n)N(n)38

bila sam sasvim drugačija
kada sam sebe rodila
sada je sutra već napisana rapsodija
a danas je pocepana strana

.

o! ne teraj me da ječim u be-molu
čuće se do pustinje univerzuma

N(n)N(n)37

rasklapam svesku i gasim svetlo
tako ću lakše napisati stih
o
nebu
zvezdama
sebi u njima
i o još bezbroj halucinantnih tema
otvori se dušo
ne sedaj na lomaču

N(n)N(n)36

jutro
čuješ (li (me?))
ali nebo ne plavi
sedim (mo te) i čekam (mo te)
da li će dan pojasniti ko s(a)mo
čije me to oči listaju iz vidokruga????
vaše – ne ni njihove
očigledno moje
oči
gled
aju sebe
empatija ega
do
slov
no
postoji(mo te) etc
e
t
c

N(n)N(n)35

šetajući dušom
ušla sam u muzej voštanih figura
zastajala sam pred sva
kom
kom
entarisala tiho
zatim glasno i
bučnije na
hiljadu stranih jezika
– da bih sebe razumela
.
beskorisna ide
ja ja
sam stajala u svakoj od njih
nemušta
u oštećenom mehanizm
u u
niverzumaa
.
s naznakom
ars poetica

N(n)N(n)34

pas je zalajao
vrana graknula
mesec je povukao oblak na čelo
a
maleni
cvet
spreman
da
svene
samo
je
listu
došapnuo
otvori srce,
stižem, stiže (m) aj

N(n)N(n)33

nebo i zemlja
spojeni
led
eno eno
zagrlje
ni ni
kljun ptice
što moli za poj
ni
čega
nema
.
i to je
z
i
m
a

N(n)N(n)32

budi me
uspavljuje
hoda sa mnom
šapuće
ma
jesam navikla
ali...
.
upada u razgovor
dobacuje
odvaja me od tamonekog
o
svaki dan će biti isti
dok
ne shvati da sam mrtva
taaa

N(n)N(n)31

mirisalo je ne
što po
put
u
žeglog mesa
(pitanje je da li sam
uopšte nešto osećala i
li je nešto osetilo mene)
ljudi su gricka li
semenke
il' nokte

.
to stvar
no ne znam
mrak je vladao
mojim vidom

.
hodali su tamo-amo
a
mo
jim
su telom beležili stazu

.
da
sećam se
počela je kiša
i svi su vadili suzobra ne
ja-ne

sišla sam u raku
poput
groma, Diogene

N(n)N(n)30

hodala sam trotoarom
i saplela se
krenula sam „zebrrom“
i upala u šaht
nema mi druge
s vrapčjeg gnezda uzlećem

N(n)N(n)29

mislila je da će mi
uteći
da će voditi život po
svome
navukla je noć
utekla u šumsko rastinje
raskopala zamke po stazama
uskovitlala oluje
prosula oblake
ali
ne
nema ti spasa poezijo
isti je besmisao i
me
ne
o! smislio

N(n)N(n)28

vetar i sneg

ratni hleb

poezija u mučionici

Diogen

vraća seća

nje na mo

guće

biti

Jone

Jone

vidim zvezdu

Jone!!!

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

N(n)N(n)27

jesenji sumrak
boja tako plaha
da se oslikava u mesu krvi
čuj
ne mogu se odupreti
.
Sunce krv Sunce

N(n)N(n)26

počeo je priču o lepom
životu
gađao me pogledom
meteorita
glupim mudrostima
da
nam
prođe
vreme
sve sam mu verovala,
garantujem
sada je dušu prekrio
šakama
korake meri nano
metrom
i ko je ovde kome učitelj
ko
ja sam već tada umirala al' ne dam se
još uvek umirem
a on se predao i stvarno umire

N(n)N(n)25

hodam bosa na prs
tima
ravnomoerno rasecam nečuj
nost tame
nebo je moja koli
ba
napuštam je samo kad me
sec žmuri
i večeras
ću doći ta
čno u stih
na preminulom snu
 pesničke e k s t a z e

N(n)N(n)24

život je

to

to

i ono

ako vam

jestvarnosasvim jas

no

no

čas će život

postati smrt

.

ako

odluči

ako se

desi

ako

ne bude drugog izbora

.

i ja

sam

vidik do kog on seže

.

kad

me

pogleda

N(n)N(n)23

pištavac je pištao
krv pravila gejzire
stvari su me gledale na pola rastrojene
a onda je
Buda upro prst u zen
pratila sam mirno dušom ustreljeno
dok gležnjevi ne skočiše
negde iz trbuha
otvori se
vreća s urlicima
kasno je
dragi
kasno za početak
na podu u Tami razrovani Tao

N(n)N(n) 21

želela bih da za

ustavim

ali ne znam ka

ko

kô

nabujali vodopad

iz vena otiču re

či

či

me da ih prikrijem

kad

lelujajući

u da

hu

izg

(u)

u

bih sebe samu

N(n)N(n)20

najprijetnije je zaboraviti datum rođenja
zbuniće se onaj nemušti
neprobirljivi
i na sve spreman – bez nedoumice

svakog se
dana
rađam
iznova

n ova
iz
sn ova
ja ili
ona
ova

N(n)N(n)19

Jedina hrana koju prihvatam je...
Jedina tečnost koju ispijam...
Jedina terapija koja mi deluje...
Jedina tajna koju rado izgovaram...
Jedini suicid kome se radujem...
je ovoliko duboka
snažna
i rimi (iz odbojnosti) podložna –

M R Ž N J A

N(n)N(n)18

vreme

ja

i

Kaming

s

s

neobuz

danomrušilačkom željom

d

a

promenimo

sve

t

t

ja

hiljadu

izmešanih

slova

skla

pali

smo

u

poverljivo! i

hitno!

kamings još

uvek

THE REST OF 1. – Marina Adamović – LIRIKA – the end

s
edi
(s
gramatikom u džep
u)
u
mom
zlat
nom
ću
mezu
i
povezuje
mi
reči
pauči
nom

biće
nečeg
biće
bi
će
t(o)
j
a
s(u)lu(do)
tim
*
tja

N(n)N(n)17

Životu zamerampuno
Zapravo.....previše
Razume se.....umanjila bih za nešto
Mada.....ne zaslužuje
Jednom rečju.....ma kakvi
Stotinama reči.....dodala bih
Životu....ne!..samoj..sebi.....nepobitno

N(n)N(n)16

ne bih ti priča(la)o
ni o čemu
ne bih
nô
nijedna reč
ne stoji u tamnici
ni misao
ne može biti bez lika
nema mesta za prazninu
ni suicid ideja
nemoj mi reći da
ne shvataš jer
napregnuta moć sa ushitom
najrealniji je asertivni hedonizam

nâ
neandertalče

N(n)N(n)15

Poznata sam po nasilju – ne krijem... lažem, kradem,
u crno uvijam..... čudo jedno kako mi je bilo lako da ovo
izgovorim!

Shvatićete jednom s kim imate posla.

Sa mnom....veliko MNOM! Samo što ja ne znam

što sam, tko sam...

grickajući nokte, citiram svoje grešne likove...

žao mi je. U potpisu

Nomen Nescio

THE REST OF 1.

Marina Adamović

Izdavač

IA Nova POETIKA
Milentija Popovića 32A/15
Novi Beograd - Beograd
Telefon: +381 61 720 62 70

Za izdavača

Milomir Bata Cvetković

Glavni i odgovorni urednik

Lazar Janić

Korektura

Milica Joksimović

Idejno rešenje

Zorica Milinović

Tehnički urednik

Milica Joksimović

Štampa

Presscode, Beograd

Tiraž

Neograničen - ONLINEBOOK

Produkcija

Nova POETIKA - Beograd

www.novapoetika.com

bazapoetika@gmail.com